

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Ekim | Kasım | Aralık 2018

Mesih'te Birlik

İçindekiler

1	Yaratılış ve Düşüş — Eylül 28–Ekim 5	4
2	İhtilafın Sebepleri — Ekim 6–12	12
3	“Hepsi Bir Olsunlar” — Ekim 13–19	20
4	Birliğin Anahtarı — Ekim 20–26	28
5	İlk İnanlı Topluluğunda Birlik Tecrübesi — Ekim 27–Kasım 2	36
6	Birlik İmgeleri — Kasım 3–9	44
7	Çatışmalar Ortaya Çıktığında — Kasım 10–16	52
8	İmanda Birlik — Kasım 17–23	60
9	En İnanırcı Kanıt — Kasım 24–30	68
10	Birlik ve Bozuk İlişkiler — Aralık 1–7	76
11	İbadette Birlik — Aralık 8–14	84
12	Kilise Organizasyonu ve Birlik — Aralık 15–21	92
13	Birliğin Nihai Restorasyonu — Aralık 22–28	100

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar
Denis Fortin

Editör (English)
Clifford R. Goldstein

Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen

Sayfa Tasarım
Marisa Ferreira

Çeviri
Daniel C. Alkan

Redaksiyon
AngelOS

© 2018 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ülkelere göre, Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. “Yedinci Gün Adventist,” “Adventist” ifadeleri ve aevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Mesih'teki Birliğimiz

Kilise, Allah'ın yeryüzündeki ailesidir: birlikte hizmet eden, çalışan ve ibadet eden. İsa'yı lider ve Kurtarıcı olarak izleyerek kilise, tüm insanlara kurtuluşun iyi haberini vermeye çağrılır.

Yedinci-Gün Adventist Kilisesi'nin Temel İnançlarınının 14'üncü maddesi, kısmen şöyle ifade eder: "Kilise, İsa Mesih'i Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden imanlılar topluluğudur. Tanrı'nın Eski Ahit zamanlarındaki halkının bir devamı olarak bizler dünyadan çıkmaya çağrıldık; ve ibadete, paydaşlığa, Söz'ün talimatlarına uymaya, Rabbin Sofrası'nı kutlamaya, tüm insanlığa hizmet etmeye ve müjdeyi dünya çapında ilan etmeye çağrıldık."—*Seventh-day Adventists Believe* (Boise, Idaho: Pacific Press© Publishing Association, 2005) s. 163.

Ama kilise derken ne kastediyoruz? Kim kiliseye ait? Bu soruların cevabı kısmen kilisenin tanımına dayanır.

Bir kilise, kuşkusuz Allah'a itaat eden, ibadet ve hizmet için bir araya gelen İsa inanlılarının yerel topluluğudur. Ev kiliselerinde veya daha büyük cemaatlerde toplanabilirler (*Rom. 16:10, 11*). Kilise, Hıristiyanların toplandığı bina anlamına da gelir. Fakat bu, kilisenin en iyi tanımı değildir. Kilise, binalarla değil, insanlarla ilgilidir.

Yeni Ahit'te, kilise bazen belirli bir coğrafyadaki inanlı grubu olarak anılır. Pavlus, Galatya'daki kiliseye hitap ettiğinde, o bölgedeki kasaba ve köylerdeki pek çok yerel cemaate atıfta bulundu (*Gal. 1:2; ayrıca bkz. 1 Pet. 1:1*). Kilise ile bazen belirli bir mezhebe ait olan veya kendilerini inançları ve mirasları gereği belirli bir isimle çağırılan bir grup insanı da kastedebiliyoruz.

Yine de, tüm bu tanımlar eksiktir. Kilise, dünyanın her yerindeki Allah'ın halkıdır. Ve Mesih'in çeşitli mezheplerde sadık takipçileri olmasına rağmen (*ki* çoğu son krizde Allah'ın bakiyelerine katılacaktır [*Vab. 18:1-4*]), bu çeyrek yılda kendi kilisemiz olan Yedinci-Gün Adventist Kilisesi'ne ve Mesih'te birliğin bizim için ne anlama geldiğine odaklanacağız.

Mesih'in Bedeni'nde Birlik olarak adlandırılan İnanç Bildirgesi 14'te şöyle yazar: "İnanlı topluluğu her ulus, ırk, dil ve halktan çağrılan birçok üyesi olan tek bir bedendir. Mesih'te bizler yeni bir yaratıyız; ırk, kültür, öğrenim durumu, milliyet, yüksek ve alçak, zengin ve fakir, erkek ve kadın arasındaki farklar bizlerin arasında ayırım oluşturmamalıdır. Kutsal Ruh aracılığıyla bizleri kendisine ve birbirimize bağlayan Mesih'te bizler hepimiz eşitizdir; koşulsuz ya da tarafsız olarak hizmet edip, hizmet alacağız. İsa Mesih'in Kutsal Yazı'daki vahyi sayesinde aynı imanı ve umudu paylaşırız ve herkese tek bir tanıklık ile ulaşırız. Bu birliğin kaynağı, bizleri çocukları olarak evlat edinen Allah'ın üçlü birliğidir."—*Seventh-day Adventist Believe*, s. 201.

Bu Kutsal Kitap çalışması serisinin amacı, her zaman olduğu gibi, şimdi de bu birliğe karşı zorluklarla karşılaşan ve zamanın sonuna kadar da karşılaşacak olan Yedinci-Gün Adventistleri olarak bizler için Hıristiyan birliği konusunda dini talimatlar sağlamaktır.

Bununla birlikte Kutsal Yazılar'da, Allah'ın Mesih'teki birlik armağanını nasıl yaşayacağımıza dair çok sayıda ipucu ve talimatlar buluyoruz. Bize verilen birliği kilisemizde yaşama ve ifade etme ile ilgili olan bu talimatlar, bu çeyreğin odak noktasıdır.

Denis Fortin, Andrews Üniversitesi, Berrien Springs, Michigan'da bulunan Yedinci-Gün Adventistleri İlahiyat Fakültesi'nin teoloji profesörüdür. Fortin, 1994 yılında İlahiyat Fakültesi'ne katıldıktan beri aynı zamanda İlahiyat Yüksek Lisans programının direktörlüğü (1999-2001), dekan yardımcılığı (2000-2004), Teoloji ve Hıristiyan Felsefesi Departmanı başkanlığı (2006) görevlerinde bulunmuş ve kısa zaman öncesine kadar dekanlık görevinde bulunmuştur (2006-2013).

Yaratılış ve Düşüş

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yar. 1:26, 27; 1.Yu. 4:7, 8, 16; Yar. 3:16–19; Yar. 11:1–9; Gal. 3:29; Yas. 7:6–11.*

HATIRLAMA METNİ: “Sonra [Allah] Avram’ı dışarı çıkararak, ‘Göklere bak’ dedi, ‘Yıldızları sayabilir misin? İşte, soyun o kadar çok olacak.’ Avram Allah’a iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı.” (*Yaratılış 15:5, 6*).

Allah’ın halkının hikayesi, insanların yaratılmasıyla ve onların günaha trajik düşüşleriyle başlar. Kilisede birliğin doğasını anlama çabası, Allah’ın Yaratılış’taki ilk planı ve daha sonra Düşüş sonrası yenilenme ihtiyacı ile başlamalıdır.

Kutsal Kitap’ın ilk bölümleri, Allah’ın insanlığın bir aile olarak kalmasını amaçladığını ortaya koymaktadır. Ne yazık ki, bu birlik günahın trajedisinden sonra koptu. Sadece günaha yalnızlık ve bölünmenin kökleri ortaya çıktı, bunlar itaatsizliğin kötü sonuçlarıydı. Yasaklanmış ağacın meyvesinden yedikten sonra Allah onlara ilk yaklaştığında Adem ile Havva arasındaki yakın etkileşimde bu bölünmenin bir ipucunu elde ederiz (*bkz. Yar. 3:11*). Bu nedenle, kurtuluş planının gerçekleştirileceği her şeyden önce, bu özgün birliğin tekrardan sağlanması da çok önemli bir amaçtır.

Allah’ın halkının babası olan İbrahim, Allah’ın kurtuluş planında önemli bir rol oynadı. İbrahim, Kutsal Yazılar’da, Allah’ın halkının birbirleriyle ve Allah’ın kendisi ile birleştiren “imanla doğruluk” (*bkz. Romalılar 4:1–5*) gibi büyük bir örnek olarak tasvir edilmiştir. Rab, birliği yeniden kurmak ve kaybolmuş insanogluna isteğini bildirmek için insanlar aracılığıyla çalışır.

*6 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Birliğin Temeli Olarak Sevgi

Yaratılış 1 ve 2'deki Yaratılış öyküsünde görülen açık mesaj, Yaratılış haftasının sonunda var olan genel uyumdur. Allah'ın son sözleri, her şeyin "çok iyi" olduğu (*Yar. 1:31*) sadece estetik güzelliğe değil, aynı zamanda Allah bu dünyayı ve onu dolduracak insanları yaratma işini bitirdiğinde, kötülük ya da ahlâksızlık unsurlarının yoksunluğuna da işaret eder. Allah'ın Yaratılıştaki asıl amacı, tüm yaşam formlarının uyumlu olarak bir arada olduğu ve birbirine bağlı ilişkileri içermiştir. İnsan ailesi için yaratılmış güzel bir dünyaydı. Hepsini mükemmeldi ve Yaratıcı'ya layıktı. Allah'ın dünya için ideal ve özgün amacı uyum, birlik ve sevgi idi.

Yaratılış 1:26, 27'yi okuyun. Bu ayetler, Yaratılış 1 ve 2'de de tasvir edildiği gibi, dünyasal yaratılışın geri kalanıyla ters olarak, insanın özgünlüğü hakkında ne öğretir?

Yaratılış, Yaratılış öyküsünün başka hiçbir yerinde söylenilmeyen şekilde Allah'ın insanlığı O'nun benzerliğinde yarattığını söyler. "Tanrı, 'Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım' dedi; ... Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı." (*Yaratılış 1:26, 27*). Her ne kadar teologlar yüzyıllardır bu görünümün tam doğasını ve Allah'ın kendisinin doğasını tartışsalar da, Kutsal Yazılar'ın birçok pasajı Allah'ın doğasını sevgi olarak sunar.

1.Yuhanna 4:7, 8, 16'yı okuyun. Bu ayetler, ilk başta nasıl yaratıldığımızı ve bunun Yaradılış'ta bulunan ilk birliği nasıl etkileyebileceğini anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Tanrı sevgidir ve insanlar da sevebildiği için (dünyasal yaratılışın geri kalanının kesinlikle yapamayacağı şekillerde), O'nun suretinde yaratılmış olmak sevgiyi de içermek zorundadır. Yine de, sevgi sadece başkalarıyla ilişki içinde var olabilir. Böylece, Allah'ın benzerliğinde yapılan her ne olursa olsun, sevme kapasitesini ve derin bir şekilde sevmeyi gerektirmelidir.

Düşüş'ün Sonuçları

Düşüş'ün sonuçları muazzamdı. Adem ve Havva'nın itaatsizliği, tüm yaşam formları arasındaki uyumlu bağın kopmasını başlattı. Daha da kötüsü, bugün bile insanlar arasında var olan ayrılığı, anlaşmazlıkları ve bölünmeleri başlattı. Uyumsuzluk, Adem ve Havva'nın, Düşüş'ün suçlamasını hemen başkalarının üzerine atmaya çalışmasında görülüyor (*Yaratılış 3:12, 13*). O zamandan beri işler daha da kötüleşti.

Yaratılış 3:16–19 ve Yaratılış 4:1–15'i okuyun. Bu ayetlerde günahın sonuçlarını ve bunun Allah'ın yarattığı uyumlu dünya üzerindeki etkisini ne ortaya çıkarır?

Adem'in itaatsizliği, zamanla Allah'ın yarattıklarını etkileyen birçok olayın ve sonucun kaynağı oldu. Doğal dünya, günahın sonuçlarından zarar görmeye başladı. İnsan ilişkileri de etkilendi. Birbirlerini himaye edip sevmeleri gereken iki kardeş olan Kayın ve Habil, birinin Allah'ın önceden belirlenmiş ibadet tarzını takip etmek yerine kendi bencil eğilimlerini takip etmek istemesi yüzünden birbirlerine yabancılaşmışlardı. Bu yabancılaşma, şiddet ve ölümle sonuçlandı. Bununla birlikte, Kayın'ın tepkisi, Habil'den çok Allah'a idi. Allah'a karşı kızgınlık hissetti (*Yar. 4:5*) ve bu öfke, Habil'e karşı kindarlık yarattı. İtaatsizlik insan ilişkilerini daha da kopardı.

“RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte.” (*Yar. 6:5*). Bu kötülük, sonunda Tufan'a ve Allah'ın başlangıçtaki özgün yaratılışın inanılmaz tahribatına yol açtı. Ancak o zaman bile Allah insanlıktan vazgeçmedi, Nuh ve ailesinin yeniden başlaması için bir bakiye bıraktı.

Tufan'dan sonra Allah, Nuh ve ailesine bir vaat verdi. Gökyüzündeki gökkuşağı, onlara her zaman O'nun merhametini ve sözünü, O'nun iyiliğini ve lütfunu hatırlatacaktı (*Yar. 9:12–17, Yşsa. 54:7–10*). Allah, Nuh ile bir antlaşma tesis etti ve O'na ve O'nun Sözüne iman eden birleşik bir insan ailesinin olması için orijinal planını yeniden yürürlüğe koydu.

Günahın uyumsuzluğunun getirdiği yollar nelerdir? Seçimlerinizin güçlü bir şekilde etkileyebileceği kişiler arasındaki uyumu eski haline getirmeye yardımcı olması açısından şu anda hangi seçimleri yapabilirsiniz?

Daha Fazla Uyuşmazlık ve Ayrılık

Yaratılış 11:1–9’u okuyun. Burada ayrılık ve uyuşmazlık problemini daha da kötüleştiren nedir?

Tufan’dan sonra Kutsal Kitap tarafından ortaya konulan bir sonraki olaylar dizisi, Babil Kulesi’nin inşası, dillerin karışıklığı ve o zamana kadar bir dili konuşmuş olan insanların dağılmasıdır. Belki Fırat ve Dicle nehirlerinin arasındaki toprağın verimliliği ve arazinin güzelliği, Nuh soyundan gelen bazılarının kendilerine Şinar bölgesinde – bugünkü güney Irak topraklarında – bir kent ve yüksek kuleli bir yapı inşa etmeye teşvik etti (*Yar. 11:2*).

Arkeoloji, Mezopotamya’nın erken tarihi çağlardan beri yoğun nüfuslu bir bölge olduğunu göstermiştir. Bu insanlar arasında kil tabletler üzerine yazım sanatını icat eden Sümerler vardı. İyi inşa edilmiş evler yaptılar, mücevher, aletler ve ev eşyaları üretiminde ustalardı. Kazılar, çeşitli tanrıların ibadetine adanmış birçok kule benzeri tapınağı da ortaya çıkardı.

Şinar topraklarına yerleşmiş olan Nuh’un soyundan gelenler, Nuh’un Tanrısı’nı ve O’nun bir daha asla dünyayı bir Tufan ile yok etmemek için verdiği sözü hızlıca unuttular. Babil Kulesi’nin inşa edilmesi üstün bilgelik ve becerilerine bir anıttı. Onların şan ve şöhrete olan arzuları, “kendimize bir nam yapalım” (*Yaratılış 11:4 KM*), bu bina projesi için bir güdü oldu. “İlahi amaçlara göre, insanlar gerçek din bağlarıyla birliklerini korumalıydılar. Putperestlik ve çoktanrıcılık bu içsel manevi bağı kırdığında, sadece dinin birliğini değil, aynı zamanda kardeşliğin ruhunu da yitirmişlerdi. Harici araçlarla içteki birliği korumak için yapılan böyle bir kule projesi hiçbir zaman başarılı olamayacaktı.”—*The SDA Bible Commentary, cilt 1, s. 284, 285.*

Adem ve Havva’nın düşüşü, insan ırkının birliğini ve Allah’ın orijinal planını paramparça etti. İbadete dair kafa karışıklığına; kötülük ve ahlaksızlığın yeryüzünde yaygınlaşmasına; ve nihayetinde insanlığın, o zamandan beri birbiriyile çatışma halinde olan birçok farklı kültüre, dile ve ırka ayrılmasına neden oldu.

Kilise içinde bile bize zarar veren ırk, kültür ve dil ayrımını iyileştirmeye yardımcı olmak için uygulayabileceğimiz pratik adımlar nelerdir?

Allah'ın Halkının Babası İbrahim

Üç büyük tektanrılı dünya dinleri, Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam, babaları olarak İbrahim'i görürler. Hıristiyanlar için, bu ilişki ruhsal bir ilişkidir. Mezopotamya'daki ülkesini terk etmeye çağrıldığında, İbrahim'e onun ile "tüm dünyadaki ailelerin kutsanacağı" söylenmişti (*Yar. 12:3; ayrıca bkz. Yar. 18:18, 22:18*). Bu kutsanma İsa aracılığıyla geldi.

İbraniler 11:8–19, Romalılar 4:1–3 ve Galatyalılar 3:29'ü okuyun. Bu metinlerde İbrahim'in inancının hangi unsurlarından bahsedilir ve bunlar Hıristiyan birliği fikriyle nasıl ilişkilidir? Yani, bugün bu metinlerde Hıristiyan birliğinde hangi önemli bileşenin olması gerektiğini anlamamıza yardımcı olabilecek ne bulunabilir?

Tüm imanlıların babası olarak, İbrahim bize Hıristiyan birliğinin esası olan bazı temel unsurları veriyor. İlk önce itaat etti. "İman sayesinde İbrahim miras alacağı yere gitmesi için çağrılınca, Tanrı'nın sözünü dinledi ve nereye gideceğini bilmeden yola çıktı" (*İbr. 11:8*). İkincisi, Allah'ın vaatlerine umudu vardı. "İman sayesinde bir yabancı olarak vaat edilen ülkeye yerleşti. Aynı vadin ortak mirasçıları olan İshak ve Yakup'la birlikte çadırlarda yaşadı. Çünkü mimarı ve kurucusu Tanrı olan temelli kenti bekliyordu" (*İbr. 11:9, 10*). Üçüncüsü, Allah'ın kendisine bir oğul vereceğini ve bir gün onun soyundan gelenlerin yıldızlar kadar çok olacağına inanıyordu. Bu cevaba dayanarak Allah onu iman yoluyla akladı (*Rom. 4:1–3*). Dördüncüsü, Allah'ın kurtuluş planına güveniyordu. İbrahim'in imanı üzerinde yapılan en büyük sınav, Allah'ın ondan İshak'ı Moriya Dağı'nda kurban etmesini istediğinde geldi (*Yar. 22:1–19, İbr. 11:17–19*).

Eski Ahit, İbrahim'i Allah'ın bir dostu olarak tanımlar (*2.Tar. 20:7, Yşa. 41:8*). İman hayatı, sarsılmaz itaati ve Allah'ın vaatlerine olan güveni, Hıristiyan hayatlarımızın şu anda nasıl olması gerektiği konusunda onu bir örnek yapar.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca eylemlerinizi ve sözlerinizi düşünün. Ne söylüyor ya da yapıyor olursanız olun, imanınızın gerçek olduğunu yansıtan şeyleri hangi yollarla görebilir ve emin olabilirsiniz?

Allah'ın Seçilmiş Halkı

İbrahim'i kulu olarak çağırırken Allah, Kendisine, dünyaya O'nu temsil edecek bir halk seçti. Bu çağrı ve seçim, Allah'ın sevgisinin ve lütfunun bir eylemiydi. Allah'ın İsrail'e yaptığı çağrı, Düşüş tarafından meydana gelen yıkım ve ayrılıktan sonra tüm insanlığın restorasyonu planında merkezi bir yer aldı. Kutsal tarih, Allah'ın bu restorasyona yönelik çalışmalarının incelenmesidir ve bu planın önemli bir bileşeni, antlaşma milleti olan İsrail'di.

Yasa'nın Tekrarı 7:6–11'e göre Allah İsrail'i neden Kendi halkı olarak adlandırdı? Neden İbrahim'in soyunu Kendi halkı olarak seçti?

Allah'ın insanlığına olan sevgisi, İsrail'in Kendi halkı olarak seçilmesinin esasıdır. Allah, bilgisini halkı aracılığıyla korumak ve insanlığın kurtuluşunu sağlamak için İbrahim ve onun soyu ile bir antlaşma yaptı (*Mez. 67:2*). Yine de, Allah'ın İsrail'i seçmesini sağlayan, yüce bir sevgi eylemidir. İbrahim'in soyunun, Allah'ın hak edilmemiş sevgisiyle övünebilecekleri hiçbir şeyleri yoktu. “Allah'ın sizi sevmesinin ve seçmesinin nedeni öbür halklardan daha kalabalık olduğunuzdan değil. Siz sayıca öbür halklardan azdınız” (*Yas. 7:7*).

Allah'ın halkını seçmek için kullandığı değerler bize göre garip bir çelişkidir. İnsanlar, liderlerini seçerken gücüne, bilgeliğine ve özgüvenine bakarken, Allah, O'na hizmet etmesi için güçlü ve kudretli olanı seçmez, aksine zayıflıklarını, aptallıklarını ve hiçliklerini algılayan ya da kabul edenleri seçer, öyle ki O'nun huzurunda kimse övünemesin (*1.Kor. 1:26–31*).

Yine de, onların ayrıcalığına bakın: “Allah kendi halkı olan İsrail'i bir övgü ve görkem kaynağı yapmak istiyordu. Onlara her ruhsal ayrıcalık verilmişti. Allah, onları kendisinin temsilcileri yapacak olan karakter oluşumuna uygun hiçbir şeyi onlardan esirgemedi.

“Allah'ın yasasına itaatleri onları dünyanın ulusları önünde refah harikaları haline getirecekti. Onlara tüm kurnazlık gerektiren işlerde bilgelik ve beceri verebilecek olan Kişi öğretmenleri olmaya devam edecek ve onları kendi yasalarına itaat yoluyla asileştirerek yüceltecekti. İtaatkâr olmaları halinde diğer uluslara sıkıntı veren hastalıklardan korunacaklar ve zihin gücü ile bereketleneceklerdi. Allah'ın görkemi, O'nun yüceliği ve kudreti, onların tüm zenginliklerinde açığa vurulacaktı. Bir rahipler ve önderler krallığı olacaktı. Allah onlara yeryüzündeki en büyük ulus olmaları için her imkânı sağladı.”—Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, s. 288.

Allah'ın kadim İsrail için yaptıklarıyla onlara çağrısı arasında ve bizim için yaptıklarıyla, Yedinci–Gün Adventistleri olarak bize olan çağrısı arasında ne gibi paralellikler bulabiliriz? Yanıtlarınızı Sebte gününde tartışın.

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Yaratılış: Tanrı’nın Evrim Kuramına Verdiği Yanıt,” s. 15–19, ve “İbrahim, Bütün İnananların Babası,” s. 61–64, *Geçmişten Sonsuzluğa, 1. Cilt* kitabını okuyun.

Allah’ın insanlığı yaratmasındaki asıl amacı, aile kurumlarına (*Yar. 2:21–24*) ve aynı zamanda Sebt Günü’ne de yansır. Sebt Günü, İsa’nın Markos 2:27, 28’de açıkça belirttiği gibi, tüm insanlığa yönelikti. Aslında, onun evrensel doğası, sadece İsrail’deki antlaşma halkına yaptığı çağrıdan önce değil, Yaratılış’ta Allah’ın günahın başlangıcından bile önce yedinci günü ayırmasıyla görülmüştür. Bütün insanlar onu tutmuş olsalardı, Sebt Günü’nün ne kadar da güçlü bir birleştirici kuvveti olurdu. Allah’ın, Adem ve Havva’nın soyundan gelenlere, O’na ve birbirlerine olan ortak bağlarının hatırlatılmasını sağlayan dinlenme günüydü. “Sebt Günü ve aile, Aden’de benzer şekilde kurulmuştu ve Allah’ın amacına göre ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlıydı. Diğerlerinden farklı olarak bu günde, Aden’deki yaşamı yaşamamız mümkündür. Aile üyelerinin işinde ve öğreniminde, ibadetinde ve dinlenmesinde, babanın ailenin dini lideri olması, hem babanın hem de annenin çocuklarının öğretmeni ve refakatçisi olması Allah’ın planıydı.”—Ellen G. White, *Child Guidance*, s. 535.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kadın’ın Yaratılış’ta Adem’in kaburga kemiklerinden yaratılması, bir koca ile eşi arasında var olması gereken yakın ve samimi bağı nasıl açığa çıkarıyor? Bu bize Allah’ın Kutsal Kitap aracılığıyla Kendi insanlarıyla aradığı yakınlığın bir örneği olarak neden karı ve koca tanımını kullandığı konusunda ne söylemelidir?
- ❷ Babil Kulesi hikayesi bize insanların etnik ve dilsel çeşitliliğinin Allah’ın orijinal planının bir parçası olmadığını gösterse de, bugün bu tür doğal bölünmeleri nasıl aşabiliriz? Kilise, pek çok ülkenin ve dilin insanlarından oluşan bir kitle olsa bile, nasıl birlik ve uyum içinde olabilir?
- ❸ Kadim İsrail’e yapılan çağrı ile Yedinci–Gün Adventistleri olarak bize yapılan çağrı arasında bulduğunuz paralellikler nelerdir? Daha da önemlisi onlardan, Mesih’teki ilahi çağrımıza sadık olmamıza yardımcı olacak hangi dersleri çıkarabiliriz?

ÖZET: Allah’ın Yaratılış’taki özgün planı, insanlığın bir aile olarak uyumlu ve birlik içinde yaşamasına yönelikti. İlk ebeveynlerimizin itaatsizliği, Allah’ın planında bir kesintiye neden oldu. Yine de, Allah, İbrahim’i, yalnızca Mesih’te bulunan iyileşme vaadini canlı tutabilecek bir halkı kurması için çağırdı.

Sebt Gününde Derslere Son

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Hemşire olmak isteyen Yedinci Gün Adventisti öğrenciler, kilisenin Bangladeş'teki ilk hemşirelik okulunu açmasıyla artık Sebt gününü tutamamak durumuyla karşı karşıya kalmayacaklar.

Bir On Üçüncü Sebt Bağıışı, ülkenin başkenti Dakka'ya iki saat uzaklıkta, Gowlbathan Kaliakoir'deki Bangladeş Adventist Okulu'nun kampüsünde yer alan Bangladeş Adventist Hemşirelik Enstitüsü'nü barındıran üç katlı tesise kısmen destek oldu.

Adventist Kilisesi başkanı Ted N.C. Wilson, 2016 yılının sonuna doğru, hemşirelik okulunun kurdele kesme töreninde, "Burası bu büyük ve güçlü ülkeye yüzlerce müjdecî gönderecek ve bu cennetten gelen bir bereket olacak," dedi. "Tanrı bu okulu bereketlesin."

100 kişilik kontenjanı olan okulda derslere 2017 yılında başlandı.

Bangladeş Adventist Akademisinin ve Okulunun müdürü Myrun Ju Lee, on derslik, dört laboratuvar, bir konferans salonu ve diğer tesislerden oluşan yeni binanın 400 bin dolarlık ücretinin 150 bin dolarının, 2015'in üçüncü çeyreğinde tüm dünyadaki kilise üyeleri tarafından sunulan bir On Üçüncü Sebt Bağıışı'ndan geldiğini söyledi. 100 bin dolar Adventist Kilisesi'nin Bangladeş de dahil 14 ülkeden oluşan Asya-Pasifik Bölümü'nden, kalanı da Güney Kore'deki bireysel bağıışçılardan gelmiş.

Güney Asya-Pasifik Bölümü'nün başkanı Saw Samuel, hemşirelik okulunun kurulmasını On Üçüncü Sebt Bağıışı olmasaydı gerçekleşmeyecek, dikkate değer bir başarı olarak tanımlıyor.

"Bu bir dönüm noktası," diyor Saw. "Bu Bangladeş'teki ilk Adventist sağlık eğitim kuruluşu."

Okul ülkedeki Adventist öğrencilere kendi ülkelerinde hemşirelik okuma fırsatı sunuyor.

"Bangladeş'te hemşirelik okuluna sahip olabilmek bizim için çok önemli çünkü burada genç bir Adventistin Sebt günlerinde okula gitmek zorunda kalmayacağı bir hemşirelik okulu yok," diyor bölümün yardımcı yönetici sekreteri Kevin Costello. "Nihayet artık onlar için bir yandan hemşirelik okurken, bir yandan da Sebt gününde Allah'ı yüceltebilmelerine olanak sağlayan bir yer var."

Bangladeş Adventist Hemşirelik Okulu'nun kurulmasını mümkün kılmaya yardım eden hizmet bağıışlarımız için teşekkür ederiz.

Adventist Kilisesi başkanı Ted N.C. Wilson, soldan ikinci, Bangladesb Adventist Hemşirelik Enstitüsü'nü ziyaret ediyor.

İhtilafın Sebepleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yas. 28:1–14, Yer. 3:14–18, Hak. 17:6, 1.Kr. 12:1–16, 1.Kor. 1:10–17, Elç. 20:25–31.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘RAB korkusudur bilgeliğin temeli. Akıl Kutsal Olan’ı tanımaktır.’ ” (Özd. 9:10).

Eski Ahit peygamberleri defalarca İsrail halkını Allah’ın talimatlarına uymaya çağırdılar. İtaatsizlik ve dikkatsizlik, inançlarından dönmeye ve ihtilafa yol açacaktı. Allah’ın yasalarına itaat, insanları günahın doğal sonuçlarından korumak ve onları birçok yabancı milletin arasında kutsamak için amaçlanmıştı. Allah’ın iradesinin takibi, halk arasında uyum yaratacak ve onların hemen hemen her yönden kuşatıldığı putperest ve kötü ibadet uygulamalarına dayanmaları için topluluğun kararlılığını güçlendirecekti. Allah’ın niyeti, halkının kutsal olması ve etrafındaki uluslara tanıklık etmesiydi.

Allah’ın İbraniler’i Mısır’dan çıkardıktan sonra onlara söylediği gibi: “İşte, Tanrım Allah’ın buyruğu uyarınca size kurallar, ilkeler verdim. Öyle ki, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede bunlara uyasınız. Onlara sınıksız bağlanın. Çünkü ne denli bilge ve anlayışlı olduğunuzu uluslara bunlar gösterecek. Bu kuralları duyunca, uluslar, ‘Bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk!’ diyecek.” (*Yas. 4:5, 6*).

Şüphesiz ki, sadık kalsalardı, O’nun halkı kutsanmış ve çevresine bereket kaynağı olacaktı. Ancak sadakatsizlik birçok soruna daha yol açacaktı, ihtilaf bunlardan birçoğu içinde sadece biriydi.

*13 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

“Ey Dönek Çocuklar, Geri Dönün”

İsrail halkının tarihi, itaatsizlik ve anarşi hikâyeleriyle doludur, Allah’a itaat etmeye geri dönüyor ve bunu daha fazla itaatsizlik ve çatışmalar tekrar ediyordu. Bu örnek kendini tekrar tekrar gösteriyordu. Allah’ın halkı bilinçli olarak O’nun istemini takip ettiği her sefer barış ve yaşamla kutsandılar. İtaatsizlik ettikleri ve kendi yollarını izledikleri her sefer de hayatları sefillik, savaşlar ve çatışmalarla dolu oldu. İsrail, vaat edilmiş topraklara girmeden önce bile Allah bu örneği öngörmüş ve varoluşlarının bu denli kötü sonuçlarından kaçınmaları için çözüm önermişti.

Yasa’nın Tekrarı 28:1–14’ü okuyun. Halkı, Allah’ın istemine itaat etseydi, İsrail’e ne gibi bereketler gelecekti?

Yeremya 3:14–18’i okuyun. Allah’ın İsrail’e tövbe etmesi ve O’na dönmesi çağrısından ne çıkarabiliriz? Bu, Allah’ın halkına olan sevgisi ve sabrı hakkında bize ne anlatır?

Yeremya kitabında şaşırtıcı olan şey, Allah’ın, isyan, bölünmüşlük ve putperestliğe rağmen halkına karşı ne kadar sevgi dolu, merhametli ve cömert olarak yaklaştığının görülmesidir. Allah sürekli halkını O’na geri dönmeye ve aşağılayıcı eylemlerinden tövbe etmeye davet ediyor. Allah, tekrar tekrar restorasyon ve gelecek için umut vaat etti.

“Ey dönek İsrail, geri dön” diyor RAB. “Size artık öfkeyle bakmayacağım, Çünkü ben sevecenim” diyor RAB. “Öfkemi sonsuza dek sürdürmem. Ancak suçunu kabul et: Tanrın Allah’a başkaldırdın, Her bol yapraklı ağacın altında sevgini yabancı ilahlarla paylaştın, Beni dinlemedin.” “Böyle diyor RAB.” (Yer. 3:12, 13).

Yeremya’nın sözleri, Allah’ın Sözü’nün genel olarak ihmal edildiği bir zamanda söylendi. Kral Yoşiya zamanında bazı reformlar başlatılmış olsa da, çoğu insan Allah’a sadakatle itaat etmeye devam etmek için hiçbir ruhsal dürtü hissetmiyordu. Günahları, putperestlikleri ve benmerkezli yaşamları manevi ve siyasi yıkıma neden oluyordu. Allah’ın istemini yapmakta ne kadar geriledilerse, gelecek beklentileri o oranda korkunçlaşıyordu. Ancak, Yeremya aracılığıyla, Allah onlara rica etti. Allah’ın onlar için aklında daha iyi bir gelecek planı vardı ve onları refah ve birlik içinde sağlıklı bir hale getirmeyi arzuluyordu. Ancak bu, yalnızca imanlı olarak ve bu gerçek imanının gerektirdiği koşullarda yaşadıklarında ortaya çıkabilirdi.

İtaat ve itaatsizlik arasındaki fark kendi hayatınızda ne anlama geliyor?

Kendi Gözlerinde Doğru Olan

Hakimler kitabındaki hikâyeler, İsrail'in Rabbin istemini takip etmediğinden dolayı çok sayıda olumsuz sonuç ortaya koymaktadır. İsrail Kenan'a girdikten kısa bir süre sonra insanlar, manevi hayatlarını kendilerini çevreleyen Kenanlıların sahte dinleri üzerinden şekillendirmeye başladılar; kendilerine kesinlikle yapmamaları söylenen şeyleri yaptılar! Maalesef karşı karşıya oldukları tek sorun bu değildi.

Hakimler 17:6 ve Hakimler 21:25'i okuyun. Bu ayetler, Allah'ın halkı arasında ortaya çıkan ilave sorunlar hakkında ne öğretiyor?

Allah'ın halkı arasındaki bölünme ve ihtilafın tarifinden bahsedelim. Ulusun birliği, antlaşma Rabbi'ne, Allah ile girdikleri antlaşmaya sadakatle itaat etmelerine bağlıydı. Ancak, kendi gözlerinde doğru olanı yaparak—özellikle de çevre ülkeler tarafından etkilenerek—mutlak bir felakete doğru gidiyorlardı. Hepimiz düşmüş varlıklarız, ve eğer kendi başımıza bırakılırsak, yüreklerimizin heveslerini izlersek, Allah'ın bizleri yürümeye çağırdığı yoldan kesinlikle ayrılacağız.

Aşağıdaki ayetler, Hakimler döneminde İsrail'in ruhsal ve sosyal koşulları hakkında bize ne anlatır?

Hak. 2:11–13 _____

Hak. 3:5–7 _____

“Rab, Musa aracılığıyla sadakatsizliğin sonucunu halkının önüne koymuştu. O'nun antlaşmasını tutmayı reddederek, kendilerini Allah'ın hayatından ayıracaklardı ve O'nun bereketi üzerlerine gelemeyecekti. Bazen bu uyarılara dikkat edildi ve Yahudi ulusuna ve onlar aracılığıyla da çevre halklara zengin nimetler verildi. Ancak onlar tarihlerinde çoğu kez Tanrı'yı unuttular ve O'nun temsilcileri olarak yüksek imtiyazlarını gözden kaçırdılar. Allah'ın onlardan talep ettiği hizmeti gaspettiler ve dini yönden rehber ve kutsal bir örnek olmaları gereken yoldaşlarını gaspettiler. Kahyaları olması gereken bağın meyvelerini kendileri için arzuladılar. Onların açgözlülüğü ve hırsı, onların putperestler tarafından bile hor görülmesine neden oldu. Böylece diğer uluslara, Tanrı'nın karakterini ve O'nun krallığının kanunlarını yanlış yorumlamaları için fırsat verilmiş oldu.”—Ellen G. White, *Prophets and Kings*, s. 20, 21.

Bir kilise olarak kendi eylemlerimiz etrafımızdakileri nasıl etkiler? İnsanlar Yedinci-Gün Adventistlerinde kendilerini olumlu şekilde etkileyen neyi görüyorlar?

İbrani Ulusunun Bölünmesi

Dönekliğin yolu ve onun korkunç sonuçları, bir gecede gerçekleşmedi. Fakat uzun yüzyıllar boyunca süregelen yanlış seçimler ve kararlar Allah'ın halkı için bazı korkunç sonuçlara yol açtı.

1. Krallar 12:1–16'da Kral Rehavam'ın hikayesini okuyun. Allah'ın halkı arasındaki bu korkunç bölünmeye sebep olan neydi?

“Rehavam ve deneyimsiz danışmanları, Allah'ın İsrail'le ilgili isteğini anlamadılar, halkın hükümetle ilgili reform kararlarına kulak verirdiler. Ancak Şekem'deki toplantı sırasında, ellerine fırsat geçtiği halde, neden–sonuç ilişkisini kuramadılar ve böylece halk kalabalıkları üzerindeki etkilerinin zayıflamasına neden oldular. Süleyman'ın yönetimi sırasında başlatılan baskıyı devam ettirme kararlılığı, Allah'ın İsrail'le ilgili tasarısına tümüyle karşıydı ve insanlara, yöneticilerin içtenliğinden kuşkulananmaları için bol miktarda olanak tanıdı. Kral ve seçtiği danışmanlar, güç gösterisine yönelik bu akılsızca ve duygusuzca girişim sonucunda mevki ve yetki gururunu gözler önüne sermiş oldular.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, s. 53, 54.

Aşağıdaki ifadeler, doğru kararlar vermede bilgeliğin ihtiyacı hakkında ne söylüyor? Gerçek bilgeliğin kaynağı nerededir?

Özd. 4:1–9 _____

Özd. 9:10 _____

Yak. 1:5 _____

Rehavam'ın hikayesi ve onun halkına acele ve bilgece olmayan daha fazla zorunlu çalışmayı empoze etme kararı, İsrail krallığı tarihinde üzücü bir olaydır. Kral, iki danışman grubundan danışmanlık istedi, ancak kendi yaşındaki daha az tecrübeli gençlerin danışmanlığını izleme konusundaki nihai kararı, babası Süleyman ve büyükbabası Davut'un geçen 80 yıl boyunca inşa ettiği krallığa bir felaket getirdi. Kralın babasından daha sert olduğunu açıklayarak kalabalığı korkutma tavsiyesi, aptalca bir düşünceydi. Genç danışmanlar, halkın daha az çalışmaya yönelik taleplerine sempati duymamanın kralın benimsemesi gereken bir liderlik tarzı olmadığını düşünüyordular. Bunun yerine kendisini insafsız ve acımasız olarak sunması gerektiğini söylediler. Sonuçta bir kabadayı olarak, halkının sadakat ve bağlılığını hak etmediğini gösterdi. Bu nedenle, Allah'ın halkı arasında asla olmaması gereken ve Allah'ın halkına yönelik planında yer almayan bir bölünme meydana geldi.

Korint'teki Bölünme

Ne yazık ki, Allah'ın halkı arasındaki ihtilaf sorunu, Yeni Ahit zamanlarında dahi bitmedi.

Örneğin, Pavlus'un Korintlilere Birinci Mektubunun ilk dört bölümü birlik için bir ricadır. Pavlus, Efes'teyken Korint'deki kilisede çeşitli bölünmelerin çıktığını duydu. Böylece, mektubuna kilisenin birliği ve ihtilaftan kaçınma ihtiyacı üzerine uzun bir yazıyla başlar. Pavlus, bu gelişmeden endişe duyar ve bu talihsiz durumun düzeltilmesi için ilham verici bir öğüt sunmaya çalışır.

1. Korintliler 1:10–17'ye göre, ihtilaflarının, bölünmelerinin ve çatışmalarının kaynağı neydi?

Pavlus, Kloï'nin ev halkından birinin aralarındaki bölünmeleri ve çatışmaları anlatması üzerine Korint'deki erkek ve kız kardeşleri için endişelendi. Açılış sözleri, endişesinin derinliğini gösteriyor: “Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin.” Hıristiyanlar olarak “aynı düşünce ve görüşte” birleşmeleri gerektiğini hatırlattı (1. Kor. 1:10). Bu çekişme ve bölünmeye tam olarak neden olan her neyse, Pavlus bunun durmasını istedi.

Pavlus, Korintlilere, bir kişi her ne kadar yetenekli ve becerikli olsa da, Hıristiyanların insanı değil Mesih'i takip etmeleri gerektiği çağrısını hatırlatıyor. Kendi aralarında “partilere” bölünmüş gibi gözükseler de elçi, onlara açıkça böyle bir bölünmenin Mesih'in istemine göre olmadığını belirtmiştir. Hıristiyan birliğinin Mesih'te ve onun çarımıhtaki kurbanlığında odaklandığını savunmuştur (1. Kor. 1:13).

Hıristiyan birliği, İsa Mesih ve O'nun çarımıhta gerildiği gerçeğinde kaynağını bulur ve o kişi ne kadar “değerli” bir mentor ya da vaiz veya lider olursa olsun, başka hiç kimsede kaynağını bulmaz. Çarımın dibinde hepimiz aynı seviyedeyiz. Vaftizimiz, bizi günahattan arındırabilen İsa'yadır. Ancak, Mesih'teki bu birliğe doğru pratik yollarla çalışmalıyız.

Bu demektir ki, Yedinci–Gün Adventistleri olarak, iman birliğimize ve misyonumuza kesin gözüyle bakmamalıyız. Mesih'in sevgisi ve egemenliği bizi O'nunla birleştirmedikçe, bölünmeler ve çatışmalar bugün kilisemizin birliğini zayıflatabilir.

Pavlus'un burada sözünü ettiği tehlikelerden sakınmayı nasıl öğrenebiliriz? Mesih'ten başka bir kimseye sadakat ile bağlandığımızda neden hep dikkatli olmalıyız?

“Kurtlar Gelecek”

Elçilerin İşleri 20:25–31’i okuyun. Pavlus Efesli ihtiyarları ne hakkında uyardı? Bunun olmasını önlemek için ne yapmaları gerekiyordu?

Pavlus, hizmeti sırasında sık sık muhalefetle karşılaştı ve İsa Mesih’in müjdesinin saflığını korumanın zor olacağını biliyordu. Efesli ihtiyarlara veda ederken, diğer liderlerin de müjdenin korunmasından sorumlu olduklarını söylemek için Hezekiel 33:1–6’daki bekçi benzetmesini örnek göstermişti. Topluluklarının sadık çobanları olmalıydılar.

Pavlus’un, sahte öğretmenleri tanımlamak için “vahşi kurtlar” ifadesini kullanması (*Elçilerin İşleri 20:29*), İsa’nın sahte öğretmenlerin kendilerini koyun giysilerinde gizleyeceği şeklindeki benzer uyarıları hatırlatır (*Mat. 7:15*). Bu sahte öğretmenler, Pavlus bu uyarıyı söyledikten kısa bir süre sonra ortaya çıktılar ve onun kurduğu Anadolu kiliselerindeki inananları hedef aldılar. Efesliler 5:6–14 ve Koloseliler 2:8’de, Pavlus’un Küçük Asya’daki kiliselere uyarılarından bazılarını görüyoruz.

Pavlus, Timoteos’a İkinci Mektubunda, Efes’teki kiliseden sorumlu olan Timoteos’u kilisede oluşan hatalara ve son günlerdeki tanrısızlığa karşı uyarır.

2. Timoteos 2:14–19 ve 3:12–17’yi okuyun. Pavlus, yanlış öğretmenlere nasıl karşı çıkması ve kilisenin birliğini koruması konusunda Timoteos’a ne söylüyor?

İlk olarak, Timoteos, “gerçeğin bildirisi” (*2. Tim. 2:15*) olan Kutsal Kitabını bilmelidir. Bu gereksiz tartışmaların ve spekülasyonların panzehiri, Allah tarafından verilen Kutsal Söz’ü doğru bir şekilde anlamak ve öğretmektir. Kutsal Kitap’ın hakikatleri doğru bir şekilde yorumlanmalıdır ki, Kutsal Yazılar’ın hiçbir kısmı Kutsal Kitap’ta sunulan genel çerçeveye zıtlık oluşturmasın ve aynı zamanda İsa’ya olan imanın yitirilmesine neden olabilecek yanlış yorumlara engel teşkil etsin. İhtilafsızlıklar ve ikincil meseleler, aslında imanlıların Mesih’te zaferli bir yaşama hazırlanması için Allah’ın Sözü’nün ilkelerine tabi kılınmalıdır. Pavlus’un ikinci tavsiyesi Timoteos’un bizzat “bayağı, boş sözlerden sakın”masıdır (*2. Tim. 2:16*). Önemsiz ve spekülatif konular, layık ve sadık bir lider olarak dikkate alınması açısından Timoteos’un öğreti hizmetinin bir parçası olmamalıydı. Bu tür konuşmalar sadece daha fazla tanrısızlığa yol açar ve imanlıların inançlarını düzeltmez (*2. Tim. 2:16*). Yalnızca gerçek, imanlıların arasında uyuma ve dindarlığa yol açar. Timoteos’un ve topluluğun bu tür hatalardan kaçınmak zorunda olmasının nedeni, bunların kilisede bir hastalık gibi yayılmasındandır (*2. Tim. 2:17*). Nihayetinde, Allah’ın Sözü’ne itaat, kilisenin birliğini tehdit edebilecek sahte öğretinin panzehiridir (*2. Tim. 3:14–17*).

Bir kilise olarak, kendimizi, yanlış öğretilerle aramızda bölünmeler getirebilecek benzer türde insanlardan nasıl koruyabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Krallığın Bölünmesi,” s. 52–58, *Geçmişten Sonsuzluğa, 2. Cilt*; “Bir Uyarı ve Rica Mesajı,” s. 273–282, *Elçilerin İşleri*.

“Rab, seçtiği hizmetkârlarının uyumlu çabalarını nasıl birleştireceğini öğrenmesini arzu eder. Bazıları, onların armağanları ile bir emekçinin armağanları arasındaki zıtlığın, uyumlu bir çaba içinde birleşmelerine izin vermesi açısından çok büyük olduğunu sanır; ancak, erişilmesi gereken çeşitli zihniyetler olduğunu ve bazıları bir emekçinin sunduğu gerçeği reddettiklerinde, yalnızca başka bir emekçi tarafından farklı bir şekilde sunulduğu şekilde kalplerini Tanrı’nın gerçeğine açması gerektiğini hatırladıklarında, inşaallah birlik içinde çalışmaya gayret ederler. Ancak yetenekleri farklı olsa da, aynı Ruh’un kontrolü altında olabilirler. Her söz ve eylemde, nezaket ve sevgi açığa çıkacaktır; ve her bir emekçi kendisine tayin edilen yeri sadakatle doldurduğunda, Mesih’in takipçilerinin birliği için ettiği dua yanıtlanacak ve dünya bunların O’nun öğrencileri olduğunu bilecektir.”—Ellen G. White, *Gospel Workers*, s. 483.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kişinin “kendi gözünde” doğru olanı yapması meselesi yeni bir şey değildir. Herhangi bir merkezi ya da kapsayıcı entelektüel ya da ahlâki otorite fikrine karşı çıkan postmodernizm, Kutsal Kitap’ın uyardığı türden bir ahlâki anarşiye sürükleyebilir. Hıristiyanlar ve bütün bir kilise olarak bu türden bir meydan okumaya nasıl karşı çıkabiliriz?
- ❷ Kral Rehavam’ın ve İsrail’in bölünme hikâyesini düşünün (*1. Krallar 12*). Bugün burada bizim için hangi dersler vardır?
- ❸ Kilise liderleri ve üyeleri, ortaya çıktığında yerel bir kilisedeki çatışmaları ve gruplaşmaları önlemeye yardımcı olmak için neler yapabilir? Büyüyüp iltihaplanmadan önce bu sorunları durdurmak ne kadar önemlidir? Kilise üyeleri olarak, Korint’teki bazıları gibi tuzağa düşmemek için nasıl dikkat edebiliriz?
- ❹ Özdeyişler 6:16–19’daki ihtilaf hakkındaki pasajı inceleyin. Yerel kilisenizdeki ihtilafları önlemek için bundan ne öğreniyorsunuz?

ÖZET: Kutsal Kitap’ta, bölünmeye sebep olan durumlarla karşılaşırız. Allah’ın halkı sadık bir itaatle yaşadığında, ihtilaf tehlikeleri de büyük ölçüde azalmıştı. Hakimler döneminin yanı sıra Rehavam iktidarındaki örnekler de bölünmeye kapı açmıştı. Yeni Ahit zamanlarında bile, ihtilaf potansiyeli sürmüştü. Allah’ın Sözü’nün doğru bir şekilde anlaşılması ve ona itaat etmek için harcanan çaba, aramızdaki ihtilaf ve bölünmeye karşı en iyi korumadır.

Adventistler Övdü, Papaz Sövdü

Elvis Dumitru

Ben bir pastörüm çünkü ömrü boyunca bir Ortodoks olan büyükbabam Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ni işaret etti.

Büyükbabam Gherase Dumitru, Romanya'daki küçük bir köy olan Räteşti'deki evlerinde, bir gün babama şöyle demiş; "Eğer bir gün doğru olan yegâne Hristiyan kilisesine ait olmak istersen Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gitmelisin."

Bu sözler bir tohum ekmiş ve babam Aurelian'ı bir Adventist Kilisesi aramaya ve komünist Romanya döneminde vaftiz olmaya yönlendirmiş. Bunun sayesinde Adventist bir evde yetiştim ve hem erkek kardeşim hem de ben Adventist pastörleriz.

Fakat büyük babam Adventistleri nereden biliyordu?

Hikaye, 1960'ların başında, Romanya'nın başkenti Bükreş'in 135 km kuzeyinde bulunan Räteşti köyünde başlıyor. Köyde yaklaşık sekiz Adventist yaşıyormuş. Dini kısıtlamalardan biri sırasında, yetkililer onların tutuklanmalarını emretmiş ve Adventistleri at arabasıyla hapse götürmesi için bir arabacı çağırılmış.

Araba bozuk toprak yolda sallanıp sarsılırken tutsaklar arkada ilahiler söylemeye başlamışlar. Arabacı, İsa ve O'nun sevgisi ile ilgili sözleri dinlemiş ve çok şaşırılmış. "Bu Adventistler hapishaneye giderken nasıl bu kadar coşku ile şarkı söyleyebiliyorlar?" diye düşünmüş.

Yaklaşık bir hafta sonra arabacı, bu sefer köyün Ortodoks papazını kilisesine götürmesi için çağırılmış. Araba yol boyunca çukurlara girdikçe, papaz öfkeyle Allah'a küfürler yağıdırıyormuş.

Arabacı şaşkınlık içinde onu dinlemiş. "Bu papaz neden kiliseye giderken bir çukur yüzünden Allah'a sövüyor? Ve Adventistler hapishaneye giderken neden İsa'ya bu kadar güzel övgü ilahileri söylediler?" diye düşünmeye başlamış.

Bu iki olay arabacıda derin bir etki bırakmış ve Adventistler hakkında daha çok şey öğrenmeye karar vermiş. Bir süre sonra Adventist Kilisesi'nde vaftiz edilmiş. Arabacı büyükbabamın yakın bir arkadaşıydı.

Räteşti bugün hala küçük bir köy fakat kilisedeki 40 civarı üyesiyle güçlü bir Adventist varlığına sahip.

Bizler sık sık insanların bizim ne yaptığımız ile ilgilenmediklerini düşünürüz ama insanlar her zaman izlerler. Arabadaki tutsak Adventistler, ne arabacının kendilerinin söylediği övgü ilahilerini saygı ile dinlediğini biliyorlardı ne de bu imanları sayesinde alemizdeki iki neslin Adventist olacağını.

26 yaşındaki Elvis Dumitru, Bükreş'teki Cuza Voda Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin yardımcı pastörü.

“Hepsi Bir Olsunlar”

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yu. 17:1-26, 1.Yu. 5:19, Yu. 13:18-30, Yu. 5:20-23, Mar. 9:38-41, Vah. 18:4, 1.Yu. 2:3-6.*

HATIRLAMA METNİ: “Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin” (*Yubanna 17:20, 21*).

Yuhanna kitabı, İsa'ya ihanet ve ölümü ufukta belirmişken O'nun endişesini bize net olarak aktarıyor. Beş önemli bölümde (*Yubanna 13-17*), İsa'nın son talimatlarının, bazen “başkâhinlik duası” olarak da adlandırılan duayla doruğa ulaştığını görüyoruz (*Yubanna 17*).

“Bu uygun bir atamadır, zira Rabbimiz bu duada aynı anda hem rahip hem de kurban olduğu için kendisini kutsar. Aynı zamanda, kendilerine kurbanlık sunulanlar adına—üst katta bulunan ve daha sonra tanıklıkları aracılığıyla imana gelenler adına yapılan bir kutsama duasıdır.—F. F. Bruce, *The Gospel of John* (Grand Rapids: Eerdmans, 1983), s. 328.

Bu duanın özünde, İsa'nın havarileri ve daha sonra O'na iman edenlerin arasındaki birliğe olan kaygı vardır. Bu duadaki anahtar konu şudur: “Onlar için istekte bulunuyorum. Dünya için değil, bana verdiğin kimseler için istekte bulunuyorum. Çünkü onlar senindir. Benim olan her şey senindir, seninkiler de benimdir. Ben onlarda yüceltildim” (*Yubanna 17:9, 10*).

Bu duayı dikkate almadan, Mesih'teki birliğimiz hakkında ve kilise birlikteliği üzerine anlamlı bir tartışma yapılamaz. İsa ne için dua etti, kimin için dua etti, ve bugün bizim için bu duanın anlamı nedir?

*20 Ekim Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa Kendisi İçin Dua Ediyor

Başkahin duası üç bölüme ayrılmıştır. Birincisi, İsa, Kendisi için (*Yubanna 17:1–5*), daha sonra öğrencileri için (*Yubanna 17:6–19*) ve nihayetinde daha sonra O'na iman edecekler için (*Yubanna 17:20–26*) dua ediyor.

Yuhanna 17:1–5'i okuyun. Onun duasının özünde ne var ve bizim için ne anlama geliyor?

İsa, önce Kendisi için yalvarıyor. Yuhanna Kitabı'nda önceki olaylarda, İsa, vaktinin henüz gelmediğini belirtmişti (*Yubanna 2:4, 7:30, 8:20*). Ama şimdi kurban edileceği saatin geldiğini biliyor. Dünyevi yaşamının dramatik sonuna varma anı gelmiştir ve O'nun görevini tamamlaması için kuvvete ihtiyacı vardır. Dua vakti gelmiştir.

İsa, Çarmıh'a katlanmak zorunda kalsa da Babasının istemini yerine getirerek O'nu yüceltecektir. Çarmıh'ı kabul etmesi bir çeşit kadercilik değil; Baba'nın O'na verdiği yetkiyi uygulama şeklidir. Onunkisi bir şehidin ölümü değildi, ancak isteyerek enkarnasyon sebebini gerçekleştirmekle Babasını yüceltti: dünyanın günahları için çarmıhta kurban edilerek ölmek.

Yuhanna 17:3'e göre sonsuz yaşam nedir? Rab'bi tanımak ne anlama geliyor?

İlk ve en önemlisi, İsa bize sonsuz yaşamın Allah hakkındaki kişisel bilgilerden oluştuğunu söyler. Bu, yaptıklarımızla ya da bilgi ile kurtuluş değil, aksine İsa'nın Çarmıh'ta bizim için yaptıklarından dolayı, Rab'bi tanımamızın deneyimidir. Bu bilgi, Baba ile kişisel bir ilişki aracılığıyla aktarılır. İnsani eğilimimiz bilgiyi gerçekler ve detaylarla sınırlamaktır, ancak burada İsa daha derin ve daha tatmin edici bir şeye odaklanmaktadır: Allah ile kişisel bir ilişkiye. İsa'nın ilk gelişi, aynı zamanda, insanlığa, Allah'ı daha anlamlı ve daha kurtarıcı bir bilgi arayışına ve böyle bir bilginin yol açacağı birliklik arayışına kılavuzluk etme amacına yönelikti.

Allah hakkında bilgi sahibi olmak ve Allah'ı şahsen tanımak arasındaki fark nedir? Allah'ı tanımamı sağlayan ne gibi deneyimler yaşadın?

İsa Havarileri için Dua Ediyor

Yuhanna 17:9–19’u okuyun. İsa, havarileriyle ilgili olarak özellikle ne için dua ediyor?

İsa, sonraki günlerde artık bedensel olarak onlarla birlikte olmayacağı zaman içerisinde, O’na olan inançlarını kaybetme tehlikesi altında olan havarileri için dua eder. Böylece, onları Babasının himayesine teslim eder.

İsa’nın duası onların dünyadaki güvenlikleri içindir. Öyle ki, İsa dünya için dua etmiyor, çünkü onun doğal olarak Baba’nın istemine karşı olduğunu biliyor (1. Yuhanna 5:19). Fakat dünya, havarilerinin hizmetlerini gerçekleştireceği yer olduğu için İsa, onların dünyadaki kötülüklerden korunabilmeleri için dua ediyor. İsa dünya için kaygılanıyor; aslında O, onun Kurtarıcısıdır. Fakat, müjdenin yayılması, müjde haberini vaaz edeceklerin tanıklarına bağlıdır. Bu yüzden İsa’nın, kötü olanın onları yenmesi için aracılık etmesi gerekiyordu (Matta 6:13).

Ancak bir havari, yenilgiye uğradı. Daha önce o akşam İsa’nın birisinin O’na ihanet etmeye karar verdiğinden bahsetmişti (Yuhanna 13:18–30). İsa, Kutsal Yazılar’ın Yahuda’nın ihanetini öngördüğü gerçeğine atıfta bulunsa bile (Mez. 41:9), Yahuda kaderin kurbanı değildi. Son Akşam Yemeği sırasında, İsa ona sevgi ve dostluk göstergesiyle yaklaştı (Yuhanna 13:26–30). “İsa, Fısıh yemeğinde hainin maksadını ortaya çıkararak ilahiliğini kanıtladı. Büyük bir sevgiyle diğer öğrencilerine verdiği hizmete onu da dahil etmişti; fakat Yahuda, Kurtarıcı’nın sevgi dolu bu son hareketine de ilgi göstermedi.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 709.

Daha önce de olduğu gibi gıpta ve kıskançlıkların, havarilerin bölünmesine yol açabileceğini bilerek, İsa onların birliği için dua eder. “Kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru ki, bizim gibi bir olsunlar” (Yuhanna 17:11). Bu tarz bir birlik, insani başarının ötesindedir. Bu, sadece ilahi lütfun sonucu ve armağanı olabilir. Onların birlikteliği, Baba ve Oğul’un birliğine dayanır ve bu birliktelik gelecekteki etkili hizmetleri için zorunlu bir ön koşuldur.

Gerçeklikte kutsanmaları veya adanmaları da hizmetleri için zorunluydu. Allah’ın lütfunun havarilerin kalpleri üzerindeki işleyişi onları dönüştürecekti. Fakat eğer Allah’ın gerçekliğine tanıklık edeceklerse, kendileri de bu gerçek tarafından dönüştürülmeliydiler.

“Dünya’dan olmamak” ne demektir? Bizi, hayatlarımızı ve yaşantılarımızı “bu dünyadan olmayan” haline getiren nedir?

“Bana İman Edenler İçin”

İsa, havarileri için dua ettikten sonra, duasını “ onların sözüyle bana iman edenler için ” sözcüklerini içerecek şekilde genişletti (*Yuhanna 17:20*).

Yuhanna 17:20–26’yı okuyun. Müjde mesajına daha sonra inanacak olanlar için İsa’nın en büyük dileği neydi? Bu duanın yerine gelmesi neden bu kadar önemlidir?

Baba ve Oğul’un bir olduğu gibi, İsa gelecekteki imanlıların da bir olması için dua etti. Yuhanna’nın Müjdesi’nde birkaç yerde İsa, Baba ve Oğul’un birliğine atıfta bulundu. Hiçbir zaman birbirlerinden bağımsız hareket etmezler, yaptıkları her şeyde hep birliktedirler (*Yuhanna 5:20–23*). Onlar, düşmüş insanlık için ortak bir sevgiyi paylaşırlar, öyle ki Baba Oğlu’nu dünyaya vermeye ve Oğul da Kendi hayatını dünyaya vermeye razı olmuştur (*Yuhanna 3:16, 10:15*).

İsa’nın bu duada ifade ettiği birlik, Baba ile Oğul arasında olduğu gibi bir sevgi ve amaç birliğine atıfta bulunmaktadır. “ Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır ” (*Yuhanna 13:35*). Bu birliği sevgiyle belli etmeleri, hem İsa ile hem de Baba ile olan ilişkilerini kamuoyuna sergileyecektir. “ Hakiki birliklerinin sergilenmesi, müjdenin gerçekliğine dair etkileyici bir tanıklık sağlamalıdır.”—Andreas J. Köstenberger, *John*, Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic, 2004), s. 498. Dünya, İsa’nın Kurtarıcı olduğunu böyle öğrenecektir. Başka bir deyişle, İsa’nın dua ettiği bu birlik görünmez olamaz. Dünya Allah’ın halkı arasındaki sevgi ve birliği görmezse, müjdenin doğruluğuna nasıl ikna olabilir?

“Tanrı, insanların sonsuz gerçekliğin platformu üzerinde mükemmel bir birlik içinde durması için öncülük eder... Tanrı, tüm halkının iman birliğine gelmesi gerektiğini amaçlar. İsa’nın çarmıha gerilmesinden hemen önceki duası, tıpkı O’nun Babası ile bir olduğu gibi, öğrencilerinin de bir olmasıydı, öyle ki dünya Baba’nın O’nu yolladığına inansın. Bu en dokunaklı ve harika dua, çağlar boyunca günümüze kadar ulaşır; zira O’nun sözleri şöyleydi: ‘Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum...’

“Mesih’in takipçileri olduğunu iddia edenler, bu duaya hayatlarında ne kadar ciddiyetle cevap vermelidirler?”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, cilt 4, s. 17.

Burada sunulan birlikteliğe ulaşmak için hayatlarımızda ve kiliselerimizde ne yapıyoruz? Kilisemizin olması gerektiği gibi birleşmesini istiyorsak, neden her birimizin bir miktar kendisine ölmesi gereklidir?

Hıristiyanlar Arasında Birlik

Markos 9:38–41 ve Yuhanna 10:16'yı okuyun. İsa'nın, Elçi Yuhanna'ya verdiği cevap, kimin İsa'nın gerçek bir takipçisi olduğu hakkında dışlayıcılık ve hızlı yargılar konusunda bize ne öğretir?

Yedinci–Gün Adventistleri, İsa'nın Yuhanna 17'deki duasının, doğrudan kilisenin birliğine vurgu yaptığı anlayışına eğilimlidirler. Üç melek mesajını dünyayla paylaşma görevimizi yerine getirmek için kilise olarak birlik içinde olmalıyız. Bu, tartışma konusu değildir.

Peki ya diğer Hıristiyanlarla birlik? İsa'nın duasının ışığında onlarla nasıl bir ilişki kurmalıyız?

Şüphesiz, Allah'ın, kendimizinki dışında başka kiliselerde de inançlı insanlara sahip olduğuna inanıyoruz. Bunun yanında Kutsal Kitap, Babil'de bile Allah'ın, O'na sadık olanlara sahip olduğunu açıkça ortaya koymaktadır: “ ‘Ey halkım!’ diyordu. ‘Onun günahlarına ortak olmamak, uğradığı belalara uğramamak için çık oradan!’ ” (*Vah. 18:4*).

Aynı zamanda Vahiy kitabına göre, Mesih'in adını ananlar arasında büyük bir dönemlik olduğunu ve son günlerde birçok sahte Hıristiyanın bir araya gelerek birbirleriyle ve devletle birleşip Vahiy 13:1–17'de grafiksel olarak tasvir edilen zulmü gerçekleştireceklerini biliyoruz. Bu nedenle, Adventistler, ekümenik hareketinde görüldüğü gibi, diğer kiliselere birlik çağrısında bulunma konusunda her zaman çok dikkatli olmuştur.

Öyleyse, diğer mezheplerle nasıl ilişkiler kurmalıyız? Ellen G. White, Yedinci–Gün Adventist Kilisesi'nin diğer Hıristiyanlarla birlikte çalışması ile ilgili olarak şunları yazdı, en azından şu belirgin meselede: “İnsani temsilci, iradesini Allah'ın isteğine teslim ederken, Kutsal Ruh da onların hizmet ettiklerinin kalplerine etki edecektir. Bana W.C.T.U. (Hıristiyan Kadın Hakları Cemiyeti) işçilerinden çekinmememiz gerektiği gösterildi. Zararlı maddelerden uzak durmak adına onlarla birleşmekle, yedinci güne riayet konusundaki pozisyonumuzu değiştirmeyiz ve ılımlılık konusundaki duruşlarına takdimimizi gösterebiliriz. Kapıyı açmakla ve onları ılımlılık konusunda bizlerle birleşmeye davet etmekle, onların ılımlılık hattındaki yardımlarını güvenceye alıyoruz; ve onlar bizimle birleşmekle, Kutsal Ruh'un kalpleri etkilemek için beklediği yeni gerçekleri duyacaklardır.”—Welfare Ministry, s. 163.

Belirli bir zamanda belirli bir meseleyle uğraşmasına rağmen, diğer Hıristiyanlarla nasıl ilişki kurabileceğimiz konusunda ilkeler veriyor, özellikle de bir amaç uğruna birleşme konusuyla ilgili olarak.

İlk olarak, onlarla ortak sosyal çıkarlar üzerinde çalışabiliriz. İkincisi, eğer onlarla birleşirsek, bunu inancımızı ya da uygulamalarımızı riske atmaya-cak şekilde yapmalıyız. Üçüncüsü, kutsanmış olduğumuz değerli gerçekleri başkalarıyla paylaşmak için bu “birliği” kullanabilmeliyiz ve kullanmalıyız.

Sevgide Paylaşılan Bir İman

Yuhanna 17:3’de, İsa sonsuz yaşamın Allah’ı tanımak olduğunu söyledi.

1. Yuhanna 2:3–6’yı okuyun. Allah’ı tanımak ne anlama geliyor? Allah hakkındaki bilgilerimizi günlük yaşamımızda nasıl gösterebiliriz?

Genel olarak, toplumdaki insanlar kendilerini yasalara itaat eden vatan-daşlar olarak adlandırmak isteseler de, aynı insanlar Allah’ın emirlerini tutma konusundaki Kutsal Kitap yükümlülüklerini küçümseyeceklerdir. Hatta bazıları, Allah’ın lütfunun Allah’ın emirlerini ortadan kaldırdığını bile iddia eder. Ama Kutsal Kitap öğretisi böyle değildir: “Emirleri tutmak Allah’ı tanımamanın bir koşulu değil, Allah’ı/İsa’yı tanıdığımızın ve O’nu sevdiğimizizin bir işaretidir. Bu nedenle, Allah’ı bilmek sadece teorik bir bilgi değildir, eyleme de dönüşmelidir.”—Ekkehardt Mueller, *The Letters of John* (Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009), s. 39. İsa bizzat şunları vurguladı: “ ‘Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz.’ ” “ ‘Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, işte beni seven odur. Beni seveni Babam da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim’ ” (*Yuhanna 14:15, 21*). “ ‘Tanrı’yı sevip buyruklarını yerine getirmekle, Tanrı’nın çocuklarını sevdiğimizi anlarız. Tanrı’yı sevmek O’nun buyruklarını yerine getirmek demektir. O’nun buyrukları da ağır değildir’ ” (*1. Yuhanna 5:2, 3*).

Yuhanna 13:34, 35’i okuyun. İsa, havarileri için hangi yeni buyruğu verdi ve bu, İsa’nın takipçileri arasındaki birlik fikri ile nasıl bağlantılıdır?

Birinin komşusunu sevmesi buyruğu aslında yeni bir şey değildi; Allah’ın Musa’ya verdiği talimatlarda da bulunabilir (*Lev. 19:18*). Yeni olan şey, İsa’nın havarilerini sevdiği gibi onların da birbirlerini sevmeye buyruğudur. İsa’nın kendini feda edecek kadar özverili sevgi örneği, Hristiyan topluluğunun yeni ahlâkıdır.

Bizler için ne harika bir standart belirlendi! İsa’nın hayatı, eylemsel sevginin pratik bir ispatı olmuştur. Bütün lütfet işi, kendini inkar eden, kendini kurban eden çabanın sürekli bir sevgi hizmetidir. Mesih’in hayatını, sürekli başkalarının iyiliği için sevgi ve fedakarlık örneği olarak hayal edebiliriz. Mesih’i harekete geçiren prensip, O’nun halkını da birbirleriyle ilişkilerinde harekete geçirmelidir. Böyle bir sevgi dünyaya ne kadar güçlü bir tanık olurdu. Ve böyle bir sevginin aramızdaki birlik için ne kadar güçlü bir etkisi olacaktır.

İsa’nın başkaları için göstermiş olduğu fedakar sevgiyi bizler de göstermeyi nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Allah’ın Değişmez Yasası,” s. 436–453, *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş*. Şu bölümleri de okuyun “Denominations, Relations to Other,” s. 763, 764 ve “Roman Catholic Church,” s. 1110, *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“Yedinci–Gün Adventist Kilisesi birçok yerel kilisesiyle dünya çapında bir kilise olsa da, Adventistler Mesih’in evrensel kilisesi olduğunu iddia etmezler. Evrensel kilise her mezhepten daha geniştir. İsa’ya iman eden ve onu takip edenlerden oluştuğu sürece görünür ve görünmezdir. Bu özel teolojik mesele, Vahiy Kitabı’nda etkili bir biçimde ele alınan Hıristiyanlar arasındaki ikiyüzlülük dikkate alındığında özellikle vurgulanmıştır. Vahiy 12’de geçen saf kilise, Vahiy 17’de geçen ‘fahişe’ yani büyük Babil şehrinin zıttıdır, bu da aynı zamanda Kuzu’nun gelini ya da Vahiy 21 ve 22’deki kutsal kent veya Yeni Yeruşalim ile tezat oluşturur. Birinci yüzyılda, evrensel kilise oldukça görünür olmuş olsa da, örneğin Ortaçağ’da onu görmek çok daha zor ve karmaşıktır.

“Bu yüzden, Adventistler, Tanrı’nın gerçek kilisesi kavramını kendi mezhepleriyle sınırlandırmazlar, ne de diğer Hıristiyan kiliselerine otomatik olarak yayılmazlar. Tanrı’nın gerçek kilisesi, O’na gerçekten inanan bireylerden oluşur. Tanrı onları bilir. Öte yandan Adventistler, Vahiy 12:17 ve 12–14 bölümlerinde geçen Tanrı’nın görünen özel ahir zaman bakiyeleri olduklarını iddia ederler. Bu bakiye, hem yerel hem de evrensel bir karaktere sahiptir (Vah. 2:24 ve 12:17).” — Ekkehardt Mueller, “The Universality of the Church in the New Testament,” Ángel Manuel Rodríguez, ed., ve *Message, Mission, and Unity of the Church* (Silver Spring, Md.: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh–day Adventists, 2013), s. 37.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İsa’nın Yuhanna 17’deki duasının gerçekleşmesi neden kilisemiz açısından bu kadar önemlidir? İsa’nın, birinci yüzyıl kilisesinin birliğine olan arzusu, bugün kilisemize olan arzusu hakkında neyi açığa çıkarır?
- ❷ Yerel kiliseniz diğer Hıristiyanlarla belirli konularda çalıştı mı? Ne kadar iyi oldu? Uygun olduğunda, bize verilen gerçeklerden hiçbirini tehlikeye atmadan onlarla nasıl çalışabiliriz?
- ❸ Bu ifadenin, *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş* açısından iması nedir? Bunu aramızda nasıl gerçekleştirebiliriz? “Allah’ın halkı olma iddiasındakiler O’nun sözünden üzerlerine yansıyan ışığı kabul etse-lerdi, Mesih’in olması için dua ettiği, elçinin “Ruh’un birliğini esenlik bağıyla” tanımladığı birliğe kavuşacaklardı. “Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, beden bir ve Ruh bir; Rab bir, iman bir, vaftiz birdir” diyor. Efesliler 4:3–5.”—Ellen G. White, *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş*, s. 382.

ÖZET: İsa’nın Yuhanna 17’deki başkahin duası, İsa’nın bugün kilise birliği konusunda kaygı duyduğunu anımsatmaktadır. Onun duası bizim duamız olmalı ve Allah’ın Sözüne olan inancımızı sağlamlaştırmanın yollarını aramalıyız. Birbirimize olan sevgimiz, teolojik farklılıklarımız ne olursa olsun, diğer tüm Hıristiyanlar da dahil olmak üzere herkesle olan ilişkimizi karakterize etmelidir.

Boşluğu O Doldurur

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Avustralya'da emekli bir Yedinci Gün Adventist pastörü olan Frank Cantrill, doktorlar kendisine cilt kanseri teşhisi koyduğunda çok üzüldü. Fakat iki hafta sonra, doktorların mucize olarak adlandırdığı daha da büyük bir şey oldu; başındaki büyük bir boşluk kapandı.

Frank'e 2014 yılında, bir cilt kanseri türü olan melanoma (kara tümör) teşhisi kondu. Kanser başında ve dördüncü evredeydi. "Eğer yeni ilaçlar işe yaramasaydı pek fazla şansım olmayacağını duymak benim için bir şoktu," diyor 72 yaşındaki Frank.

Bir pastör onu meshetti ve insanlar onun için dua etmeye başladı. Frank bir dizi operasyon, radyasyon tedavisi ve bağışıklık tedavisi gördü. Eşi Marlene hep yanındaydı.

Doktorların Frank'in kafasının arkasından büyük tümörü çıkarmak için, kafatasının bir kısmını açtıkları bir operasyondan sonra sorunlar ortaya çıkmaya başladı. Hemşireler derinin kafatasını tekrar sarması beklentisiyle yarıyı sardılar. Daha sonraları pansuman görevini eşi devraldı.

İlk önceleri yara iyileşiyordu ama sonra deri büyümeyi durdurdu.

Bir gün açıkta kalan kafatasının rengi beyazdan sarıya döndü. Bir plastik cerrah Frank'e kafatasının öldüğünü söyleyerek onu çok tedirgin eden bir teşhis koydu. Cerrah danışmak için alanında uzman başka bir plastik cerrahtan yardım istedi ve ikisi beraber, beyin cerrahının da yardımıyla büyük bir ameliyat yapmaya karar verdi. Doktorların Frank'in kafatasını yapay bir kafatasıyla değiştirmeleriyle sonuçlanacak bu karmaşık ameliyat, 8-10 saat sürecekti.

"Durum bizi çok üzüyor," diye yazdı Marlene arkadaşlarına gönderdiği bir e-postada.

Birkaç gün sonra Marlene, Frank'in kafasındaki sargıyı değiştirirken sargı beziyle birlikte eline rengi değişmiş kafatasından bir parça geldi. "Şaşkınlıktan neredeyse yere yığılacaktım!" diyor Marlene.

Çıkan kafatası parçasının yerinde Frank'in etinin büyüdüğü ve o boşluğu kapattığını görebiliyordu.

İki gün sonra Frank, neler olduğunu öğrenmek için 3 üç doktorla görüştü. İnsan kafatasının üç katmanı olduğunu, etinin ilk katmanın altında büyüdüğünü ve en sonunda da kafatasının üst katmanını çıkmaya zorladığını öğrendi.

Doktorlara göre bu bir mucizeydi. "Sana kim bakıyor?" diye sordu doktorlar.

Frank (soldaki), ve Marlene en büyük doktorun Tanrı olduğunu söylediler. Ameliyat iptal oldu ve Frank taburcu oldu.

"Allah neler olduğunu biliyor ve O'nun mükemmel bir zamanlaması var," diyor Marlene. "Tek söyleyebileceğimiz şey 'Allah'a şükürler olsun!'"

Birliğin Anahtarı

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 1:3–14; Gal. 4:7; Ef. 2:11–22; 4:1–6, 11; Mat. 20:25–28; Ef. 5:15–6:9.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı sır olan isteğini, Mesih’te edindiği iyi amaç uyarınca bize açıkladı. Zaman dolunca gerçekleştireceği bu tasarıya göre, yerdeki ve gökteki her şeyi Mesih’te birleştirecek” (*Efesliler 1:9, 10*).

Efes, Küçük Asya’da ticaretin ve etkileşimin önemli bir merkeziydi. Efes’te bulunan kilise, Yahudilerden, diğer uluslardan olanlardan ve her sosyal kesimde yer alan insanlardan oluşuyordu. Böyle çeşitli bir üye topluluğu, içinde yaşadıkları dünyada olduğu kadar kendi aralarında da çatışmaya eğilimli olabilirdi; tabii eğer Mesih ve O’nun bedeninin üyeleri olarak sahip oldukları birlik olmasaydı. Bu nedenle Pavlus’un, Mesih’in takipçileri arasındaki birliktelik konusundaki kaygısı, Efesliler’e yazdığı mektubun ana temasıdır.

Pavlus’un birliktelik kavramının iki boyutu vardır: Yahudilerin ve diğer uluslardan olanların tek bir bedende—Mesih’te bir araya geldiği kilisede birlik; ve cenneteki ve yeryüzündeki her şeyin Mesih’te nihai birliğini bulduğu evrende birlik.

Bu birliğin kaynağı Mesih’tir. Pavlus’un “Mesih’te” veya “Mesih ile” ifadesi, Allah’ın bizim için ve evren için İsa Mesih’in yaşamı, ölümü ve dirilişi aracılığıyla başardıklarını göstermek adına bu mektubunda defalarca kullanılır. Allah’ın kurtuluş planındaki nihai amacı, Mesih aracılığıyla her şeyi yeniden bir araya getirmektir. Bu birlik, sadece çağın sonunda tamamen belli olacaktır.

*27 Ekim Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Mesih'teki Bereketler

Efesliler 1:3–14'ü okuyun. Pavlus'a göre burada, Mesih'te bize ne verildi?

İsa'nın takipçilerinin Allah'ı övmek için bir çok nedeni vardır. Mesih'te Allah, bizi oğulları ve kızları olarak kabul etmek ve O'nu dünyada temsil etmek için seçmiştir. Pavlus, Mesih'te Allah ile olan yeni ilişkimizi tanımlamak için birçok imge kullanır. Bu imgelerden evlat edinme imgesi, bu dersin birlik konusunu ele alıyor. Mesih'te evlatlık alındık ve Allah'ın ailesine aitiz. Bu aile imgesi aynı zamanda Allah'ın İsrailoğullarıyla yaptığı antlaşmaya da atıfta bulunmaktadır. Pavlus'un mektubu bağlamında, İsa'yı Mesih olarak kabul eden diğer uluslardan olanlar da Allah'ın çocuklarıdır, İsrail'e verilen vaatlerin mirasçılardır (Rom. 8:17, Gal. 4:7). Mesih'te ve Mesih ile olan bu ilişkinin faydası, tüm Hıristiyan birliği için esastır. Bu pasaj ayrıca, Allah'ın Mesih'te bütün insanlığı yeniden bir araya getirme arzusunun baştan beri var olduğunu söyler. Ve Allah'ın ailesinde, İsa'yı tanımak özel bir statü sağlamaz: hepimiz eşit olarak sevilip değer verilen Allah'ın çocuklarıyız.

Bazıları, bu ayetteki takdiri ilahiyi okuduklarında kafaları karışır (*Efesliler 1:5, 11*). Allah'ın bizi kurtarmayı seçtiğine dair verdiği söz, Allah'ın bazılarının kaybedilmesini seçtiğine ima eder gibi görünmektedir. Ama Kutsal Kitap öğretisi böyle değildir. Aksine, Allah herkesin kurtulabilmesi için dünyanın başlangıcından önce kurtuluş planını hazırladı. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (*Yu. 3:16; ayrıca bkz. 1. Tim. 2:6, 2. Pet. 3:9*). Allah, O'nun kurtuluş teklifini kimin kabul edeceğini önceden bilir, fakat bu, kişinin kararını önceden belirlemek demek değildir. Mesih'in bizim için yaptığı şeyden dolayı kurtuluş tüm insanlığa sunulur. Soru şudur: *Bu teklife nasıl cevap veriyoruz?* Allah kimseyi kurtarmak için zorlama yapmaz.

“İnkârcılar itaatsizliklerinden dolayı mahvolmasınlar, fakat vekilleri ve güvenceleri olan Mesih'e olan imanları sayesinde, O'nun isteminin iyi iradesi uyarınca İsa Mesih tarafından evlâtlığa alınan çocuklar Allah'ın seçtiği kişiler olsunlar diye göklerin meclisinde önlem alındı. Allah'ın istemi her insanın kurtulmasıdır; zira yarattığı biricik Oğlu'nu insanlığa fide olarak vermekle geniş bir önlem alınmıştır. Mahvolanlar, İsa Mesih aracılığıyla Allah'ın evlâtlıkları olmayı reddettikleri için mahvolacaklardır.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, cilt 6, s. 1114.

Duvarı Yıkmak

İnsanlar arasındaki en derin ayrılıklardan bazıları ırk, etnik ve din farklılıklarından kaynaklanır. Pek çok toplumda kimlik kartları, kişinin ait olduğu ırkı veya dini belirtir ve bu ayrımlar, insanların günlük olarak yaşamak zorunda oldukları ayrıcalıklar veya kısıtlamalar ile bağlantılıdır. Savaşlar veya çatışmalar ortaya çıktığında, bu kimlik farklılıkları çoğu zaman baskı ve şiddet için katalizörler haline gelir.

Efesliler 2:11–22’de Pavlus, Hıristiyan toplumu için daha iyi bir yol gösterir. Mesih’teki birliğimiz farklılıklarımızı nasıl etkiler? İsa’nın çarmıhtaki ölümüyle yıkıma uğrayan neydi?

Pavlus, Efesliler’i, Mesih’te Allah’ın lütfunu almadan önce, hayatlarının nasıl olduğunu hatırlamaya davet eder. Etnik, kültürel ve dini farklılıklar, insan grupları arasında düşmanlık ve çatışmalar yarattı. Ama iyi haber şu ki, Mesih’te hepimiz ortak bir Kurtarıcısı ve Rab’bi olan bir topluluğuz. Hepimiz Allah’ın halkına aitiz. “Ama bir zamanlar uzak olan sizler, şimdi Mesih İsa’da Mesih’in kanı sayesinde yakın kıldınız” (Ef. 2:13).

Yeruşalim’deki kadim tapınakta, tapınağın yalnızca etnik Yahudilerin erişebileceği bir bölümü ayırmak için yapılmış bir ayrılık duvarı vardı. Bu duvarda, yabancıların geçmesi halinde ölüm cezasına çarptırılacağına dair bir yazı bulunuyordu. Pavlus, misyonerlik yolculuklarından sonra tapınağa girdiğinde bu yasayı çiğnemekle suçlandı. Pavlus tutuklandığında, tapınağın Yahudi bölümüne Trofimos adlı bir Efesliyi getirmekle suçlandı (Elç. 21:29). Pavlus bu mektubunda şöyle karşı gelmişti, “Mesih’in kendisi barışımızdır. Kutsal Yasa’yı, buyrukları ve kurallarıyla birlikte etkisiz kılarak iki topluluğu [etnik grubu] birleştirdi, aradaki engel duvarını, yani düşmanlığı kendi bedeninde yıktı” (Ef. 2:14).

Mesih’te, imanlılar İbrahim’in torunlarıdır ve kalpleri sünnet edilir. Allah’ın İbrahim’e verdiği fiziksel sünnet, imanlıların Mesih’te alacağı ruhsal sünnete işaret etmiştir (bkz. Yas. 10:16). “Ayrıca Mesih’in gerçekleştirdiği sünnet sayesinde bedeninin benliğinden soyunarak elle yapılmayan sünnetle O’nda sünnet edildiniz” (Kol. 2:11).

Efesliler 2:11–22’yi tekrar okuyun. Kendi kilisemizde Pavlus’un burada yazdığı şeyin gerçekliğini hangi şekillerde görüyoruz? Aşılması gereken hangi zorluklar vardır?

Tek Vücutta Birlik

Pavlus, Efeslilere ilham veren sözlerinde pratiktir. Yahudi ve diğer uluslardan olanlar arasında olan, farklı kültürel ve etnik kökenden insanlar arasında var olan birlik, bir efsane ya da sadece teorik bir yapı değildir; “aldığımız çağrıya yaraşır biçimde yaşamamızı” gerektiren bir gerçektir (*Ef. 4:1*).

Efesliler 4:1–3’e göre, Hıristiyanlar Mesih’teki çağrılarına layık olmak için ne şekilde davranmalılar?

Hıristiyanların yaşamındaki bu erdemlerin ve lütufların pratik sonucu, “Ruh’un birliğini esenlik bağıyla korumaya” yardımcı olur (*Ef. 4:3*). Bütün bu nitelikler sevgiye dayanır (*1. Kor. 13:1–7*). Sevginin aktif uygulanışı, erkek ve kız kardeşler arasındaki ilişkileri korur ve Hıristiyan toplumunda ve ötesinde barışı ve birliği sağlamlaştırır. Kilisedeki birlik, Allah’ın sevgisini, başkalarının tanıklık edebileceği benzersiz şekillerde açığa çıkarır. Kilise, özellikle çatışma, bölünme ve savaş zamanında böyle bir tanıklık yapmaya çağırılır.

Efesliler 4:4–6’yı okuyun. Bu üç ayetteki en önemli tema nedir?

Bu bölümün ilk ayetlerinde, Pavlus kilisenin birliğine olan derin ilgisini dile getiriyor. Birliğe teşvik (*Ef. 4:1–3*) ile başlar ve imanlıları birleştiren yedi unsurun listesi ile devam eder (*Ef. 4:4–6*). Birlik, inananların aynı zamanda zaten sahip olduğu bir şeydir (*Ef. 4:4–6*), sürekli üzerinde çalışılması ve sürdürülmesi gereken (*Ef. 4:1–3*), ve gelecekteki hedefimiz olarak gayret ettiğimiz bir şeydir (*Ef. 4:13*).

“Elçi, kardeşlerini, onlara sunduğu gerçeğin gücünün yaşamlarında da ortaya çıkması için yüreklendirir. Alçakgönüllülük ve nezaketle, hoşgörü ve sevgiyle, Mesih’in karakterini ve O’nun kurtuluşunun bereketlerini temsil edeceklerdir. Sadece tek bir beden ve bir Ruh, bir Rab, bir inanç vardır. İsa’nın bedeninin üyeleri olarak tüm inananlar aynı ruh ve aynı umutla canlandırılır. Kilisedeki bölünme, dünya önünde Mesih’in dininin onurunu lekeler ve kendi gidişatlarını aklamaları açısından düşmana fırsat verir. Pavlus’un talimatları, sadece onun yaşadığı zamandaki kiliseye yazılmadı. Allah, bunların bizlere de gönderilmesini tasarladı. Barış bağlamında birlikteliği korumak için ne yapıyoruz?”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, cilt 5, s. 239.

“Aldığımız çağrıya yaraşır biçimde yaşadığımıza” emin olmak için şu anda hangi seçimleri yapabilirsiniz?

Kilise Liderleri ve Birlik

“Ama lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı” (*Ef. 4:7*). Kurtuluş, onu alacak olan tüm insanlara verilen bir armağan olsa da, bazı insanlara özel bir amaç için bazı ruhsal armağanlar verilir.

Efesliler 4:11’i okuyun. Rab kiliseye hangi liderlik armağanlarını veriyor?

Efesliler 4:12’ye göre, Allah’ın kiliseye özel liderlik armağanlarını vermekteki amacı nedir? Bu armağanlar birbirleriyle nasıl bağlantılıdır?

Bütün Hıristiyanlar, bir bakıma Allah’ın ve müjdenin vekili ve hizmetlileridir. Mesih’in Matta 28:19, 20’de verdiği görev, bütün Hıristiyanlara, gidip tüm uluslardan öğrenciler yetiştirmek, vaftiz etmek ve öğretmek için verilmiştir. Bu hizmet görevi, yalnızca pastörler ve/veya müjdeciler gibi ayrıcalıklı bir azınlığa değil, Mesih’in ismini taşıyan herkese verilmiştir. Hiç kimse müjdeyi yayma çalışmalarından muafiyet talep edemez ve hiçbir kilise lideri özel olarak bu göreve sahip olduğunu iddia edemez. Liderliğin ruhsal armağanları, özellikle kiliseyi terbiye etmek içindir. Kilise liderlerine, birliği düzenlemek, desteklemek ve teşvik etmek için ihtiyaç vardır.

Pavlus’un liderlik armağanları listesi, bize bu rollerin Allah’ın halkını, kayıp olanlara ulaşmak için donattığını söylüyor. Kilisenin içinde yer alan bazı özellikle çağrılmış kişilerin sorumluluğu, diğerlerinin Mesih için hizmetlerini yerine getirmelerine ve “sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu’nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine eriş[e]ne dek” (*Ef. 4:13*) Mesih’teki birliklerini düzenlemelerine yardımcı olmaktır. İsa’nın liderlik tarzının örneği, hizmetimizi nasıl yaptığımıza rehberlik etmelidir. İsa başkalarına hizmet etmeye geldi, hizmet edilmeye değil (*Mat. 20:25–28*); biz de gitmeli ve aynı şekilde yapmalıyız.

İnsanın, bağımsız olmaya ve kimseye karşı hesap vermemeye dair güçlü bir eğilimi vardır. Özellikle batı toplumu bu eğilimle boğuşuyor. Ancak Pavlus bize, bu dünyada hiçbir Hıristiyanın yalnız olmadığını ve ortak yolculuğumuzda birbirimizi teşvik etmeye yardım etmek için ruhsal liderlere sahip bir inanç topluluğu oluşturduğumuzu hatırlatır. Hepimiz birlikte, İsa’nın bedeninin bir parçasıyız.

Hangi ruhsal armağanlarınız var ve bunları yerel kilisenizin birliği için nasıl kullanıyorsunuz?

Mesih'teki İnsan İlişkileri

Hıristiyanlık bir ilişki dinidir: Allah ile ve birbirimizle. Başka insanlarla olan ilişkilerimizi etkilemeksizin Rab ile derin bir ilişki içinde olduğumuzu iddia etmenin hiçbir anlamı yoktur. Hıristiyanlık bir boşlukta yaşanamaz. Pavlus'un Efesliler'e mektubunda belirttiği birlik ilkeleri, başkalarıyla nasıl ilişki kurduğumuza da uygulanabilir.

Efesliler 5:15–21'i okuyun. Pavlus, 21. ayette bize ne diyor? İtaat ve birlik arasındaki ilişki nedir?

Pavlus'un birbirimize itaat etme teşviki, Ef. 5:18'de "Ruh'la dolun" ifadesi ile bağlantılıdır. Ruh'un dolması ifadelerinden biri, birbirine itaat etmektir. Bu, insanlara karşı almamız gereken doğru tutumu; alçakgönüllülüğü ve düşünceliliği ifade eder. Tabii ki, bu, çoğu kişiliğin doğal bir özelliği değil, Ruh'un kalbimizde yaşamasının sonucudur. Mesih'te birlik bağları olan aynı Ruh'un bir armağanıdır. Bu perspektiften bakıldığında, itaat bizim için Mesih ve O'nun fedakarlığına olan saygımızı ifade eden içsel bir niteliktir.

Efesliler 5:22–6:9'u okuyun. Bu karşılıklı itaat vasfı, Mesih'teki bir imanlının evinde ve iş yerinde insanlarla ilişkisi üzerinde nasıl bir etki yaratır?

Bir dereceye kadar, kilisedeki birlik, evdeki birliğe bağlıdır. Pavlus, karı koca arasında var olması gereken birliğin, sevginin ve saygının, Mesih'in kiliseye karşı fedakar sevgisine örnek oluşturması gerektiğini vurguladı. Böylece, kilisede olduğu gibi evde de Mesih'in saygısı gibi bir saygı, kocalar, eşler ve kilise üyeleri tarafından gösterilmelidir. Bu Mesih'inki gibi olan vasıf, çocuklar ile ebeveynleri arasında ve çalışanlar ile işverenleri (köleler ve efendiler) arasındaki ilişkilerde de örnek olmalıdır. Evimize yayılması gereken uyum ve huzur, kilise hayatımızı da etkilemelidir.

Bugünkü ayetlerden, ailenizin bir üyesine veya iş arkadaşınıza karşı nasıl davranmanız gerektiğini (durumunuza bağlı olarak) daha iyi anlamanıza yardımcı olabilecek hangi ilkeleri çıkarabilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “The Spirit of Unity,” s. 179–188, *Testimonies for the Church*, cilt 9.

“Mesih, milliyet, rütbe ya da mezhep ayrımını kabul etmedi. Din bilgileri ve Ferisiler, cennetin tüm armağanlarını yerelleştirmek ve ulusal bir çıkar sağlamak, Allah’ın dünyadaki ailesinin geri kalanlarını ise dışlamak istemişlerdi. Fakat Mesih, bölmenin her duvarını yıkmak için geldi. Merhamet ve sevgi armağanınının, tıpkı hava, ışık ya da yeryüzünü tazeleyen yağmur serpintisi kadar sınırsız olduğunu göstermeye geldi.

“Mesih’in hayatı, hiçbir sosyal sınıfın bulunmadığı, Yahudi ve diğer uluslardan olanların özgür ve köle, ortak bir kardeşlikle birbirine bağlı, Tanrı önünde eşit olan bir din tesis etti. Davranış biçimlerindeki farklılık O’nun hareketlerini etkilemedi. Komşular ve yabancılar, dostlar ve düşmanlar arasında hiçbir fark yaratmadı. Kalbine hitap eden şey, yaşam suları için susayan bir candı.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, cilt 9, s. 190, 191.

TARTIŞMA SORULARI:

❶ Şu ifadeyi düşünün: “Efesliler’in dördüncü bölümünde, Tanrı’nın planı o kadar sade ve basit bir şekilde açıklanmıştır ki, O’nun tüm çocukları gerçeğe tutunabilirler. Burada, O’nun kilisesindeki birliği korumak için atadığı, üyelerinin dünyaya sağlıklı bir dini deneyimi açıklayabileceği araçlar açıkça beyan edilmiştir.”—Ellen G. White *Comments, The SDA Bible Commentary*, cilt 6, s. 1117. Efesliler 4’te, kilisenin birliğine işaret eden ne görüyorsunuz? Bu birliği sağlamaya yardımcı olmak için neler yapabiliriz?

❷ Birlik sorusuna esas olan, alçakgönüllülük ve itaat etme ihtiyacıdır. Bu özellikler olmadan, kilisede herhangi bir birlik nasıl olabilir? Eğer gururluysak, görüş ve konularımızdan eminsek ve başkalarını dinlemekten hoşlanmıyorsak, birlik için bir şansımız yoktur. Bu alçakgönüllülüğü ve itaati nasıl öğrenebiliriz?

❸ Her zaman her şeyde aynı fikirde olmasak bile birliğimizi nasıl koruyabiliriz?

ÖZET: Pavlus Efesliler’e gönderdiği mektubunda, Hıristiyanların “Mesih’te” olmasının ne anlama geldiğine dair pek çok öğüt verir. İsa’daki kurtuluş, yaşamlarımızı pratik yollarla dönüştürür. Kilisedeki erkek ve kız kardeşler arasındaki ilişkiler de dahil olmak üzere tüm insani ilişkilerimiz, yaşamımızdaki Mesih’in kudreti aracılığıyla dönüştürülür. Ve bu dönüşüm, birliğimizin olması açısından çok önemlidir.

Bombacı Kadın Vaftiz Edildi

Philip Baptiste

Amina, büyük bir tesisi patlatmak üzere Hindistan'a giderken yolda tutuklandı ve şimdi Doğu Merkez Afrika'da 5 yıllık hapis cezasını çekiyor.

Bir Yedinci Gün Adventist pastörünün ısrarcı ziyaretleri, kendisinin köktendici İslam anlayışını yıkmasını sağladı ve Amina birkaç hafta önce Adventist Kilisesi'nde vaftiz edildi.

"Benim için sürekli dua eden ve en çok ihtiyacım olduğu dönemde beni ısrarla ziyaret eden Adventist pastör için Allah'a şükrediyorum," diyor Amina.

Adventist Müjdeciliği, Amina'nın güvenliği için tam ismini ve yerini açıklamıyor.

Pastör ziyarete ilk geldiğinde Amina suçundan dolayı tecrit edilmiş bir yerde hücre hapsindeydi. Köktendinci Müslüman liderlerin, kendisine eğer kötülerini yok ederse doğruluğa ereceğini ve cennete ulaşacağını öğretmeleri, onu saldırıyı planlamaya yönlendirmişti.

Başlangıçta danışmanlık ziyaretleri gardiyanlar tarafından belirlenen pastörü reddediyordu. Fakat pastör sürekli gelmeye devam edince sonunda yumuşadı çünkü danışmanlık seansları hücrenin dışında yapılıyordu ve Amina gün ışığını çok özlemişti.

Pastör, Amina için ilk defa dua etmek istediğinde, onu geri çevirip bunun yerine pastörün kendisi için dua etmesini söyledi Amina. Pastör yine de onun için dua etti ve dua etmeye devam etti.

Birkaç danışmanlık seansından sonra pastör birkaç haftalığına başka bir yere gitmek zorunda kaldığında, Amina onun ziyaretleri özlediğini fark etti. Pastörün beklediği kadar erken gelmeyeceğini anladığındaysa, onun hücrede bırakmış olduğu Kutsal Kitap'ı okumaya başladı.

Birkaç ay sonra Adventist Kilisesi cezaevinde dini bir toplantı düzenledi ve Amina da davet edildi. Amina aslında diğer mahkumlarla sosyalleşmek için gitmeyi kabul etti fakat Pastör değişmek isteyenleri çağırdığında Amina şaşkıncu bir şekilde yaşamını İsa'ya teslim etmek üzere pastörün yanına gitti. Çok geçmeden vaftiz edildi.

Amina danışmanlık seansları sırasında önceki inancına olan ilgisini nasıl kaybettiğini anlamadığını söylüyor. Allah'ın kendisine Gerçeği'ni açıklamak için hapis cezasını kullandığına inanıyor ve şimdi de kendi arkadaşlarına ulaşmak için çok istekli.

"Cezaevinden çıktığımda onlara ulaşmak için her şeyi yapacağım."

Philip Baptiste Doğu Merkez Afrika Bölümü başkanının özel asistanı.

İlk İnanlı Topluluğunda Birlik Tecrübesi

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 1:12–14, Elç. 2:5–13, Vah. 14:12, Elç. 2:42–47, Elç. 4:32–37, Elç. 5:1–11, 2. Kor. 9:8–15.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunlar kendilerini elçilerin öğretilisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (*Elç. 2:42*).

Kilise birliği, gerçek olan İsa’da paylaşılan bir ruhsal deneyiminin sonucudur. “İsa, ‘Yol, gerçek ve yaşam Ben’im’ dedi. ‘Benim aracılığım olmadan Baba’ya kimse gelemmez’ ” (*Yu. 14:6*). Paydaşlığın sağlam bağları, ortak bir ruhsal yolculuk ve deneyim içinde oluşturulur. İlk Adventistlerin Millerci hareketinde böyle bir tecrübeleri oldu. 1844’deki ortak deneyimleri, hayal kırıklıklarının bir açıklanmasını bulmaya çalışırken kalplerini birbirine bağladı. Bu deneyim, Yedinci–Gün Adventist Kilisesi’nin doğuşunu ve Geliş öncesi yargı ve onun gerektirdiği tüm gerçekleri doğurdu.

İsa’nın öğrencilerinin O’nun cennete yükselişinden sonraki tecrübeleri, Allah’ın Sözü’nün, dualarının ve ortak paydaşlıklarının gücünün, farklı geçmişlere sahip imanlılar arasında birlik ve uyum yaratmasının bir tanıklığıdır. Aynı deneyim bugün hâlâ mümkündür.

“Paydaşlığın toplu ibadette özellikle önemli bir unsur olduğu konusunda ısrar ediyorum... Hıristiyanlar için, onu başka inanlılarla ve Rab İsa Mesih ile birleştiren manevi bağın gerçekleşmesine yönelik başka bir destek yoktur... İsa Mesih önce Kendisine bir ruh getirir, ama sonra o ruhu her zaman O’nun bedenindeki, kilisesindeki diğer imanlılarla birleştirir.”—Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), s. 91.

*3 Kasım Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Hazırlık Günleri

İsa, ölümünden önce havarileriyle geçirdiği son saatlerde, onları yalnız bırakmayacağına dair söz verdi. Başka bir Avutucu, Kutsal Ruh, onlara hizmetlerinde eşlik etmek için gönderilecekti. Ruh, İsa'nın söylediği ve yaptığı birçok şeyi hatırlamalarına yardımcı olacaktı (*Yu. 14:26*) ve daha fazla gerçekleri keşfetmede onlara rehberlik edecekti (*Yu. 16:13*). Yükseliş gününde İsa, bu vaadi yeniledi. “...sizler birkaç güne kadar Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz... Kutsal Ruh üzerine inince güç alacaksınız” (*Elç. 1:5, 8*). Kutsal Ruh'un gücü, havarilerin Yeruşalim, Yahudiye, Samiriye ve dünyanın dört bucağında tanıklık etmelerini sağlamak için verilecekti (*Elç. 1:8*).

Elçilerin İşleri 1:12–14'ü okuyun. Havariler bu on günlük süre boyunca ne yaptılar?

Bu on günü, havarilerin İsa'ya olan hatıralarını, O'nun eylemlerini, öğretilerini ve mucizeleri ile ilgili hatıralarını paylaştıkları yoğun bir ruhsal hazırlık dönemi olarak hayal edebiliyoruz. “Tam bir birlik içinde sürekli dua ediyorlardı” (*Elç. 1:14*).

“Öğrenciler vadin yerine gelmesini beklerken, gerçek tövbe ile kalplerini alçalttılar ve inançsızlıklarını itiraf ettiler. Mesih'in ölümünden önce kendilerine söylediği sözleri hatırladıklarında, bunların anlamını daha kapsamlı bir şekilde kavradılar. Hafızalarından silinen hakikatler tekrar zihinlerine getirildi, ve bunları birbirlerine tekrarladılar. Kurtarıcı'yı yanlış anlamalarından ötürü birbirlerini payladılar. O'nun harika hayatı, bir geçit töreni gibi sahne sahne önlerinden geçti. O'nun pak ve kutsal yaşamı üzerine düşündüklerinde, yalnızca kendi hayatlarında Mesih'in karakterinin güzelliğine tanıklıkta bulunabilseler, hiçbir zahmetli işin çok güç, hiçbir fedakârlığın çok büyük olmayacağını hissettiler. Ah, keşke son üç yılı yeniden yaşayabilseler, diye düşündüler, ne kadar da farklı davranırlardı! Efendi'yi yeniden görebilseler, O'nu ne kadar derinden sevdiklerini O'na göstermek için nasıl da gayretle çalışırlardı; O'nu bir imansızlık sözü ya da eylemiyle üzmüş olabilecekleri düşüncesiyle ne kadar da içten kederlendiler! Fakat bağışlandıkları düşüncesiyle teselli buldular. Ve imansızlıkları için, mümkün olduğu kadarınca, dünyanın önünde O'nu cesaretle ikrar ederek, kefarete karar verdiler... Tüm farklılıkları, tüm üstünlük arzusunu bir kenara bırakarak, Hıristiyan birlikteliğinde birbirlerine yakınlaştılar.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 32.

İnancınız konusunda baştan almayı dilediğiniz şeyler nelerdir? Geçmişteki pişmanlıklarınızdan, daha iyi bir gelecek sağlamanıza yardımcı olabilecek neler öğrenebilirsiniz?

Babil'den Pentikost'a

İsa'nın yükselişini takiben ruhsal hazırlık günleri Pentikost etkinliği ile sonuçlandı. İlk ayet, o gün Kutsal Ruh'un havarilerin üzerine inmesinden hemen önce, hepsi birlikte, "uyum içinde" bulduklarını bize söyler (*Elç. 2:1*).

Eski Ahit'te Pentikost, her erkek İsrailinin katılmak zorunda olduğu üç büyük şölenin ikincisiydi. Fıfış Bayramı'ndan elli gün sonra (Grekçe, *pentekoste*, ellinci gün) yapılırdı. Bu bayram sırasında İbraniler, yazlık hasatlarının ilk ürünlerini bir şükran hediyesi olarak Allah'a sunarlardı.

İsa'nın zamanında, Pentikost Bayramı'nın Sina Dağı'nda inen yasaya ilişkin bir kutlamayı da içermesi muhtemeldir (*Çık. 19:1*). Bu nedenle, burada Allah'ın yasasının, ölümüyle onu ihlal ettikten sonra tövbe eden herkesi affeden İsa'ya ilişkin Hıristiyan mesajının bir parçası ve bölümü olarak devam eden önemini görüyoruz. Dolayısıyla son günlerle ilgili önemli metinlerden birinin, hem yasa hem de müjdeyle ilgilenmesi şaşıla- cık bir şey değildir: " 'Bu da, Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren, İsa'ya imanlarını sürdüren kutsalların sabrını gerektirir' " (*Vah. 14:12*).

Ayrıca, Sina Dağı'nda Musa'nın On Emir'i aldığında (*Çık. 19:16–25, İbr. 12:18*) olduğu gibi, bu Pentikost'ta da çok sayıda olağanüstü olay meydana geldi. "Ansızın gökten, güçlü bir rüzgarın esişini andıran bir ses geldi ve buldukları evi tümüyle doldurdu. Ateşten dillere benzer bir şey-lerin dağılıp her birinin üzerine indiğini gördüler. İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular, Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle konuşmaya başladılar" (*Elç. 2:2–4*).

Elçilerin İşleri 2:5–13'ü okuyun. Bu muhteşem olayın önemi nedir?

Pentikost coşkulu bir bayram, Allah'ın cömertlikleri için düzenlenen bir şükran şöleniydi. Belki de buradaki, sarhoşluk üzerine haksız suçla- manın sebebi budur (*Elç. 2:13–15*). Allah'ın gücü, özellikle farklı dillerde konuşma ve duyma mucizelerinde görülür. Bu bayram için Yeruşalim'e Roma İmparatorluğu'nun her bir tarafından gelen Yahudiler, kendi dille- rinde İsa Mesih'in mesajını duydular.

Eşsiz bir şekilde, Pentikost, ilk insan ailesinin dağılmasına ve Babil Kulesi'nde ciddi bir şekilde başlayan etnik grupların oluşumunun telafisine yardımcı olur. Lütuf mucizesi, insan ailesinin yeniden birleşmesini başlatır. Allah'ın kilisesinin dünya çapında birliği, Babil'de kaybedilene geri kazanan Krallığı'nın doğasına tanıklık eder.

Paydaşlık Birliği

Petrus'un vaazını, tövbe ve kurtuluş çağırısını takiben, yaklaşık üç bin kişi İsa'yı Mesih olarak kabul etmeye ve Eski Ahit'in İsrail'e vaatlerini sahiplenmeye karar verdi. Allah, bütün bu insanların kalplerinde çalışmaktaydı. Birçok kişi çok uzaklardan İsa'yı duymuştu ve onu görmeyi ümit ederek Yerusulim'e seyahat etmiş olabiliirdi. Bazıları İsa'yı görmüş ve Allah'ın kurtuluşuna dair mesajlarını duymuş, ancak henüz bir takipçi olmaya yönelik bir taahhütte bulunmamış olabiliirdi. Pentikost'ta, Rab mucizevi bir şekilde havarilerin hayatlarına dokundu ve onları İsa'nın dirilişinin tanıkları olarak kullandı. Şimdi biliyorlardı ki, İsa'nın adında insanlar günahlarından bağışlanabiliirdi (Elç. 2:38).

Elçilerin İşleri 2:42–47'yi okuyun. İsa'nın bu ilk takipçileri, imanlılar topluluğu olarak hangi eylemleri yapmışlardı? Bu muhteşem paydaşlık birliğini yaratan şey neydi?

Yeni inanlı topluluğunun ilk faaliyetinin elçilerin öğretilerini öğrenmek olması dikkat çekicidir. Kutsal Kitap eğitimi yeni imanlıların ruhsal gelişimini kolaylaştırmak için önemli bir yoldur. İsa, öğrencilerine “size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin” buyruğunu vermişti (Matta 28:20). Bu yeni topluluk, İsa hakkındaki herşeyi havarilerden öğrenmeye zaman harcadı. Muhtemelen hepsi de İbranice Kutsal Yazılar'ın peygamberliklerinin yerine getirilmesi olarak açıklanan İsa'nın yaşamını ve hizmetini; öğretilerini, benzetmelerini ve vaazlarını; ve O'nun mucizelerini dinlediler.

Ayrıca dua ederek ve ekme bölerek zaman geçirdiler. Ekmeğin bölünmesinin, Rabbin Sofrası'na doğrudan bir ima veya Elçilerin İşleri 2:46'da bahsettiği gibi, sadece öğünleri paylaşmanın bir referansı olup olmadığı net değildir. Paydaşlıktan bahsetmek kesinlikle, bu yeni topluluğun hâlâ bağılıklarının ve ibadetlerinin merkezi olan Yerusulim'deki tapınakta ve evlerinde sıklıkla ve düzenli olarak hizmet ederek birlikte vakit geçirdiği anlamına gelmektedir. Samimi bir yaşamı paylaştılar. Birlikte yediler ve dua ettiler. Dua, bir inanç topluluğunun hayati bir ögesidir ve ruhsal gelişim için şarttır. Bu yeni topluluk ibadetle zaman geçirdi. Bu eylemlerin “kararlı bir şekilde” yapıldığı bizlere söylenmiştir.

Bu sarsılmaz paydaşlık, Yerusulim'de başkalarıyla iyi ilişkiler kurmalarını sağladı. Yeni imanlılar “Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı” ifadesiyle tanımlanıyor (Elç. 2:47). Kuşkusuz, onların yaşamındaki Kutsal Ruh'un işleyişi, etrafındakiler üzerinde güçlü bir etki yarattı ve Mesih olarak İsa'nın gerçekliğine karşı güçlü bir tanıklık oluşturdu.

Yerel kiliseniz, buradaki birlik, paydaşlık ve tanıklık açısından belirtilen örneklerden neler öğrenebilir?

Cömertlik ve Açgözlülük

Luka, İsa'nın takipçilerinin Pentikost'tan kısa bir süre sonra birbirlerine olan desteklerinin, paydaşlıklarının doğal bir sonucu olduğunu bize söyler. "İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı. Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı" (Elç. 2:44, 45).

Bu ortak malların paylaşımı, toplumun bir isteği değil, aksine deneyimledikleri paydaşlıkta birbirlerine duydukları sevginin gönüllü bir şekilde büyümesindedir. Aynı zamanda birliklerinin somut bir ifadesidir. Bu ortaklaşa destek bir süreliğine devam etti ve bunu Elçilerin İşleri 4 ve 5'de daha detaylı görebiliriz. Ayrıca, az sonra göreceğimiz gibi bu temayı Yeni Ahit'te başka yerlerde de bulabiliriz.

Bu bağlamda Barnaba ilk kez tanıtıldı. Arazi sahibi varlıklı bir kişi olarak görünüyor. Mülkünü topluluğun yararına satarak parayı elçilere getirdi (Elç. 4:36, 37). Barnaba, takip edilecek bir örnek olarak resmedilmiştir.

Elçilerin İşleri 4:32–37 ve 5:1–11'i okuyun. Barnaba'nın davranışlarını ve tutumlarını Hananya ve Safira'ninkilerle karşılaştırın. Bu çiftte yanlış olan şey neydi?

Kutsal Ruh'a düpedüz yalan söyleme günahının yanısıra, bu insanlar hırs ve açgözlülük yaptılar. Belki de hiçbir günah, paydaşlığı ve kardeşlik sevgisini bencillik ve açgözlülükten daha hızlı tahrip edemez. Eğer Barnaba, ilk inanlı topluluğunun paydaşlık ruhu açısından olumlu bir örnek teşkil ediyorsa, Hananya ve Safira tam tersi bir örnek teşkil ediyor. Luka, toplumdaki daha az erdemli insanlar hakkında bu hikayeyi paylaşmada dürüsttür.

On Emir'de (Çık. 20:1–17), açgözlülük hakkındaki son emir diğerlerinden farklıdır. Diğer emirler, Allah'ın insanlık için istemini gözle görülür bir biçimde ihlal eden eylemlerden bahsederken, son emir, yüreğin içinde gizlenmiş olan şey hakkındadır. Açgözlülük günahı bir eylem değildir; daha ziyade bir düşünce sürecidir. Açgözlülük ve ona eşlik eden bencillik, görünür bir günah değil, günahkâr insan doğasının bir belirtisidir. Hananya ve Safira'nın durumunda olduğu gibi bencil eylemlerde ortaya çıktığında belli olur. Bir anlamda son emir, diğer emirler tarafından kınanan eylemlerin ortaya çıkmasındaki kötülüğün kökenidir. Açgözlülükleri onları Şeytan'ın tesirine savunmasız bıraktı, bu da onları Allah'a karşı yalan söylemeye götürdü; bu, Yahuda'nın açgözlülüğünün onu aynı şekilde yapmaya yönelten şeyden farklı değildi.

Açgözlülüğü kendi hayatlarımızdan çıkarmak için arayabileceğimiz yollar nelerdir? Bu kötülüğe karşı sahip olduğumuz şeyler için övgü ve şükran sunmak neden güçlü bir panzehirdir?

Yoksulları Hatırla

Bir kişinin sahip olduklarını paylaşması, ilk imanlı topluluğunda genellikle birliğin somut bir ifadesiydi. Elçilerin İşleri kitabının ilk bölümlerinde anlatılan cömertlik, daha sonra Pavlus'un, Yerus alim'deki yoksullara katkı sağlamak için Makedonya ve Ahaya'da kurduğu kiliselere  ağrı yapması ile devam eder (*bkz. El . 11:27–30, Gal. 2:10, Rom. 15:26, 1. Kor. 16:1–4*). Bu armağan, çoğunlukla diğer uluslardan oluşan kiliselerin, Yerus alim'deki Yahudi kökenli erkek ve kız kardeşlerine duydukları sevgi ve ilginin somut bir ifadesi haline gelir. Kültürel ve etnik farklılıklara rağmen, Mesih'te tek beden oluşturur ve aynı müjdeyi birlikte yaŐatırlar. İhtiyacı olanlarla paylaşmak, sadece kilisede var olan birliği ortaya çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda bu birliği g clendirir.

2. Korintliler 9:8–15'i okuyun. Pavlus, Korint'deki kilisenin cömertliğinin ortaya çıkaracağı sonuçların ne olacağını söyler?

İlk imanlı topluluğundaki birlik deneyimi, bugün bize nelerin hâlâ yapılabileceğini gösterir. Ancak birlik, tüm imanlıların bilinçli taahhüdü olmak-sızın gerçekleşmedi. İlk topluluğun liderleri, Mesih'te birliği teşvik etmeyi hizmetleri olarak gördüler. Koca, eşi ve çocukları arasındaki sevginin, her gün bilinçli olarak teşvik edilmesi gereken bir taahhüt olması gibi, imanlılar arasındaki birlik de böyledir. Mesih'te sahip olduğumuz birlik hem desteklenir hem de çeşitli Şekillerde görünür hale gelir.

İlk imanlı topluluğunda bu birliği teşvik eden bariz unsurlar; dua, ibadet, paydaşlık, ortak bir vizyon ve Allah'ın Sözü'n n incelenmesiydi. Sadece müjdeyi tüm uluslara vaaz etme misyonlarını anlamakla kalmamıŐ, aynı zamanda birbirlerine karşı sevgi ve ilgi sorumluluklarının olduğunu da fark etmişlerdi. Onların birlikteliği, kendi toplulukları içinde ve daha geniş olarak, uzun mesafeler onları birbirinden ayırsa bile kilise toplulukları arasındaki cömertlikleri ve ortak destekleriyle kendini gösterdi.

“Hayırseverlikleri, Allah'ın l tfunu boŐuna almadıklarına tanıklıkta bulunuyordu. Böylesi bir cömertliği Ruh'un kutsamasından başka ne meydana getirebilirdi? İmanlıların ve imansızların gözünde bu bir lütuf mucizesiydi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 316.

Siz ve kiliseniz hangi yönlerden başkalarına karşı cömertliğin faydalarını deneyimlediniz? Yani, başkalarına verenler hangi bereketleri alır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Pentikost,” s. 31–41, *Elçilerin İşleri*.

“İmanlıların bu cömertliği [Elç 2:44, 45 ve 4:32–35’de], Ruh’un dökülüşünün sonucuydu. Müjdeye ihtida edenlerin “yüreği ve düşüncesi birdi.” Onları ortak bir çıkar yönlendiriyordu – kendilerine emanet edilen görevin başarısı; ve hayatlarında açgözlülüğe yer yoktu. Kardeşlerine ve benimstedikleri davaya olan sevgileri, paraya ve mallara olan sevgilerinden daha büyüktü. İşleri, insanların canlarına dünyasal zenginlikten daha fazla değer verdiklerini doğruluyordu.

“Allah’ın Ruhu hayatı denetimine aldığı anda her zaman böyle olacaktır. Kalpleri Mesih’in sevgisiyle dolu olanlar, O’nun fakirliği aracılığıyla zenginleşebilmemiz için uğrumuza fakir olan Kişi’nin örneğini izleyeceklerdir. Para, zaman, nüfuz gibi, Allah’ın elinden aldıkları tüm armağanlara, yalnızca müjde işini ilerletmeye yarayan bir araç olarak değer vereceklerdir. Erken kilisede böyleydi; günümüz kilisesinde de Ruh’un gücüyle üyelerin bağlılıklarını bu dünyaya ait şeylerden uzaklaştırdıkları ve insan kardeşlerinin müjdeyi duyabilmeleri için fedakârlıkta bulunmaya istekli oldukları görüldüğünde, ilan edilen gerçekler duyanlar üzerinde güçlü bir etki bırakacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 63, 64.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu haftanın dersinden ilk imanlı topluluğunun deneyimlediği birliğin yaratılmasına yardımcı olan faktörleri okuyun. Bugün bir kilise olarak buna benzer şeyleri nasıl yapabiliriz? Yani, o dönemdeki imanlılar arasında olan şeylere nazaran bizim neyiz eksik?
- ❷ Bu ilk zamandaki Yeni Ahit kiliselerinin Yerusâlim’deki yoksullara yardım etmek için cömert bağışlarda bulunma örneği, bugün neyi yapmamız gerektiğine bir örnek teşkil ediyor? Diğer sosyal konular hakkında ne yapmalıyız? Yoksulluğun azaltılması ve diğer temel ihtiyaçların karşılanması için yerel kiliseler kendi topluluklarına nasıl yardımcı olabilirler?
- ❸ Hananya ve Safira’nın hüznü hikayesinden çıkarabileceğimiz bazı dersler nelerdir? Elçilerin İşleri 5:5 ve 5:11’de bulunan bu iki ölümle ilgili olarak inanlı topluluğunu saran “büyük korku” ile ilgili ifadenin önemi nedir?

ÖZET: İlk imanlı topluluğu hızlı bir şekilde gelişmiştir, çünkü İsa’nın havarileri kendilerine vaat edilen Kutsal Ruh’u almak için bilinçli olarak hazırlanmışlardır. Paydaşlıkları ve ortak inançları, Kutsal Ruh’un Pentikost için onların yüreklerini hazırlamak adına kullandığı araçlardı. Pentikost’tan sonra Kutsal Ruh, yeni topluluğu, birbirlerine karşı cömertliklerinde ve topluluğun çok hızlı büyümesinde de görüldüğü gibi dönüştürmeye devam etti.

Rock'çılıktan Doktorluğa

Vyacheslav Kosbkodan

16 yaşındayken Nirvana ve Metallica'yı dinleyen, uzun saçlı, yırtık kıyafetler giyen bir rock'çydım. Gecelerimi eski Moldova Sovyet Cumhuriyeti'ndeki küçük mahallemde bir dans salonunda içki içerek ve esrar çekerek geçirirdim.

Sonra bir Yedinci Gün Adventist kilisesi üyesi benimle ilgilenmeye başladı. Beni asla yargılamadı, bana sürekli İsa'ya olan sevgisinden bahsetti. Sık sık "Kutsal Kitap'ı okudun mu?" diye soruyordu bana.

Bir süre sonra bu adamın neden ısrarla Kutsal Kitap okumamı istediğini merak etmeye başladım. Bir akşam yanıma Kutsal Kitap alıp dans salonuna gittim ve okumaya başladım. Bana göre bir peri masalı gibiydi o yüzden ciddiye almadım. Ama okumaya devam ettim ve tuhaf bir şey oldu; hayatım değişmeye başladı. Önceleri hoşlandığım şeyler artık bana ilgi çekici gelmiyordu. Bir gece dans pistine baktım ve "Burada ne işin var?" dedim kendime. Eve gittim ve bir daha asla oraya dönmedim.

Evde Kutsal Kitap okumaya devam ettim. Kilise üyesine bir sürü soru sordum ve sonra Sebti gününü tutmaya başladım.

Kısa süre sonra tıp okumak için Moldova'nın başkenti Kişinev'de üniversiteye kaydoldum. Haftanın altı günü derslerimiz vardı, Pazartesi'den Cumartesi'ye kadar. Dekana Cumartesi günleri derse gelmeyeceğimi söylediğimde, bana bölümümü değiştirmem gerektiğini söyledi.

Evimde diz çökerek, "Allah'ım eğer doktor olmamı istiyorsan okulda bana yardım et." Diye dua ettim. Dua ederken, Cumartesi günkü dersleri veren hocamla doğrudan konuşmak geldi aklıma. Kendisine inancımдан bahsettiğimde, derslerimi başka bir gün telafi etmeme izin verdi.

Altı yıl sonra mezun olduğumda sınıf arkadaşlarım bana saygıyla bakıyorlardı. "Okula sadece haftanın beş günü geldin ama notların bizimkilerden daha iyi. Bu nasıl oldu?" diye sordular.

Onlara, "Allah'tan öğreniyorum, benim öğretmenim O," diye cevap verdim. Ama aslında Allah benim için bir öğretmenden de fazlası. O, beni yepyeni bir insana dönüştürdü.

Bugün 33 yaşındayım ve üç çocuk babasıyım. Doktor olmanın yanı sıra pastörüm ve Moldova'daki Adventist Kilisesi'nin sağlık yönetmeniyim.

İsa ile her şey mümkün. İsa eğer beni değiştirebilirse, herkesi değiştirebilir.

2017'nin dördüncü çeyreğindeki On Üçüncü Sebti Bağışının bir kısmı, Sovyetlerden kalma bir sağlık tesisininin bir Kaşifler kampına ve konferans merkezine dönüştürülmesine destek oldu. Hizmet bağışlarımız için teşekkür ederiz.

Birlik İmgeleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Pet. 2:9; Çık. 19:5, 6; Ef. 2:19-22; 1. Kor. 3:16,17; 1. Kor. 12:12-26; Yu. 10:1-11; Mez. 23.

HATIRLAMA METNİ: “Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir” (1. Korintliler 12:12).

Kutsal Kitap'ı okuyan herkesin de bildiği gibi, buradaki imgeler ve semboller kelime anlamlarından daha büyük gerçeklere işaret eder. Mesela, bütün Kutsal Kitap'taki kurban sisteminin özü, bir anlamda, daha büyük bir gerçekliğin simgesidir: İsa ve tüm kurtuluş planının.

Kutsal Kitap'ta bazen su, ateş, rüzgâr gibi en temel elementlerden ve daha pek çok başka türden imgeler kullanılmaktadır. İçerisinde kullanıldığı konu bağlamında, bunlar ruhsal ve teolojik gerçekler içeren imgelerdir. Örneğin, İsa'nın dediği gibi, “Yel dilediği yerde eser; sesini iştirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir” (Yu. 3:8), yel Kutsal Ruh'un bir sembolü olarak kullanılmıştır.

Kutsal Kitap, Allah'ın onu dünyanın önünde tezahür etmesi için bir araya getirmiş olduğu kilisede bulduğumuz birliği tanımlamak adına bir dizi imge kullanır. Her bir imge özünde tamamlanmamıştır. Bunun yerine, bir bütün olarak, bu imgeler kilisenin Allah ile olan ilişkisi, üyelerin birbirleriyle olan ilişkileri ve kilisenin bir bütün olarak toplumla olan ilişkisi gibi kilise birliği ile ilgili birçok şeyi ortaya koymaktadır.

Bu haftaki çalışmamız, bazı imgeleri ve Mesih'teki birlik hakkında bize ne açıkladıklarını inceleyecektir.

*10 Kasım Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışm.

Allah'ın Halkı

1. Petrus 2:9; Çıkış 19:5, 6; Yasa'nın Tekrarı 4:20; ve Yasa'nın Tekrarı 7:6'yi okuyun. Bu ayetler, Allah'ın halkının özel durumu hakkında ne diyor?

Kilise insanlarla ilgilidir, ama herhangi bir insanla değil. Kilise, Allah'a ait olan, Allah'ı Baba ve Kurtarıcı olarak kabul eden, Mesih yoluyla kurtarılan ve O'na itaat eden halktır. Bu imge, Allah'ın, kurtuluş planının öne sürülmesinden bu yana yeryüzünde bir halkı olduğunu ve Eski Ahit'teki İsrail ile Yeni Ahit'teki kilisenin arasında sürekliliğin devam ettiğini vurgulamaktadır. Adem zamanından, Tufan öncesi ve sonrası atalardan ve İbrahim'den bu yana, Allah, dünyaya olan sevgisi, merhameti ve adaletinin temsilcileri olmaları için halkıyla bir antlaşma yaptı.

Allah'ın halkı “seçilmiş soy”, “Kral'ın kâhinleri” ve “kutsal ulus” olarak anılır. Bu terimler, özel bir amaç için ayrıldıklarını gösterir: “Sizi karanlıktan şaşılasi ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz” (1.Pet. 2:9). Bu, aynı zamanda, Mısır'dan Çıkış 34:6, 7'de de açıklandığı gibi Allah'ın yüce karakterinin tanımının bir yansımasıdır. “Tanrı, O'nun değerli karakter özelliklerini yansıtmayı, iyiliğini ve merhametini tüm insanlara ilan etmesi için kiliseyi kendi özel mülkiyetine aldı.”— *The SDA Bible Commentary*, cilt 7, s. 562.

Yasa'nın Tekrarı 7:6–8'i okuyun. Allah'ı, İbrahim'in soyundan gelenleri O'nun halkı olarak seçmesi konusunda harekete geçiren şey neydi? Bu, bugün hâlâ nasıl yürürlüktedir?

Belki de kendimize şöyle sorabiliriz, Bugün hangi ülke “kutsal ulus” (kilisenin başka bir benzetmesi) etiketini hak ediyor? Hiçbiri. Bütün uluslar ve etnik gruplar, Allah'ın sevgisini ve lütfunu hak etmeyen kişilerden oluşur. Kutsal Kitap bizleri kutsal insanlar olarak adlandırsa da, Kutsal Yazı aynı zamanda İsrail'in seçilmesinin ve kurulmasının tamamen Allah'ın sevgisine dayandığını ve insanoğlunun O'nun önüne getirebileceği herhangi bir erdemine dayanmadığını öğretir. Allah'ın halkının oluşumu –ulusal ölçekte günah ve döneklige rağmen– bir yaratılış sevgisinin eylemidir ve Allah, İbrahim'e olan sözünü tutacak, onun tohumu Mesih aracılığıyla, Kendi halkını kurtaracaktır. Tıpkı Allah'ın halkının seçilmesi, O'nun lütfunun bir eylemi olduğu gibi, onların kurtuluşu da öyleydi. Bu tema, bize Allah'ın hak etmediğimiz lütfunda ortak kökenimizi hatırlatır.

“Allah'ın halkı” olsak bile, kurtuluşumuzun kutsal hakikatinin kendimiz için yapabileceğimiz şeylerde değil, Mesih'in bizim için yaptıklarına dayandığını niçin daima ön planda tutmalıyız?

Allah'ın Ev Halkı

Yeni Ahit'te Allah'ın halkının bir başka imgesi de Allah'ın evi ya da ev halkıdır. Kilisede insan ilişkilerinin karmaşık ve birbirine bağlı doğasını vurgulayan taşlar ve binalar metaforudur. Petrus Hıristiyanlara “diri taşlar” (1. Pet. 2:5) olarak değinir. Bu metafor ayrıca bir kalıcılık ve sağlamlık vasfı da içerir.

Efesliler 2:19–22’yi okuyun. Pavlus bu ayetlerde hangi ana fikirleri vurgulamaktadır? Bu imge bize kilisedeki birlik hakkında ne anlatıyor?

Bu ayetlerde, Pavlus kilisenin iki imgesini birleştirir: biri hareketsiz, bir ev veya bina; diğeri canlı, insanlardan oluşan bir ev halkı.

Bir taş tek başına çok değerli değildir, ancak diğer taşlarla birleştirildiğinde, hayatın fırtınalarına dayanabilecek bir yapı haline gelir. Hiçbir Hıristiyan tek başına bir taş olamaz, ancak Allah'ın ev halkı paydaşlığında başkalarıyla birlikte olmalıdır. Bir yapının sağlam olması için güçlü bir temele dayanması gerekir. İsa Mesih bu temeldir ve Allah'ın hanesinin “köşe taşıdır” (ayrıca bkz. 1. Kor. 3:11). Kilise, aynı zamanda Mesih'i kendi faaliyetlerinin köşe taşı yapmadıysa, var olmaya devam edemeyecektir. Kilise aslında İsa Mesih'le ilgilidir: O'nun hayatı, ölümü, dirilişi ve dönüşüyle. Kilise, İsa hakkındaki müjdeyi dünyayla paylaşmak için bir araya gelmiş bir inanlı topluluğunu oluşturur. Kilisenin gündemi İsa'dır: kim olduğu, bizim için yaptığı, içimizde ne yaptığı ve O'nu Rab ve Kurtarıcı olarak kabul eden herkese sunduğu şeydir.

Ev halkı imgesi de çok anlamlıdır. Bu, insanların kendi aralarında sahip oldukları ilişkilere dayanıyor. Baba ve anne, erkek ve kız kardeşlerin bilinen imajıdır. Aile üyeleri arasındaki bağlar güçlü olabilir ve beraberinde getirdiği sadakat çoğu zaman diğer tüm dış bağları aşar. Sadakat, birliğin büyük bir parçasıdır, çünkü sadakat olmadan herhangi bir birlik nasıl mevcut olabilir ki?

Bu imge kiliseyle nasıl bağlantılıdır? Kilise üyeleri de büyük bir ailenin parçasıdır. Bizler, yalnızca ortak atamız Adem aracılığıyla insan ailesine ait olmakla kalmayıp, aynı zamanda, İkinci Adem, İsa ile ortak “yeni doğuş” deneyimimiz aracılığıyla birbirimize bağlıyız. Böylelikle, yalnızca ortak olan doktrinsel gerçeklerden dolayı değil, aynı zamanda İsa'da yeni bir yaşama sahip, dönüştürülmüş ruhlar olma deneyiminde de birlikteyiz.

Ne yazık ki, herkes kendi ailesiyle iyi bir deneyime sahip değildir. Bu nedenle, bu imge onlar için çok önemli olmayabilir. Yine de, nasıl bir kilise olarak bu insanların hiç sahip olmadıkları bir aile olabiliriz?

Kutsal Ruh'un Tapınağı

Pavlus'un kullandığı başka bir bina imgesi ise, Allah'ın veya Kutsal Ruh'un tapınağıdır. Pahalı ve değerli bir bina imgesidir. 1. Korintliler 6:19'daki Kutsal Ruh'un tapınağı olarak kişinin bedenine atıfta bulunduğu imge ile birlikte, Pavlus bu imgeyi 1. Korintliler 3:16, 17'de kadim Yakın Doğu'nun en kutsal ve kıymetli yapısına, Allah'ın tapınağı'na gönderme yapmak için kullanır.

1. Korintliler 3:16, 17'yi okuyun. Kilise'nin Kutsal Ruh'un tapınağı olması ne anlama geliyor? 17. ayette ne hakkında uyarıda bulunuyor?

Tabii ki, Pavlus kiliseye atıfta bulunurken, Allah için fiziksel bir tapınak veya ikamet yeri olduğunu aklından geçirmiyor. Yeni Antlaşma'nın Grekçesi, bir kişiye atıfta bulunmak için tekil "siz" ile birçok kişiye atıfta bulunmak için çoğul "siz" arasında bir ayırım yapar. Bu durumda ikincisidir. Bu metafor, toplu bir varlığı ifade eder: Korint'teki Hıristiyanlar, Kutsal Ruh'un tapınağını oluştururlar ve ruhsal anlamda Allah, onların arasında ikamet eder.

Pavlus için Allah, Hıristiyan paydaşlığı içinde ikamet eder; dolayısıyla, bu paydaşlığı yok etmeye çalışan herkesi yargının sonuçlarına uğrayacağına dair uyarır. İmanlıların birliği, bu paydaşlığın ve Allah'ın o tapınaktaki varlığının merkezindedir. Bu ayet genellikle kişinin fiziksel bedenine bakması anlamında kullanılsa da (ki bu da elbette Hıristiyanların yapması gereken bir şeydir), Pavlus'un burada açıklamaya çalıştığı belirgin husus bu değildir. Onun mesajı, bunun aksine kilisenin birliğini yok edeceklere bir uyarıydı.

Bu bölümde daha önce, Pavlus, birlik üzerindeki zorluklar olarak gördüğü şeye atıfta bulundu: "Aranızda kıskançlık ve çekişme olmasın" (1. Kor. 3:3). Bu tutum ve davranışlar, Hıristiyan birliği için gerçek tehditler oluşturur ve Allah'ın tapınağından varlığını çekmesine neden olur. Başka bir deyişle, kilisedeki çatışmalar Allah'ın tapınağını tahrip edebilir. Bu nedenle, üyelerin kendi birliğini tehdit eden tutum ve davranışları ortadan kaldırmasını istiyor.

Kilisede çatışmalar olduğunda, Pavlus'un Korintlilere tavsiyesi bugün hâlâ geçerlidir: "Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin" (1. Kor. 1:10).

Kıskançlık, çekişme ve bölünme—bunlar sadece Pavlus'un günlerinde kilisenin karşılaştığı problemler değildir. Onlarla bugün de karşılaşırız. Her birimizin bu sorunları, birliğimizi tehdit edecek tarzda çözmeye çalışırken üstlendiği rol nedir?

İsa'nın Bedeni

Belki de kilisenin en bilindik imgesi ve çeşitli parçalarının birliği konusunda en güçlü belirteç, Mesih'in bedenidir. “Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. . . Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz” (1. Kor. 12:12, 27).

Bir beden, her biri farklı işlevi ve sorumluluğu olan birçok farklı parçadan oluşan tek bir birim olduğu gibi, Mesih'in bedeni olarak kilise de böyledir.

1. Korintliler 12:12–26'yı okuyun. Pek çok parçadan oluşan bir bedenin bu imgesi yerel topluluğunuzda nasıl uygulanabilir? Yedinci–Gün Adventist Kilisesi gibi dünya çapında bir topluluğa nasıl uygulanabilir?

Pavlus'un 1. Korintliler 12'deki öğretisi, gerçek Hıristiyan birliğinin sadece çeşitlilik içinde olmadığı ve özellikle çeşitliliğe *karşın* olmadığı, *çeşitlilik yoluyla* olduğu gerçeğini aktarmaktadır. Bu çeşitlilik ifadelerinin kaynağının Kutsal Ruh olması bizi şaşırtmamalıdır. İnsan vücudu hem inanılmaz derecede birleşik, hem de inanılmaz çeşitlilikte olduğu gibi, ideal olarak Mesih'in bedeni de böyledir, Mesih'in bedeninin bütünlüğünü ve zenginliğini ifade eden bu çeşitliliktir.

Bu imge bizi bir kilise olarak doğrudan ilgilendirir. Geçtiğimiz on yıllar boyunca, Yedinci–Gün Adventist Kilisesi büyük bir hızla büyüdü. Yedinci–Gün Adventist Kilisesi, neredeyse akla gelebilecek her türlü özgeçmiş, kültür ve çevreden gelen insanlardan oluşur. Etnik, ırksal, kültürel, eğitimsel ve yaş farklılıklarımızın Mesih'te bizi bölmesine izin verilmemelidir. Bilakis, bu çeşitlilik Kutsal Ruh tarafından birlik için bir güç olarak şekillendirilmeli ve bu farklılıklara rağmen, hepimizin Mesih'te bir olduğumuz gerçeğini ortaya çıkarmalıdır.

Gördüğümüz gibi, çarmının dibinde kim olduğumuza ya da nereden geldiğimize bakılmadan hepimiz eşitiz. Çevremizdeki dünya gittikçe parçalanmış hale gelirken, kilise çeşitlilikteki birliğin ulaşılabilir olduğunu kanıtlamalıdır. Allah'ın halkı, müjdenin şifalı ve uzlaştırıcı gücünü gösterebilir.

Şaşırtıcı bir şekilde Pavlus, bu idealin nasıl gerçekleştirilebileceğini anlatıyor. “Çünkü Mesih bedenin kurtarıcısı olarak kilisenin başı[dır]” (Ef. 5:23). “Bedenin, yani kilisenin başı O'dur” (Kol. 1:18). Her inanan Mesih'e ruhsal olarak bağlı olduğu için, tüm beden aynı yiyeceklerle beslenir. Allah'ın Sözü'nün, Söz'de öğrendiklerimize itaat etmenin ve Mesih'in bedeninde birlik için dua ve ibadetlerin ortak deneyimlerinin önemini bundan daha fazla vurgulayamayız.

Koyun ve Çoban

Yuhanna 10:1–11'i okuyun. Kilisenin bu metaforunun hangi yönü bir koyun sürüsü olarak birlikten söz eder? Ayrıca bkz. Mezmurlar 23.

Büyük şehirlerin modern dünyasında, her türlü hayvancılıkla uğraşanları görmek çok nadir bir hal aldı. Çoğu kimse günümüzde koyun ve çobanlar arasındaki ilişkiyi pek az biliyor. Ancak, İsa bu benzetmeyi anlattığında, insanlar onu iyi anladılar. “Ben iyi çoban’ım” dediğinde, O’nun Mezmurlar 23:1’de geçen “RAB çobanımdır” ayetine atıfta bulunduğunu anlayıp takdir ettiler. İmge sadece net olmakla kalmayıp, aynı zamanda onu canlı hale getiren duygusal değerlerle de doluydu. Kadim Yakın Doğu kültüründe ve bugün hâlâ Orta Doğu’da tüm zorluklara rağmen çobanların koyunlarının bakımına adanmış oldukları bilinmektedir. Çoban figürü, Allah’ın karakterini ve O’nun halkıyla olan ilişkisini tanımlamak için Kutsal Yazı’da kullanılan en güzel motiflerden biri haline gelmiştir.

Allah’ın halkının koyun olarak imgesi, ilginç bir imgedir. Koyunlar konusunda sahip olduğumuz izlenim, onların zararsız ve savunmasız doğasıdır. Bundan dolayı, koruma ve rehberlik için iyi bir çobana bağımlıdır. Açıkçası, aptalmış gibi görülürler. Bazen, yanlışlıkla, koyun kaybolur ve çoban onları arayacak ve tekrar sürüsüne getirecektir. Kuzular genellikle taşınmak zorundadır ve onlara ekstradan bakım gösterilmesi gerekir. Koyun bakımı için sabır ve anlayış gereklidir. Birçok yönden, bu, kiliseyi temsil etmek için mükemmel bir imgedir. Kilise üyesinin, Çoban ile ilişkisi olduğu sürece korkması gerekmez, aksine bundan kazanacağı çok şey vardır.

İsa da bu benzetmede koyunların çobanın sesini dinlemelerinin önemini vurgulamıştır. Koşullar gerektirdiğinde, birkaç koyun sürüsünü aynı kapalı alana veya ahıla yerleştirerek korumak mümkündür. Daha sonra nasıl ayrılabilirler? Tek gereken şey, çobanın ahılın kapısında durması ve çağırmasıdır. Koyunları onun sesini tanıyacak ve ona gelecektir. “ ‘Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırılar’ ” (Yu. 10:4). Çoban’ın sesini dinlemek kilise için çok önemlidir. Aslında, Allah’ın halkının birliği ve güvenliği, O’na olan yakınlıklarına ve doğrudan O’nun sesine itaatkâr olmalarına bağlıdır.

İnsanlar genellikle koyun olarak tasvir edilmeyi pek sevmezler. Yine de, bu, bizim için neden uygun bir metafordur? Bu imge bize Çoban’a olan ihtiyacımız ve sesine itaat etme ihtiyacımız hakkında ne demelidir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “İlahî Çoban,” s. 469–476, *Sevgi Öğretmeni*; “The Church on Earth,” s. 240–243, *Counsels for the Church*.

“Yeruşalim’deki Tapınak ve her yerde bulunan Greko–Romen yapılar bağlamında, Yeni Ahit yazarları, inanlıların kilisenin kutsallığını, Tanrı’nın kiliseyi kurma ve büyütmedeki rolünü, Mesih ve Ruh’un işinin doğasını ve inanlanların kilise içindeki dayanışmayı görselleştirmelerini sağlamak için tapınak benzetmesini kullanırlar. Mimari alan statik bir görüntüyü ima eder gibi görünmektedir. Bununla birlikte, metafor biyolojik imgeleme ile birlikte kullanılır ve inşa süreci genellikle vurgulanır. Statik bir imajdan ziyade, ‘tamamlanmış bir yapıya karşın, bir yapım sürecinin öyküsünü görselleştirmeye yöneltiliyoruz’. Kilise, ‘yaşayan Tanrı’nın tapınağını’ yaşamında ve öyküsünde alçakgönüllü bir şekilde kabul etmenin müthiş ayrıcalığına sahiptir. (2 Kor. 6:16).” —John McVay, “Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology,” Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church* (Hagerstown, Md.: Review and Herald®, 2013), s. 52.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ **Kilisenin Kutsal Kitap’taki imgeleri üzerine düşünün. En çok hangisini beğeniyorsunuz? Neden bunu daha çekici buluyorsunuz? Kiliseye yönelik diğer mecazlar şu pasajlarda bulunabilir: 1. Tim. 3:15, 2. Tim. 2:3–5, 1. Pet. 2:9. Bu mecazlar kilise hakkında başka neleri öğretir?**
- ❷ **“Tanrı, halkının Hıristiyan kardeşliğinin en yakın bağlarıyla birleşmesini istiyor; kardeşlerimize güven, kilisenin refahı için şarttır; dini bir krizde eylem birliği önemlidir. Dikkatsiz bir adım, tedbirsiz bir eylem, kiliseyi yıllarca düzelemeyecek güçlülere ve dertlere sürükleyebilir.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, cilt 3, s. 446. Bu uyarı bize, kilisenin birliğini korumak için ne kadar dikkatli olmamız gerektiği hakkında ne öğretmelidir? Her birimizin bu kutsal görevde ne gibi bir sorumluluğu vardır?**
- ❸ **Pazar gününün çalışması, “Allah’ın halkı” olarak bile kurtuluş için asla kendi erdemlerimize değil, sadece Allah’ın lütfuna güvenmek zorunda olduğumuzu vurgular. Ashında, “Allah’ın halkı” olmamızı sağlayan şeyin, kurtuluş için tamamen Allah’ın erdemlerine güvenmek olduğunu iddia edemez misiniz? Bu, neden haklı veya geçersiz bir iddiadır?**

ÖZET: Yeni Ahit, kilisenin doğasını ve görevini göstermek için farklı metaforlar kullanır. Daha da önemlisi, bu metaforlar, Allah’ın kendi halkını dikkatle izlediğini ve onları koruduğunu bize öğretir. Bu imgeler aynı zamanda Allah’ın halkının birbirleriyle karmaşık bir şekilde bağlantılı olduklarını ve yapmamız için çağrıldığımız işi yapmak açısından birbirimize ihtiyacımız olduğunu öğretir.

Kitap Kaçakçısı

Vladimir Borisov

Yabancı bir ülkede bir pastörler konferansına katıldıktan sonra arkadaşlarım 100 adet dini kitap dolu bir kutuyu evime götürmemi istedi. Yardım etmek istiyordum fakat yaşadığım ülke dini yayınların dağıtımını sıkı bir şekilde kontrol ediyordu.

“Kitapları ancak otobüs şoförü tüm sorumluluğunu üzerine alırsa götüreceğim,” dedim arkadaşlarıma.

Otobüs şoförleri fazladan kargoları biraz nakit karşılığında taşımayı genelde kabul ediyorlardı ve benim otobüs şoförüm de 100 dolar karşılığında yardım etmeyi kabul etti. Bir arkadaşımınla birlikte otobüse bindik ve uzun sürecek yolculuğumuz için koltuklarımıza yerleştik.

Gece sınıra vardığımızda şoför kutu hakkında bilgi almak için yanıma geldi. Sınır polislerine ne diyeceğini öğrenmek istiyordu. Ona kutunun içinde Hristiyan kitapları olduğunu söylediğimde cebindeki 100 doları çıkarıp bana geri verdi ve “benim için sınırdan kokain geçirmek Hristiyan kitapları geçirmekten daha kolay,” dedi.

Başka şansımız kalmadığı için arkadaşımınla birlikte kolideki kitapları tek tek çıkarıp bavullarımıza yerleştirdik. Sınır geçişindeki yolcu sırasına girdiğimizde ikimiz de dua ediyorduk. Önümüzdeki kişi çantalarını X-Ray cihazına koydu ve gümrüğe doğru yürüdü. Sonra biz bavullarımızı koyduk. Sınır polisi cihazı çalıştırmak için düğmeye bastı ama cihaz çalışmadı. Tekrar bastı. Düğmeye vurdu, küfretti ama cihaz yine de çalışmadı.

Gümrük memuru bize baktı. “Tamam, gidin,” dedi bavullarımızı cihazdan almamızı işaret ederek.

Dakikalar sonra arkadaşımınla birlikte ülkemize girebilmek için ikinci bir sınır kontrol noktasına geldik. Bavullarımızı cihaza yerleştirdik ve memur da düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. Memur küfretmeye başladı ve en sonunda bize döndü. “Alın gidin,” dedi.

Ancak sınırı geçtikten sonra arkamıza bakmaya cesaret edebildik ve memurun bizden sonraki kişilerin bavullarını açarak kontrol etmeye başladığını gördük. Otobüsteki yerlerimizi alırken Tanrı’ya şükrediyorduk.

Bir sonraki Sebte gününde kilisede bir üyemiz tuhaf bir hikaye anlattı. Gece bir ses “Pastör için dua et,” diyerek onu uyandırmış. Üyenin, benim yolda olduğumdan haberi yoktu, muhtemelen o saatte evde uyuduğumu sanıyordu. Ses tekrar konuşmuş, “Pastör için dua et.” En sonunda diz çöküp bir saat boyunca dua etmiş.

Ona sesi ne zaman duyduğunu sordum. Tam olarak arkadaşımınla birlikte sınırdan geçmeye çalıştığımız saatlerdeymiş.

Ülkemi size söyleyemesem de lütfen Allah’ın işi için dua edin. Kurtuluş mesajını tüm dünyadaki birçoklarına ulaştırmamızı sağlayan hizmet bağışlarınız için teşekkür ederiz.

Çatışmalar Ortaya Çıktığında

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 6:1-6; Elç. 10:1-23; Mat. 5:17-20; Elç. 11:3-24; Elç. 15:1-22; Amos 9:11, 12.*

HATIRLAMA METNİ: “Vaftizde Mesih’le birleşenlerinizin hepsi Mesih’i giyindi. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa’da birsiniz” (*Gal. 3:27, 28*).

Herhangi bir Hıristiyan topluluğunun en zor görevlerinden biri, kilisenin kimliği ve hizmeti ile ilgili konularda görüş farklılıkları ortaya çıktığında birliği korumaktır. Bu farklılıklar yıkıcı sonuçlara yol açabilir.

Bugünün Hıristiyan toplulukları, Yeni Ahit’te gördüklerimizden çok farklı değillerdir. İnsan insandır ve önemli noktalarda bile farklılıklar ortaya çıkacaktır. İlk Hıristiyanlar, algılanan kişilerarası önyargılarla ve önemli Eski Ahit yüküleri ve uygulamalarının ciddi anlayış farklılıklarından doğan bazı çatışmalarla karşı karşıya kaldılar. Bu çatışmalar, bu gerginlikleri çözmek için Kutsal Ruh’un ve Kutsal Yazılar’ın rehberliğini arayan düşünceli elçiler ve liderler olmasaydı, kiliseyi başlangıç döneminde yok edebilirdi.

Birkaç hafta önce, ilk inanlı topluluğunun birlikteliğini nasıl yaşadığını inceledik. Bu hafta, ilk inanlı topluluğunun, birliğini bozan ve hayatta kalmasını tehdit eden iç çatışmaları nasıl çözdüğüne bakacağız. Bu çatışmalar neydi, nasıl çözüldüler ve bugün bu deneyimlerden neler öğrenebiliriz?

*17 Kasım Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Etnik Önyargılar

Elçilerin İşleri 6:1'i okuyun. İlk inanlı topluluğunda hangi mesele, insanların yiyeceklerin dullara adil ve eşit dağıtılmamasından dolayı şikayet etmelerine neden oldu?

Bazı ilk inanlı topluluğundaki Hıristiyanlar, aralarındaki Grek kökenli dullara karşı önyargılı davranmış ve onlara İbrani kökenli dullardan daha az yiyecek vermişlerdi. Bu *algılanan* kayırmacılık, ilk inanlı topluluğunda çatışmaya neden oldu. Bu kayırmacılığın gerçek olup olmadığını ayet bize söylemiyor. Sadece bazı insanların bunun olduğuna inandığını söylüyor. Bu çatışma, kilisenin birliğini çok erken tehdit etti. Kilisede etnik bölünmenin bu kadar hızlı görülmesi ne kadar ilginç.

Elçilerin İşleri 6:2–6'yı okuyun. Bu yanlış anlaşılmayı çözmek için ilk inanlı topluluğu tarafından atılan basit adımlar nelerdi?

İlk inanlı topluluğu hızla büyüyordu ve bu büyüme, elçiler üzerinde giderek daha ağır bir yük oluşturuyordu. Geleneksel olarak “diyakonlar” olarak adlandırılan bu yedi adamın atanması (Yeni Antlaşma onları böyle adlandırmasa da), Yeruşalim kilisesindeki gerginliği hafifletti ve kilise hizmetine daha fazla insanın katılmasına izin verdi.

Elçiler, Grekçe konuşan imanlıların şikayetlerini dikkatlice dinlediler ve bir çözüm getirmelerini istediler. Elçilerin yardımcıları olmak için bu yedi adamın seçilmesi bu gruba bırakıldı ve hepsi de Grek kökenli olan yedi öğrenci tavsiye ettiler. Bu adamların “Ruh’la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi” olması gerekiyordu (Elç. 6:3). O zamana kadar hem Allah’ın Sözü’nü vaaz etmek hem de yiyecekleri dullara dağıtmakla görevli olan elçilerin hizmeti, her biri, müjdenin duyurulması için eşit derecede değerli hizmet veren iki gruba ayrıldı. Luka, “görev” ya da “hizmet” (*diakonia*) anlamına gelen aynı sözcüğü kullanırken, hem Söz’ü vaaz eden elçilerden (Elç. 6:4) hem de yemek dağıtan diyakonlardan (Elç. 6:1) bahsetmiştir.

Liderlerin birçok imanlıyı bir çözüm bulmaya çalışmak için biraraya getirmeleri (Elç. 6:2) gerçeğinden ne gibi bir anlam çıkartıyorsunuz?

Diğer Uluslardan Olanların Dönüşümü

Elçilerin İşleri kitabında diğer uluslardan olanların İsa Mesih'in müjdesinde dönüştürülmesi, ilk inanlı topluluğu tarihindeki en büyük çatışmanın sahneye konulduğu, onun varlığını ve hizmetini tehdit edecek bir olaydır.

Elçilerin İşleri 10:1–23'ü okuyun. Bu pasajlarda hangi unsurlar, diğer ulusların müjdeyi alması yolunda Kutsal Ruh'un birçok insanın yüreğini hazırladığını göstermektedir?

Görüm, Petrus'a çok tuhaf gelmiş olmalıydı. Sadık bir Yahudi olarak, yasa gereği, kirlı ya da murdar gıdaları hiç yememiş olduğu için şaşkına uğramıştır (*Lev. 11, Hez. 4:14 ve Dan. 1:8'e bakınız*). Bununla birlikte, bu görümün amacı yiyeceklerle ilgili değil, bilakis Yahudilerle diğer uluslar arasında müjdeciliğin yayılmasını engelleyen bariyerlerdi. Bu engeller, kadim dünyada en az bugün olduğu kadar yaygındı.

İlk on yıllar içerisinde Hıristiyanlık temel olarak, İsa'yı Eski Ahit peygamberliklerinin vaat edilmiş Mesih'i olarak kabul eden Yahudilerden oluşuyordu. Mesih'teki bu ilk imanlılar, onlara öğretilmiş olan yasaya itaat eden sadık Yahudiler'di. Onlar, İsa Mesih'in müjdesinin Eski Ahit yazılarını sildiğini veya ortadan kaldırdığını düşünmemişlerdi (*Mat. 5:17–20*).

Elçilerin İşleri 10:28, 29, 34, 35'i okuyun. Petrus, Yafa'da aldığı görümü nasıl anlamıştı? Onu bu yoruma yönlendiren ne oldu?

Elçilerin İşleri'nde gördüğümüz şey, Kutsal Ruh'un, diğer uluslardan olanların, Hıristiyan topluluğunun paydaşlığına alınabilmelerinin yolunu hazırlamış olmasıdır. Ve bunu sünnet edilmeden ve daha önce Yahudi olmaksızın yapabilirlerdi. Petrus'un ve arkadaşlarının ikna olmalarını sağlayan şey, tıpkı Pentikost'ta İsa'nın havarilerinin deneyimlediği gibi Kornelius ve ev halkının aslında Allah'ın istemi doğrultusunda Kutsal Ruh'un etkisinde olmasıydı (*Elç. 10:44–47*). Eğer Kutsal Ruh, Yahudilere verildiği gibi, diğer uluslardan olanlara da verilebiliyorsa, o zaman Mesih olarak İsa'ya iman etmek için sünnet olmanın bir ön şart olmadığı çok açıktı. Bu sonuç, ilk inanlı topluluğu arasında büyük bir teolojik çatışma için ortam hazırladı.

Ruh Önderlik Ediyor

Sezariye’de Kornelius’la olanların raporları kısa bir süre sonra Yeruşalim’deki Hıristiyan topluluğunun liderlerine ulaştı ve Petrus’tan neler olduğunu açıklamalarını istediler. Onlar, Petrus’un yaptıklarından ötürü gücümüşlerdi, çünkü Musa’nın Yasası’ndaki kendi Yahudi anlayışlarına göre, sadık Yahudilerin, diğer uluslardan olanlarla birlikte yemelerine izin verilmezdi (*Elçilerin İşleri 11:3*).

Elçilerin İşleri 11:4–18’i okuyun. Petrus bu olayda Kutsal Ruh’un işleyişini ve O’nun önderliğini açıklamak için ne dedi? Olanları yeniden anlatarak parmak bastığı nokta neydi?

Bazıları, Petrus’un eylemlerinin meşruluğu ve diğer uluslardan olanları vaftiz etme kararı ile ilgili şüphelere yol açmış olsalar da, yeterli sayıda tanık (*Elç. 11:12*) Pentikost’ta olduğu gibi Kutsal Ruh’un varlığını göstermiş olduğunu tasdik etmişlerdi. Bu durumda Kutsal Ruh’un önderliğinin ve liderliğinin şüphe götürmez olduğu farkedildi ve verilen armağan kabul edildi. “Bunları dinledikten sonra yatıştular. Tanrı’yı yücelterek şöyle dediler: ‘Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir’ ” (*Elç. 11:18*).

Elçilerin İşleri 11:19–24’ü okuyun. İlk inanlı topluluğunun tarihinde daha sonra ne oldu?

Belki Yeruşalim’deki bazı kişiler, Kornelius ve ev halkı ile olanların bir istisna olduğunu ve böyle bir deneyimin tekrarlanmayacağını düşünmüş olabilirlerdi. Ama Kutsal Ruh’un amaçladığı şey bu değildi. İsa’nın havarileri, İstefanos’un ölümünden sonra ortaya çıkan zulümden dolayı (*Elç. 8:1*) Yeruşalim ve Yahudiye’nin ötesine dağılınca, ve Samiriye, Finike, Kıbrıs ve Antakya’ya gidince, diğer uluslardan daha çok kişi İsa’yı Kurtarıcısı olarak kabul etti. İsa’nın öngördüğü şey buydu (*Elç. 1:8*). Diğer uluslardan olanların bu akını ne kadar harika olsa da, eğer kendimizi bu ilk Yahudi inananların yerine koyarsak, nasıl tepki vereceklerini tam olarak bilememelerinin sebebini anlamamız zor olmaz.

Kilisenin dar görüşlerini ve tanıklığımızı engel teşkil edebilecek mesajını nasıl destekliyor olabiliriz?

Yeruşalim Konseyi

Elçilerin İşleri 15:1, 2 ve Galatyalılar 2:11–14’ü okuyun. İlk inanlı topluluğunda ciddi çatışmalara neden olan iki mesele nedir?

İlk Hıristiyanların karşı karşıya kaldığı, kilise birliğine olan tehdit gerçekte ve zordu. Bazı Yahudi Hıristiyanlar, kurtuluşun yalnızca Allah’ın antlaşma halkına ait olanlar için mümkün olduğunu düşündüler ve bu da sünnetin bir gereklilik olduğu anlamına geliyordu. Ve inançlı yaşam tarzının bir parçası olarak, bu Yahudi imanlılar, kendi kurtuluşlarını engelleyebilecek olan uluslarla herhangi bir ilişkiden kaçınmaları gerektiğine de inanıyorlardı.

Yahudilerin, diğer uluslardan olanlarla ilişkileri konusunda çok sıkı gelenekleri vardı. Bu gelenekler, elçiler İsa’nın takipçileri olmak isteyen uluslara ulaşmaya başladığı zamanlarda ilk inanlı topluluğu açısından hızla bir engel haline geldi. Çünkü Mesih, Eski Ahit’te öngörüldüğü gibi, Allah’ın antlaşma halkının Kurtarıcısı olduğundan dolayı, diğer uluslardan olanlar kurtarılmak istiyorlarsa, önce Yahudi olup sonra da aynı antlaşma kurallarına uymak zorunda değiller miydi?

Elçilerin İşleri 15:3–22’yi okuyun. Yeruşalim Konseyi’nde sunulan bazı meseleler nelerdi?

Buradaki mesele, sünnet ve diğer uluslardan olanlarla ilişkiler hakkında Eski Ahit hikayelerinin derin bir şekilde yorumlanmasına dayanan anlaşmazlıklardan kaynaklanıyordu. Havariler, ihtiyarlar ve Antakya’dan gelen delegeler bir araya geldiklerinde, tartışmalar herhangi bir çözüm bulunmadan uzun bir süre devam etmiş gibi görünüyordu.

Fakat sonra Petrus, Barnaba ve Pavlus konuşmalar yaptılar. Petrus’un konuşması, Allah’ın kendisine verdiği görsel vahyi ve diğer uluslardan olanlara hizmetin yolunu açmada Kutsal Ruh armağanını ima etmişti. Daha sonra Pavlus ve Barnaba, Allah’ın, onlar aracılığıyla diğer uluslardan olanlar için neler yaptığına dair hikayelerini paylaştılar. Sonuç olarak, birçok göz yeni gerçeği gördü. Petrus şöyle dedi: “Bizler, Rab İsa’nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; *onlar da öyle.*” yani diğer uluslar (Elç. 15:11). Asırlar süren gelenekler, müjdenin ışığında çözülüyordu.

Sahip olduğunuz derin bir inancı nasıl anladığınız hakkında fikrinizi değiştirdiğiniz bir zaman oldu mu? Bir inanç anlayışınızı tekrar sorgulamanız gerektiğinde size yardımcı olabilecek bu deneyimden ne öğrendiniz?

Zor bir Çözüm

Anlaşmazlığın en iyi çözümünü bulmak için Antakya'daki kiliseden Yeruslm'e temsilci göndermek bir lde güven gerektirmişti. Ancak, meclisin lideri gibi görünen İsa'nın erkek kardeşi Yakup, elçiler ve ihtiyaçlar arasında saatler süren tartişmalardan sonra, ne yapılması gerektiği konusunda bir karar verdi (El. 15:13–20). Konsey, diğer uluslardan olanların, Hıristiyan olmak adına sünnet dahil trensl yasaların tüm yönlerine uyarak Yahudi olmak için dönüşmelerinin gerekmediğine aıça karar verdi.

Amos 9:11, 12 ve Yeremya 12:14–16'yı okuyun. Bu Eski Ahit peygamberlerinin İsrail'in komşu milletleriyle ilgili ngrleri nelerdi?

Yakup, Amos 9'dan alıntı yaparken, diğer Eski Ahit peygamberlerinde de ulusların kurtuluşuna dair imaları görüyoruz. Allah'ın niyeti en başından beri tüm dünyayı İsrail'in tanıklığı ve tecrübesi sayesinde kurtarmaktı. Aslına bakılırsa, Allah'ın İbrahim'e çağırısı, kendisi ve onun soyundan gelenler aracılığıyla tüm milletler için bir bereket içermiştir (Yar. 12:1–3). Kutsal Ruh'un nderliği; diğer uluslar arasında Petrus, Barnaba ve Pavlus'un hizmeti; ve uluslardan bir çok kişinin dönüşümü, göz ardı edilemeyecek kanıtlardı. Bu tanıklıklar, Yeruslm'deki Hıristiyan topluluğu liderlerinin birçok Eski Ahit peygamberliklerinin artık yerine geldiğini fark etmelerine yardımcı oldu. Aslında, Allah zaten İsrail'de diğer ulusların mevcudiyetine rehberlik eden yasaları ve onlara hangi kısıtlamaların getirildiğini bildirmişti (Lev. 17, 18). Yakup, kararını verirken bu yasalara ayrıca atıfta bulunmuştu (El. 15:29). Allah'ın, kendi halkına katılmaları ve İsa'da kurtuluşa kavuşmaları için diğer ulusları çağırdığı herkese apaçık hale geldi. Kutsal Ruh'un rehberliği, onları Kutsal Yazılar'a dair daha derin bir anlayışa kavuşturdu ve onlara daha önce görmedikleri çok önemli gerçekleri açığa çıkardı.

Elçilerin İşleri 15:30–35, Antakya'da inananların Yeruslm'de kararlaştırılanlara verdiği cevabı anlatıyor: "İmanlılar, mektuptaki yüreklendirici sözleri okuyunca sevindiler" (El. 15:31).

Biz burada, Elçilerin İşleri'nde, ilk inanlı topluluğunun Allah'ın Sözü'ne itaat, sevgi, birlik ve güvenin oluşturduğu bir zihniyete bağlı kalarak, Kutsal Ruh'un rehberliğinde, birlik üzerinde büyük bir yıkıma neden olabilecek Şeyi nemlemelerine dair etkili bir örnek görüyoruz.

Bu durum bize, sadece başkalarının söylediklerini *dinlemenin* değil, aynı zamanda, söyledikleri tam olarak duymak istediğimiz Şeyler olmasa da, onların da haklı olabileceğini düşünmenin bizim için ne kadar önemli olduğunu nasıl öğretiyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Gerçeği Arayan Biri,” s. 120–129; “Yahudiler ve Uluslar,” s. 171–182, *Elçilerin İşleri*.

“Bu davada karar veren kurul, Yahudiler ve Uluslardan Hıristiyan kiliseler kurup geliştirmekte öne çıkan elçiler ve öğretmenlerden, ve çeşitli yerlerden seçilerek gelen temsilcilerden oluşuyordu. Yerusâlim’den ihtiyarlar ve Antakya’dan gelen temsilciler mevcuttu, ve en etkili kiliseler temsil ediliyordu. Kurul, aydınlanmış muhakemenin sesine uygun olarak ve ilahî iradeyle kurulmuş olan kilisenin saygınlığı ile hareket ediyordu. Müzakerelerinin sonucunda tümü, söz konusu soruna Allah’ın kendisinin Uluslara Kutsal Ruh’u vererek yanıt verdiğini gördüler; ve kendilerinin üstüne düşenin Ruh’un yol göstericiliğini izlemek olduğunun farkına vardılar.

“Sorun hakkında oy vermek üzere tüm Mesih imanlıları topluluğu çağrılmadı. “Elçiler ve ihtiyarlar,” etkili ve muhakeme sahibi kişiler kararı tasarladılar ve çıkardılar, ve bu karar Hıristiyan kiliseleri tarafından genel olarak kabul edildi. Ne var ki, karardan herkes memnun olmadı; karara katılmayan ihtiraslı ve kendine fazla güvenen kardeşlerden oluşan bir hizip de vardı. Bu adamlar işe tamamen kendi yetkilerine dayanarak girişmeye cüret ettiler. Pek çok söylenerek ve eleştirilerde bulunarak, yeni tasarılar önerdiler ve Allah’ın müjde mesajını öğretmek için atadığı kişilerin çalışmasını baltalamaya uğraştılar. Kilise, ilk zamanlarından beri böyle engellerle karşılaşmıştır ve zamanın sonuna dek her zaman karşılaşacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 178, 179.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu hafta incelediğimiz durumlarda yer alan sorunların çözümüne yönelik hangi adımlar anlaşmazlıkların ortaya çıkması halinde kendi kilise topluluğunuza uygulanabilir? Kilisenin burada uğraştığı bir mesele teolojik olsa da, kültürel, politik ya da etnik meseleler birliği tehdit ettiği zaman kiliseye yardımcı olabilecek bu durumdan neler öğrenebiliriz? Gördüklerimizden ne gibi önemli ilkeler çıkarabiliriz?
- ❷ Yukarıdaki Ellen G. White alıntısına tekrar bakın. Olumlu sonuçlara rağmen, bazıları hâlâ tatmin olmamıştı. Bu üzücü gerçekten ne gibi bir ders çıkarmalıyız?

ÖZET: İlk inanlı topluluğu, üzerinde yıkıcı bir etki yaratabilecek birtakım konulardaki iç çatışmalardan dolayı tehdit altındaydı. Kutsal Ruh’un rehberliğinde ve Allah’ın Sözü’ne itaat ederek kilisenin bu çatışmaları çözebildiğini ve parçalanmayı önleyebildiğini gördük.

Kayıp Koyun İçin Dua

Lloyd Perrin

ABD'nin Oregon eyaletinde pastörü olduğum kilisenin 491 resmi üyesi var. Ama bu üyelere sadece yüzde 38'i faal. Eğer sağlık sorunları yüzünden eve bağımlı yaşayan yaşlı üyeleri de eklerseniz bu oran en fazla yüzde 44'e çıkıyor.

Bu da demek oluyor ki üyelerimizin yüzde 56'sı faal değil, Amerika Birleşik Devletleri'nde uzun yıllardır pastörlük yapıyorum ve tecrübelerime dayanarak bu oranın olağan dışı olmadığını söyleyebilirim. Bu sorun sadece ABD kiliseleriyle sınırlı da değil. Tüm dünyada son elli yıl içinde bir Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nde vaftiz edilmiş insanların neredeyse yarısı sonunda kiliseyi bıraktı. Fakat kilisenin sürüye önderlik etmek gibi bir sorumluluğu var. 1.Petrus 5:2'de elçi Petrus şöyle der, "Tanrı'nın size verdiği sürüyü güdün."

Bu yüzden Milton-Freewater, Oregon'daki Milton Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki üyelik kayıtlarımızı gözden geçirmeye karar verdik. Her kilise görevlisine bu kayıp üyelerin bir listesini dağıtacağım. Her gün, her bir kayıp üye için, adını anarak dua edeceğiz ve Allah'tan onlarla tekrar iletişime geçebilmemize yardım etmesini isteyeceğiz.

Spokane, Washington'daki eski kilisemde de buna benzer bir dua görevi verdiğimde çok şaşırtıcı sonuçlarla karşılaşmıştık. Dua etmeye başladıktan yaklaşık 3 hafta sonra kiliseden 15 yıl önce ayrılmış bir kadından mektup almıştım. Kadın kilise kütüphanesinden aldığı bir öykü kitabını geri getiremediği için kiliseden ayrılmış. Başka bir eyalete taşındığını ve kitabı geri getirmek adına bir yol bulmak için fazla tembel olduğunu yazmıştı mektubunda. Fakat suçluluk duygusu yüreğini yiyip bitirmiş ve Tanrı ile ilişkisini zehirleyen bir kansere dönüşmüştü.

Mektupta geri getirmediği kitabı aniden hatırladığı ve kiliseye ulaştırmadığı için kendisini suçlu hissettiği yazıyordu. Kitabı aldığı için özür dilemiş ve mektubuna kitabın maliyetini ve değerinin 15 yıllık faizini karşılama için 50 dolar da eklemişti.

Kadını hemen aradım ve öğrendim ki suçluluk duygusu, kilisemiz 2400 kilometre uzaktan dua etmeye başladığı günlerde başlamış. Kendisinin yerel Adventist pastörü ile iletişime geçmesini sağladım ve kadın o kilisenin faal bir üyesi oldu.

Yakında Milton'ın kayıp üyeleri için de dua edeceğiz. Kayıp koyunları bulmamız ve onları eve davet etmemiz gerekiyor.

Lloyd Perrin, Athena Oregon'daki Mavi Dağ Vadi Misyonu Kilisesi'nin ve Milton-Freewater'daki Milton Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin baş pastörüdür.

İmanda Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 4:8–12; Elç. 1:11; Mat. 25:1–13; İbr. 9:11, 12; Çık. 20:8–11; 1. Kor. 15:51–54.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur’ ” (*Elç. 4:12*).

1 888’de Yedinci–Gün Adventistleri bazı önemli Kutsal Kitap metinlerinin yorumları üzerinde yoğun bir tartışma dönemi yaşadılar. Pastörler ve kilise liderleri, Daniel 7’deki önbildiride on boynuzun kimliğini ve Galatyalılar 3:24’deki yasayı tartışırken, pek azı birbirlerine karşı düşmanca tutumlarının kardeşlik ve dostluklarını nasıl bozduğunu ve dolayısıyla birliği ve kilisenin hizmetini gölgelediğini fark etti.

Ellen G. White’i bu durum derinden üzdü ve bu tartışmalarda yer alan herkesin, İsa ile olan ilişkileri hakkında dikkatli bir şekilde düşünmesi ve özellikle de aynı fikirde olmadığımız zamanlarda, davranışlarımızla İsa’ya olan sevginin gösterilmesi gerektiğini vurguladı. Ayrıca, kilisedeki herkesin Kutsal Kitap metinlerinin yorumlamasının her noktasında aynı fikirde olmasının beklenmemesi gerektiğini söyledi.

Fakat aynı zamanda, temel Adventist inançlarına gelince, bir anlayış bütünlüğü içinde olmamız gerektiğini de vurguladı (bkz. Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, s. 28–32). Bu hafta, bizi Adventist yapan ve imanda birliğimizi şekillendiren bazı temel dini öğretileri inceleyeceğiz.

**24 Kasım Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Mesih'te Kurtuluş

Yedinci–Gün Adventistleri olarak diğer Hıristiyanlarla pek çok ortak noktamız olmasına rağmen, bizim iman serimiz, Hıristiyan dünyasında kimsenin beyan etmediği eşsiz bir Kutsal Kitap gerçeği sistemini oluşturuyor. Bu gerçekler, bizleri Allah'ın ahir zaman bakiyeleri olarak tanımlamaya yardımcı olur.

Elçilerin İşleri 4:8–12, 10:43'ü okuyun. Petrus, kurtuluş planı anlayışında İsa Mesih'in konumuna ne kadar önem veriyor?

Elçi Pavlus, Korintliler'e, müjde olarak şunu söyledi: “Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı” (2. Kor. 5:19). Mesih'in ölümü, günahın ve ölümün yol açtığı uçuruma köprü kurup, Baba ile uzlaşmamızı sağlamıştır. Yüzyıllar boyunca, Hıristiyanlar İsa'nın ölümünün, dirilişinin ve gerçekleştirmeye geldiği uzlaşmanın anlamını düşünmüşlerdir. Bu uzlaşma süreci *kefare*t olarak adlandırılmıştır. Bu kelime, esasen “bir–lik–içinde” manasına gelen eski İngilizce bir kelimedendir. Bu, “birlik içinde” olma ya da ittifak içinde olma durumudur. Buna göre kefarete bir ilişkideki uyumu ifade eder ve yabancılaşma olduğunda, bu uyum uzlaşmanın sonucu olacaktır. Kilise birliği bu nedenle bu uzlaşmanın bir armağanıdır.

Aşağıdaki ayetler İsa'nın ölümünün ve dirilişinin anlamı hakkında ne öğretiyor?

Rom. 3:24, 25 _____

1.Yu. 2:2 _____

1.Yu. 4:9, 10 _____

1.Pet. 2:21–24 _____

Her ne kadar Mesih'in ölümüne ve yeniden dirilişine dair bu inanca diğer birçok Hıristiyan topluluğuyla ortaklaşa inansak da, biz onu, Vahiy 14:6–12'deki üç melek mesajının bir parçası olarak “sonsuz dek kalıcı olan Müjde” (Vah. 14:6) bağlamında ilan ediyoruz. Yedinci–Gün Adventistleri olarak, bu mesajlara başka hiçbir Hıristiyan topluluğunun yapmadığı şekilde vurgu yapıyoruz.

İsa'nın ölümünün ve dirilişinin gerçekliğini ve bunun sunduğu umut vaadini her zaman gözünüzün önünde tutmayı nasıl öğrenebilirsiniz?

Mesih'in İkinci Gelişi

Elçiler ve ilk Hıristiyanlar, Mesih'in dönüşünü “mübarek umut” (*Titus 2:13*) olarak kabul ettiler ve Kutsal Yazılar'ın tüm önbildirilerinin ve vaatlerinin İkinci Geliş'te yerine gelmesini beklediler. Yedinci-Gün Adventistleri hâlâ bu görüşe sıkı sıkıya bağlıdır. Aslında, “Adventist” ismimiz bunu belirgin bir şekilde ortaya koyar. Mesih'i seven herkes, O'nunla yüz yüze gelip paydaşlık yapabileceği günü umutla bekler. O gün gelinceye dek, Mesih'in ikinci gelişine yönelik vaat, Allah'ın halkı olarak bizlere birleştirici bir etki sağlar.

Aşağıdaki ayetler Mesih'in dönüşünün tarzı hakkında ne öğretir? Bu, İsa'nın dönüşüne dair bazı popüler fikirlerden nasıl farklıdır? Elç. 1:11; Mat. 24:26, 27; Vab. 1:7; 1. Sel. 4:13-18; Vab. 19:11-16.

Kutsal Kitap, defalarca İsa'nın, kurtulmuş insanlarını almak için tekrar geleceğini garanti eder. Bu olayın ne zaman gerçekleşeceği, bir spekülasyon malzemesi olmamalıdır, çünkü İsa'nın kendisi şöyle demişti: “O günü ve saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba'dan başka kimse bilmez” (*Matta 24:36*). Mesih'in ne zaman geri geleceğini sadece bilmemekle kalmıyoruz, aynı zamanda bize bilmediğimiz de söyleniyor.

İsa, hizmetinin bitiminde, ikinci gelişini beklerken kilisenin deneyimini göstermek için on bakire benzetmesini anlattı (*Matta 25:1-13*). İki grup bakire, İsa'nın gelişini beklediğini iddia eden iki tür imanlıyı temsil eder. Görünüşte bu iki grup birbirine benzer gibidir; fakat İsa'nın gelişini ertelendiğinde, aralarındaki gerçek fark belirgin hale gelir. Bir grup, gecikmeye rağmen, umudunu canlı tutmuş ve ruhsal hazırlığını uygun bir şekilde yapmıştı. Bu benzetmeyle İsa, havarilerine Hıristiyan deneyiminin, duygusal heyecan ya da coşkuya dayalı olmadığını, fakat Allah'ın vaatlerinin yerine gelmesi konusunda somut bir kanıt bulunmasa bile, sürekli Allah'ın lütfuna ve azimle iman etmeyi sürdürmeye dayalı olduğunu öğretmek istemişti. İsa, bugün hâlâ bizi “uyanık olmaya” ve O'nun gelişini için her an hazır olmaya davet ediyor.

“Yedinci-Gün Adventisti” ismimiz, İkinci Geliş'in bizim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlayacak olsa da, kişisel seviyede İkinci Geliş'in gerçekliğini gözümüzün önünde nasıl tutabiliriz? Yıllar geçtikçe, İsa'nın on bakire benzetmesinde uyardığı hataya nasıl düşmeyiz?

İsa'nın Göksel Tapınaktaki Hizmeti

Eski Ahit'te Allah, Musa'ya yeryüzünde “meskeni” olarak hizmet etmesi için bir çadır veya tapınak inşa etmesi talimatını verdi (*Çık. 25:8*). Hizmetleri aracılığıyla, tapınak, İsrail halkına kurtuluş planının öğretildiği yerdir. Daha sonra, Kral Süleyman zamanında, taşınabilir tapınma çadırının yerini muhteşem bir tapınak almıştır (*1. Kr. 5–8*). Hem tapınma çadırı hem de tapınak, göksel tapınağın “insanın değil, Allah'ın kurduğu asıl tapınma çadırı” örneğinde yapılmıştır (*İbr. 8:2; ayrıca bkz. Çık. 25:9, 40*).

Kutsal Kitap boyunca, Allah'ın ana ikamet yeri olarak hizmet veren bir göksel tapınak olduğu varsayılmaktadır. Dünyevi kutsal tapınak hizmetleri, kurtuluş planının ve İsa'nın göklerdeki kahinlik hizmetinin “mini peygamberlikleri” idi.

İbraniler 8:6; 9:11, 12, 23–28; ve 1. Yuhanna 1:9–2:2'yi okuyun. Bu ayetler, İsa'nın göklerdeki kahinlik hizmeti hakkında ne öğretir?

Yükselişinden bu yana, göksel tapınak, Mesih'in kurtuluşumuz için kahinlik hizmetini yürüttüğü yerdir (*bkz. İbr. 7:25*). Bu nedenle, “Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım; öyle ki, yardım gereksindiğimizde merhamet görelim ve lütuf bulalım” (*İbr. 4:16*) ifadesiyle teşvik ederiz.

Dünyevi tapınağın iki aşamalı kahinlik hizmeti olduğu gibi—birincisi Kutsal Yer'de gündelik ve daha sonra da En Kutsal Yer'de yılda bir kez—Kutsal Yazılar da İsa'nın göklerdeki hizmetinin bu iki aşamasını tanımlamaktadır. O'nun göklerdeki Kutsal Yer'deki hizmeti, aracılık, affetme, uzlaşma ve yenileme ile karakterize edilir. Tövbekar günahkârlar, Arabulucu İsa aracılığıyla Baba'ya erişebilirler (*1.Yu. 2:1*). 1844'den bu yana, İsa'nın En Kutsal Yer'deki hizmeti, yılda bir kez Kefaret Günü'nde yapılan yargılama ve arındırma ile ilgilidir (*Levililer 16*). Tapınağı arındırma hizmeti de, İsa'nın dökülen kanına dayanmaktadır. Bu gün yapılan kefarete, günahın varlığını ortadan kaldırmak ve evrenin Allah'ın iktidarı altında uyumlu bir şekilde tam bir uzlaşmaya varması için Mesih'in erdemlerinin nihai uygulamasını önceden belirtmiştir. Bu iki aşamalı hizmet öğretisi, kurtuluş planının tümünün anlaşılmasını sağlayan eşsiz bir Adventist katkısıdır.

Sebt Günü (Şabat)

Yedinci–Gün Adventistlerinin inandığı ve desteklediği bir diğer önemli Kutsal Kitap öğretisi, yedinci–gün Sebt’idir. Bu, aramızdaki birliği ve paydaşlığı sağlayan anahtar bir ilkedir. Bu, Hıristiyanlıkta çok az istisna dışında, sadece bizlerin takip ettiği bir ilkedir.

Sebt Günü, Allah’ın daha Yaratılış haftasından itibaren insanlığa verdiği armağandır (*Yar. 2:1–3*). Yaratılıştta, üç farklı ilahi eylem Sebt’i tesis etmişti: (1) Allah, Sebt Günü dinlendi, (2) O günü bereketledi ve (3) Onu kutsadı. Bu üç faaliyet, Sebt Günü’nü Allah’ın özel armağanı kıldı, insan ırkının yeryüzünde cennetin gerçekliğini deneyimlemesine ve Allah’ın altı günlük Yaratışının bildirilmesine olanak sağladı. Tanınmış bir haham olan Abraham Joshua Heschel, Allah’ın halkıyla özel bir şekilde bulunduğu kutsal bir gün olan Sebt Günü’nü “zaman içindeki bir saray” olarak adlandırmıştır.

Aşağıdaki ayetler, insanoğlu için Sebt Günü’nün anlamı hakkında ne öğretiyor? *Çık. 20:8–11; Yas. 5:12–15; Hez. 20:12, 20.*

İsa’nın örneğini takip etme arzumuzda (*Luk. 4:16*), Yedinci–Gün Adventistleri yedinci gün Sebt’ine uyar. İsa’nın Sebt Günü hizmetlerine katılımı, onu bir dinlenme ve ibadet günü olarak kabul ettiğini ortaya koymaktadır. Sebt Günü’nün kutlanmasından doğan şifanın (hem fiziksel hem de ruhsal) boyutunu öğretmek için bazı mucizeleri Sebt Günü’nde yapılmıştır (*bkz. Luk. 13:10–17*). Elçiler ve ilk Hıristiyanlar, İsa’nın Sebt Günü’nü feshetmemiş olduğunu anlamışlardı; kendileri de onu aynı şekilde tuttular ve o gün ibadete katıldılar (*Elç. 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4*).

Sebt Günü’nün bir başka güzel boyutu da günahattan kurtuluşumuzun işareti olmasıdır. Sebt Günü, Allah’ın, İsrail halkını Mısır’daki köleliklerinden kurtarıp, vaat ettiği Kenan topraklarında rahatlığa ermelerini sağlayışını anma törenidir (*Yas. 5:12–15*). İsrail’in sürekli tekrar eden itaatsizliği ve putperestliği nedeniyle bu rahatlığa tam olarak erememesine rağmen, Allah yine de “böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor” (*İbr. 4:9*) vaadini vermiştir. O rahatlığa girmek isteyen herkes, İsa’nın sağladığı kurtuluşa imanla girebilir. Sebt Günü’ne uymak, Mesih’teki ruhsal huzuru ve bizleri günahattan kurtarması ve sonsuz yaşamı vermesi için kendi işlerimize değil, yalnızca onun erdemlerine dayandığımızı sembolize eder. (*Bkz. İbr. 4:10, Mat. 11:28–30.*)

Mesih’in kendi halkı için arzuladığı birliği ve paydaşlığı deneyimleme konusunda Sebt Günü size hangi somut yollarla yardımcı oldu?

Ölüm ve Diriliş

Yaratılıştta, “RAB Tanrı Adem’i topraktan yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu” (*Yar. 2:7*). İnsanlığın yaratılışının bu örneği, yaşamın Allah’tan geldiğini göstermektedir. Ölümsüzlük bu hayatın esas parçası mıdır? Kutsal Kitap bizlere sadece Allah’ın ölümsüz olduğunu açıklar (*1. Tim. 6:16*); insanlara doğumlarında ölümsüzlük verilmez. Allah’ın aksine, insanoğlu ölümlüdür. Kutsal Yazılar, hayatlarımızı “kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu” (*Yak. 4:14*) ile karşılaştırır ve ölümlümüzde hayatlarımız bilincin mevcut olmadığı bir uyku durumuna girer. (*Bkz. Vaiz. 9:5, 6, 10; Mez. 146:4; Mez. 115:17; Yu. 11:11–15.*)

İnsanlar ölümlü doğup ölüme mahkum olsalar da, Kutsal Kitap, İsa Mesih’i ölümsüzlüğün kaynağı olarak gösterir ve O’nun kurtarışına iman eden herkese ölümsüzlük ve sonsuz yaşam vaat ettiğini söyler. “Tanrı’nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa’da sonsuz yaşamdır” (*Rom. 6:23*). “Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır” (*2. Tim. 1:10*). “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbirini mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (*Yuhanna 3:16*). Yani ölümden sonra yaşam umudu vardır.

1. Korintliler 15:51–54 ve 1. Selanikliler 4:13–18’i okuyun. Bu ayetler bize ölümden sonraki hayat ve ölümsüzlüğün insanlara ne zaman verileceği hakkında ne diyor?

Elçi Pavlus, Allah’ın, ölüm anında değil, aksine dirilişte son boru sesinin duyulacağı zaman insanlara ölümsüzlük bahşedeceğini açıkça ortaya koymaktadır. İmanlılar, İsa’yı Kurtarıcıları olarak kabul ettikleri anda sonsuz yaşam vaadini alırken, ölümsüzlük yalnızca dirilişte verilir. Yeni Ahit, ölüm anında derhal cennete giden ruhlardan hiç bahsetmez; bu öğretinin kökleri putperestliğe dayanır, kadim Grek felsefesine kadar geri gider ve Eski ya da Yeni Ahit’te yer almaz.

Ölüm anlayışımız, İkinci Geliş vaadini daha da takdir etmemize nasıl yardımcı olur? Bu inanç, Yedinci–Gün Adventistleri olarak bizleri nasıl güçlü bir şekilde birleştirebilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “The Foundations, Pillars, and Landmarks,” s. 28–32, *Counsels to Writers and Editors*. “Doctrines, Importance of,” s. 778, 779, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümünü okuyun.

Yedinci–Gün Adventistleri olarak, diğer bazı Hıristiyanlarla önemli ortak inançları paylaşıyoruz. Merkezi olan, kuşkusuz, kefaret ve bedelimizi ödeyen İsa'nın ölümü sayesinde yalnız imanla kurtuluşa inanmaktır. Diğer Hıristiyanlar ile birlikte bizler, kendi yaptığımız işlerle değil, bilakis İsa'nın doğruluğu sayesinde imanla karşılıksız olarak aldığımız lütf armağanıyla akladığımızı inanıyoruz. Ya da Ellen G. White'in meşhur yazısındaki gibi: “Bize, O'nun hak ettiği gibi davranılabilmesi için, O'na, bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Bizim, içinde hiçbir payımız olmayan O'nun doğruluğuyla aklanmamız için O, içinde kendisinin hiçbir payının bulunmadığı bizim günahlarımızdan dolayı mahkum edildi. O, aslında kendisinin olan yaşama bizim de kavuşabilmemiz için, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti.”—*Sevgi Öğretmeni*, s. 20. Aynı zamanda bir bütün olarak ele alındığında temel inançlarımız ve bu inançların sonucu ortaya çıkan uygulamalar ve yaşam tarzı bizi Hıristiyan dünyasında eşsiz kılıyor. Olması gereken de budur; eğer bu olmasa, en azından Yedinci–Gün Adventistleri adı altında neden var olalım? İsa'ya olan sevgimiz ve beyan ettiğimiz öğreti, aramızdaki en güçlü birlik faktörü olmalıdır.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ *Faith and Works*, s. 103'de Ellen G. White, aklanmayı günahların affedilmesiyle kıyaslıyor. Mesih'te aklanma ve affedilme minnettariği, erkek ve kız kardeşlerimizle birlikte oluşturduğumuz topluluğumuz ve paydaşlığımız için nasıl bir temel oluşturur?
- ❷ İlkelerimizin kilise birliği bağlamında ne kadar önemli olduğunu düşünün. Yani, paylaştığımız inanç ilkelerinden başka birçok etnik, dinî, politik ve kültürel özgeçmişten gelen milyonlarca insanı bir araya getiren şey nedir? Bu, sadece hizmet ve mesaj bağlamında değil, aynı zamanda kilise birliği için de ilkelerin ne kadar önemli olduğunu bize nasıl anlatır?
- ❸ “Yedinci–Gün Adventist” ismimiz, iki önemli öğretiyi, yedinci–gün Seb't'ine ve İkinci Geliş'e işaret eder. İsmimizin bir parçası Yaratılış'a, diğeri ise kurtuluşa işaret eder. Bu iki öğreti birbiriyle nasıl bağlantılıdır, ve bir araya geldiğinde bir halk olarak kim olduğumuzun özünü nasıl ortaya koyarlar?

ÖZET: Yedinci–Gün Adventistleri birçok temel inanişaya sahiptirler. Bazılarını diğer Hıristiyanlarla ortaklaşa tutuyoruz; bazılarını değil. Bir bütün olarak ele alındığında, bu öğretiler ayrı bir kilise olarak kimliğimizi şekillendirir ve İsa'daki birliğimizin temelini oluşturur.

Diğerlerinin Günahları İçin Cezalı

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

İnsanlar genç adamı ilk gördüklerinde, soruları “Adın ne?” değil, “Bacaklarına ne oldu?” oluyordu.

Jack Chen, orta Tayvan’ın taşrasındaki evinde 5 yaşına kadar sadece emekleyebildi. Ancak okul çağına geldiğinde, her gün yaptığı idmanların yardımıyla dik durmasını sağlayacak kasları geliştirebildi. Fakat topuklarının üzerinde garip bir şekilde yürüyordu, bu da diğer çocukların “Ucube!” diye laf atıp alay etmelerine sebep oluyordu. Bazen yanından geçerlerken ona tükürüyorlardı.

Jack doktorların dahi çözemediği bir bacak rahatsızlığıyla doğdu. Fakat Jack ve ailesinin bunun sebebinin ne olduğundan hiç bir şüpheleri yoktu: Aileden birisi kötü bir şey yapmıştı ve şimdi bunun cezasını çekiyorlardı.

“Ailem putlara tapıyordu ve kendilerinin ya da atalarımızın yaptığı bir şeyden dolayı cezalandırıldığımızı inanıyorlardı,” diyor Jack.

Jack 12 yaşındayken bir aile dostları, devlet okulunda geri kalan Jack’in, yakınlardaki bir Yedinci Gün Adventist okulunda okumasının daha iyi olacağına dair bir öneride bulundu.

Jack, İsa’nın adını ilk kez yedinci sınıfa kayıt olduğunda duydu. İlk defa o yıl Kutsal kitap okudu ve 13 yaşına geldiğinde de kalbini İsa’ya vermeye karar verdi.

En büyük sorusunun, neden başka insanların günahlarının cezasını çektiğinin cevabını, yaklaşık bir yıl sonra, İsa’nın doğuştan kör olan bir adamı iyileştirdiğini okuduğunda aldı. Okuduğu Yuhanna 9:2, 3 ayetleriydi; “Öğrencileri İsa’ya, ‘Rabbî, kim günah işledi de bu adam kör doğdu? Kendisi mi, yoksa annesi babası mı?’ diye sordular. İsa şu yanıtı verdi: ‘Ne kendisi, ne de annesi babası günah işledi. Tanrı’nın işleri onun yaşamında görülsün diye kör doğdu.’”

Jack bu sözleri okurken üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. “Bunun bir ceza değil bir bereket olduğunu fark ettim,” dedi. “Eğer bu hastalık olmasaydı ne ailemin ne de benim Tanrı’yı tanıma şansımız asla olmayacaktı.”

Jack Tayvan Adventist Koleji’nden mezun oldu ve şimdi Jiading’in sahil kasabasında bir pastör olarak hizmet veriyor. Bacağının teki yüzünden hafifçe topallıyor ama bacakları normal bir şekilde işlev görüyor. Evli ve iki küçük oğlu var.

32 yaşındaki Jack (soldaki), İsa’yı nasıl bulduğuna ya da İsa’nın kendisini nasıl bulduğuna hayret ediyor. “Bir Hristiyan bile değildim ama hayatımı kurtaracak birini, Allah’ı arıyordum,” diyor. “Allah’ı aramak için önce zihninizi açmanız lazım, sonrasında ne yapacağınızı size Allah söyleyecek.”

En İnanıdırıcı Kanıt

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yu. 11:51, 52; Ef. 2:13–16; 2. Kor. 5:17–21; Ef. 4:25–5:2; Rom. 14:1–6; Elç. 1:14.*

HATIRLAMA METNİ: “Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa’nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı’nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu” (*Yu. 11:51, 52*).

Geçtiğimiz hafta, İsa’nın Kurtarıcı olarak odaklanıldığı ve zamanın sonunda vurgulanacak Kutsal Yazı’nın gerçeklerinin, birliği nasıl görülür kıldığı yolundaki ortak mesajı inceledik. Allah’ın bize verdiği mesajdan ve onu dünyaya yayma görevimizden dolayı biz buyuz.

Bu hafta kilisenin hizmetine ve Hıristiyanların günlük yaşamlarında kilisenin gözle görünür birlikteliğine odaklanıyoruz. İsa’ya göre, kilise sadece Allah’ın kurtuluş ve uzlaşma mesajını açıklamamaktadır. Kilisenin birliği de, bu uzlaşmanın zaruri bir ifadesidir. Günah ve isyanla kuşatılmış bir dünyada kilise, görünür bir şekilde Mesih’in kurtarıcı işine ve gücüne tanık olarak durur. Genel tanıklığında kilisenin birliği ve dayanışması olmadan, Çarmıh’ın kurtarıcı gücü bu dünyada pek belli olmayacaktı. “Mesih ile birlik, birbirimizle birliktelik bağı kurar. Bu birlik, Mesih’in görkemi ve erdemiyle ve günahı ortadan kaldırma gücüyle dünyayı en ikna edici delildir.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, cilt 5, s. 1148.

*1 Aralık Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa'nın Çarmıhı Altında

Allah'ın halkına verdiği diğer birçok ruhsal bereketler gibi, kilise birliği de Allah'ın bir armağanıdır. Birlik; çabalarımız, iyi işlerimiz ve niyetlerimiz aracılığıyla insan eliyle var olan bir şey değildir. Aslen, ölümü ve dirilişi aracılığıyla bu birliği İsa Mesih sağlar. İmanla O'nun ölüm ve dirilişini vaftiz aracılığıyla ve günahlarımızın affıyla içselleştirdiğimizde, ortak paydaşlığa katıldıkça, ve üç melek mesajını dünyaya yaydıkça, O'nunla bir oluruz ve birbirimizle birlik içerisinde kalırız.

Yuhanna 11:51, 52 ve Efesliler 1:7–10'u okuyun. İsa'nın yaşamındaki hangi olay, Yedinci–Gün Adventistleri olarak aramızdaki birliğin temelini oluşturur?

“Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa'nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı'nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu” (*Yu. 11:51, 52*). Allah'ın, İsa'yı ölüme mahkum ederken ne yaptığının farkında olmayan Kayafa'yı İsa'nın ölümünün anlamını açıklamak için kullanması ne kadar tuhaf. Başkahin, ifadesinin ne kadar bilgece olduğuna dair bir fikre sahip bile değildi. Kayafa sadece politik bir açıklama yaptığını düşünüyordu. Fakat Yuhanna, bu ifadeyi, İsa'nın vekaleten ölümünün, günün birinde “toplanıp birleşecek” olan Allah'ın tüm sadık halkı için ne ifade ettiği hakkında temel bir gerçeği ortaya çıkarmak için kullandı.

Yedinci–Gün Adventistleri olarak başka neye inanırsak inanalım, tek başımıza hangi mesajı bildiriyor olursak olalım, birliğimizin temeli, Mesih'in bizim adımıza ölümünü ortaklaşa kabulümüzde mevcuttur.

Bundan başka, Mesih'teki bu birliği vaftiz yoluyla da deneyimliyoruz. “Çünkü Mesih İsa'ya iman ettiğiniz için hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız. Vaftizde Mesih'le birleşenlerinizin hepsi Mesih'i giyindi” (*Gal. 3:26, 27*). Vaftiz, Mesih'te inancımızı sembolize ettiği için Adventistlerin ortaklaşa paylaştığı bir başka bağdır. Ortak bir Babamız var; bu nedenle hepimiz Allah'ın oğulları ve kızlarıyız. Ve ölümü ve dirilişinde vaftiz edildiğimiz ortak bir Kurtarıcımız var (*Romahlılar 6:3, 4*).

Yedinci–Gün Adventistleri olarak aramızda hangi kültürel, sosyal, etnik ve politik farklılıklar var olursa olsun, İsa'ya olan ortak inancımız neden tüm bu ayrımları aşmalıdır?

Uzlaşma Hizmeti

Dünyamız kesinlikle kargaşası, sıkıntıları, savaşları ve çatışmalarıyla bilinir. Bütün bu faktörler kişisel, toplumsal ve ulusal düzeylerde yaşamlarımızı etkiler. Zaman zaman bütün hayatımız kargaşa içindeymiş gibi görünür. Ancak, bölünme ve kargaşa sonsuza dek sürmeyecektir. Allah'ın, evrensel birliği getirecek bir görevi var. Günah bölünme ile sonuçlanırken, Allah'ın uzlaşma planı sonsuza dek barış ve bütünlük getirir.

Efesliler 2:13–16'da Pavlus, Mesih'in imanlılara esenlik getirmesi için nasıl davrandığını gösteren prensipleri öne sürüyor: İsa, çarmıhtaki ölümlüyle, hem Yahudileri hem de diğer uluslardan olanları bir halk yaptı ve onları ayıran etnik ve dini engelleri yok etti. Eğer Mesih bunu ilk yüzyılda Yahudilerle ve diğer uluslardan olanlarla yapabildiyse, bugün kendi kilisemizde içinde insanları bölen herhangi ırksal, etnik ve kültürel engelleri ve duvarları ne büyük ölçüde yıkabilir?

Ve bu başlangıç noktasından dünyaya ulaşabiliriz.

2. Korintliler 5:17–21'de Pavlus, Mesih'te Allah ile uzlaşmış yeni bir yaratık olduğumuzu belirtmektedir. O halde bu dünyadaki hizmetimiz nedir? Topluluklarımızda birleşmiş bir kilise olarak hangi farkları yaratabiliriz?

Allah'ın yeni yaratığı olarak, imanlılar çok önemli bir görev alırlar—üçlü uzlaşma hizmeti. (1) Kilisemiz, bir zamanlar Allah'a yabancılaşmış olan, ancak şimdi Mesih'in kurbanlığının kurtarıcı lütfuyla, Kutsal Ruh aracılığıyla Allah'ta birleşen imanlılardan oluşur. Bizler dünyaya ahir-zaman mesajını bildirmek için çağrılmış bakiyeleriz. Bizim hizmetimiz, hâlâ Allah'a yabancı olanları Allah ile uzlaştırmak ve görevimizde bize katılmaya davet etmektir. (2) Kilise, aynı zamanda birbirleriyle uzlaşmış Allah'ın halkıdır. Mesih'te bir bütün olmak, birbirimizle birleştiğimiz anlamına gelir. Bu sadece yüce bir gaye değildir; gözle görünür bir gerçek olmalıdır. Birbirleriyle uzlaşma, kız ve erkek kardeşler arasında barış ve uyum, İsa Mesih'in Kurtarıcımız ve Kefaretçimiz olduğunu dünyaya açıkça tanıklık eder. “Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:35). (3) Bu uzlaşma hizmeti aracılığıyla, kilise evrene, Allah'ın kurtuluş planının doğru ve güçlü olduğunu söyler. Büyük mücadele, Allah ve O'nun karakteri ile ilgilidir. Kilisenin birliği ve uzlaşmayı geliştirmesiyle birlikte, evren Allah'ın ebedi bilgeliği yoluyla yaptığı işleri görür (bkz. Ef. 3:8–11).

Pratik Birlik

1902’de, Ellen G. White şunları yazdı: “Mesih bu dünyada yaşamıyla ne idiye, her Hıristiyan da öyle olmalıdır. O bizim örneğimizdir, sadece lekesiz saflığıyla değil, sabrıyla, nezaketiyle, ve yaratılışının cazibesiyile.”—Ellen G. White, *Signs of the Times*, 16 Temmuz 1902. Bu sözler Pavlus’un Filipililer’e yakarışını hatırlatıyor: “Mesih İsa’daki düşünce sizde de olsun” (*Flp. 2:5*).

Efesliler 4:25–5:2 ve Koloseliler 3:1–17’yi okuyun ve daha sonra şu iki soruya cevap verin: Özellikle hayatımızın hangi alanlarında İsa’ya olan bağlılığımızı göstermeye davet ediliyoruz? Umumi hayatımızda İsa’nın müjdesine nasıl tanıklık etmeliyiz?

Kutsal Kitap’ta, Hıristiyanları İsa’nın örneğini takip etmeye ve başkalarına Allah’ın lütfunun canlı tanıkları olmaya davet eden daha birçok ayet vardır. Ayrıca başkalarının esenliğini aramaya (*Mat. 7:12*); birbirimizin yükünü üstlenmeye (*Gal. 6:2*); sadelik içinde yaşamaya ve dışa dönük gözükmeden ziyade içsel ruhsallığa odaklanmaya (*Mat. 16:24–26; 1. Pet. 3:3, 4*); ve sağlıklı yaşam uygulamalarını takip etmeye (*1. Kor. 10:31*) davet ediliyoruz.

“Sevgili kardeşler, size yalvarırım, cana karşı savaşan benliğin tutkularından kaçının. Çünkü bu dünyada yabancı ve konuksunuz. İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı’yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler” (*1. Pet. 2:11, 12*). Hıristiyan karakterinin bizi izleyenlere olan etkisini ne kadar sıklıkla küçümsüyoruz? Rahatsızlık anlarında ortaya çıkan sabır, gerginlik ve çatışmaların ortasında düzenli bir yaşam, sabırsız ve sert sözlere karşılık olarak yumuşak bir ruh, benzemeye davet edildiğimiz İsa’nın ruhunun izleridir. Yedinci–Gün Adventistleri olarak Allah’ın karakterini yanlış anlayan bir dünyada hep birlikte tanıklık ettikçe, iyilik ve Allah’ın yüceliği için bir güç haline geliriz. Mesih’in temsilcileri olarak, imanlılar yalnızca ahlâki dürüstlüklerinden dolayı değil, aynı zamanda başkalarının esenliğine olan pratik ilgileriyle de bilinmelidir. Eğer dini deneyimlerimiz hakiki ise, kendini belli edecek ve dünya üzerinde bir etkisi olacaktır. Mesih’in karakterini dünyaya açıklayan, birlik içindeki bir inanlı topluluğu, aslında güçlü bir tanık olacaktır.

Başkalarına ne tür bir tanıklık ediyorsunuz? İnsanlar, sizin hayatınızda onları İsa’yı takip etmek istemeye itecek ne bulacaklar?

Çeşitlilik Arasında Birlik

Romalılar 14 ve 15’de, elçi Pavlus, Roma’daki kiliseyi derinden bölen meselelere değiniyor. Bu meselelere cevabı ise kiliseyi bu kaygılardan ötürü bölmek adına Romalıları birbirlerine karşı hoşgörü ve sabır göstermeye davet etmekte. Onun tavsiyesinden neler öğrenebiliriz?

Romalılar 14:1–6’yı okuyun. Roma’da kilise mensuplarının birbirlerini yargılamalarına ve paydaşlık etmemelerine hangi vicdani sorunlar neden oluyordu?

Bu meselelerin, Yahudi törensel kirlilik ile bir ilgisinin olması çok muhtemeldir. Pavlus’a göre bunlar, kurtuluşla ilgili bir mesele olmadığını, ancak bireysel vicdanlara bırakılmış olması gereken bireysel görüş meseleleri olduklarını gösteren “tartışmalı konular”dı (*Rom. 14:1*). (*Bkz. Rom. 14:5*)

Bu uyuşmazlıklar ilkin yedikleri yiyeceklerin türü üzerineydi. Levililer 11’de yasaklanan hayvanları yemek, burada Pavlus tarafından ele alınan sorun değildi. Erken dönem Hıristiyanlarının Pavlus zamanında domuz eti veya diğer kirli hayvanları yemeye başladığına dair hiçbir kanıt yoktur ve Petrus’un da böyle yiyecekler yemediğini biliyoruz (*bkz. Elç. 10:14*). Ayrıca, zayıf olanların sadece sebze yemesi (*Rom. 14:2*) ve tartışmaya içeceklerin de dahil olması (*Rom. 14:17, 21*), bu kaygının törensel kirliliğe odaklandığını göstermektedir. Bu, daha sonra Romalılar 14:14 kullanılan *murdar (koino)* kelimesi ile daha açıktır. Bu kelime Eski Ahit’in eski Grekçe tercümesinde, Levililer 11’deki kirli hayvanlara değil, saf olmayan hayvanlara gönderme yapmak için kullanılır. Görünüşe göre, paydaşlık yemeklerine yiyeceklerin yeterince titizlikle hazırlanmadığını ya da putlara kurban edilmediğine ikna olmayıp yemek yemeyen Romalılar topluluğunda bazı insanlar vardı.

Aynı şey bazı günlerin gözetimi için de geçerliydi. Bu, Şabat’ın haftalık gözetimiyle ilgili değildi, çünkü Pavlus’un düzenli olarak onu gözettiğini biliyoruz (*Elç. 13:14, 16:13, 17:2*). Bu, çeşitli Yahudi bayram günlerine veya oruç günlerine bir gönderme olabilir. Pavlus’un bu ayetlerdeki niyeti, onları bir kurtuluş yolu olarak görmedikçe, bu ritüellerin gözetilmesinde vicdanen samimi olanları hoşgörüye teşvik etmektir. Hıristiyanlar arasındaki birlik, her zaman, özellikle de inancımız için esas olmadığında, bir konu üzerinde hemfikir olmayınca sabır ve hoşgörü ile kendini gösterir.

Grubunuzda, şu soruyu sorun: Yedinci–Gün Adventistleri olarak her Adventistin uygulamak ve inanmak zorunda olmadığı bir şeye inanıyor ve onu uyguluyor muyuz?

Görevde birlik

Luka 22:24'deki Rabbin Sofrası'nda havarilerin ruh halinin tezatlığını, Elçilerin İşleri 1:14 ve 2:1, 46'daki Pentikost deneyiminden kısa bir süre önce yaşadıkları ile karşılaştırınız. Hayatlarında böyle bir fark yaratan ne oldu?

Elçilerin İşleri 1:14 ve 2:46'da geçen, "tam bir birlik içinde" ifadesi aynı zamanda "sabırda fikir birliği etmek" anlamına gelir. Bu, tek bir yerde birlikte olmalarının ve İsa'nın onlara Avutucu'yu gönderme vaadinin yerine gelmesi için dua etmelerinin bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Beklerken birbirlerini eleştirmeye başlamaları kolay olurdu. Bazıları Petrus'un İsa'yı inkâr etmesine (*Yu. 18:15–18, 25–27*) ve Tomas'ın İsa'nın dirilişinden şüphe etmesine işaret edebilirdi (*Yu. 20:25*). Yuhanna ve Yakup'un İsa'nın krallığında en güçlü konumlarda yer alma isteklerini (*Markos 10:35–41*), ya da Matta'nın eskiden bir vergi toplama görevlisi olduğunu hatırlamış olabilirlerdi (*Matta 9:9*).

Ancak, "bu hazırlık günleri kalpleri derinden araştırma günleriydi. Öğrenciler ruhsal ihtiyaçlarını hissettiler ve kendilerini canları kurtarma işine uygun hale getirecek olan kutsal meshediş için Rabb'e yalvardılar. Salt kendileri için bir bereket istemediler. Üzerlerinde canları kurtarma yükünün ağırlığı vardı. Müjdenin dünyaya taşınması gerektiğinin bilincindediler, ve Mesih'in vaat ettiği kudrete sahip çıktılar."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 33.

Havarilerin aralarındaki paydaşlığı ve dualarının yoğunluğu onları Pentikost'un bu önemli deneyimi için hazırladı. Onlar Allah'a yaklaştıkça ve kişisel farklılıklarını bir kenara bıraktıkça, havariler Kutsal Ruh tarafından İsa'nın dirilişinin korkusuz ve cesur tanıkları haline gelmeleri için hazırlandılar. İsa'nın pek çok kusurlarını affettiğini biliyorlardı ve bu onlara ilerlemeleri konusunda cesaret verdi. İsa'nın yaşamlarında onlar için ne yaptığını biliyorlardı. Onlar, İsa'da bulunan kurtuluş vaadini biliyorlardı ve bu nedenle "imanlıların tutkusu Mesih'in karakterinin suretini ortaya koymak ve O'nun krallığının büyümesi için çalışmaktı."—Sayfa 43. Allah'ın onlar aracılığıyla etkili şeyler gerçekleştirmesine şaşmamalı. Bugün kilise olarak bizim açamızdan da iyi bir ders!

Diğer insanların hayatlarında yanlış olan şeyleri bulmak her zaman çok kolaydır. Allah'ın iradesinde birleşik bir kilise yaratmak gibi daha büyük bir amaç için başkalarının hatalarını bir kenara bırakmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Unity in Diversity,” s. 98–103, *Evangelism*.

Aşağıdaki alıntı, Mesih’te birleşen ilk inanlı topluluğunun, aralarındaki farklılıklara rağmen birliği nasıl koruyabildiğini ve böylece dünyaya karşı güçlü bir tanık olmayı nasıl sağladığını ortaya koymaktadır. “Kilise içinde Kutsal Yazı, karar verme sürecinde ilk kiliseye Kutsal Ruh’un nasıl rehberlik ettiğini göstermektedir. Bu, en azından birbiriyle yakından bağlantılı üç yolla yapılmıştır: vahiyler (örn. Ruh, insanlara ne yapmaları gerektiğini söyler; Kornelius, Hananya, Filipus ve belki de kura çekimi), Kutsal Yazılar (Kutsal Yazılar kullanılarak kilise bir sonuca varmıştır) ve fikir birliği (Ruh, topluluk içinde diyalog yoluyla bir fikir birliği yaratmış ve sonunda kilise Ruh’un işin içinde olduğunu fark edene dek neredeyse sezilemez bir şekilde çalışmıştır). İnanlı topluluğunda kültürel, doktrinsel ve teolojik çelişkilerle yüz yüze gelindiğinde, Kutsal Ruh karar alma sürecinde uzlaşma yoluyla çalışmıştır. Bu süreçte sadece liderlerinin değil, inanlı topluluğunun aktif rolünü ve idrak etmesi için duanın önemini de görüyoruz. Kutsal Ruh’un rehberliği, topluluğun Tanrı Sözü’nü anlamasını, topluluğun ve onun ihtiyaçlarını deneyimlemesini ve kendi liderlerinin hizmetlerine baktıklarında yaşadıkları tecrübeyi anlayabilmelerinde hissedilir. Kutsal Kitap, dua ve deneyimin teolojik yansıma unsurları olduğu Kutsal Ruh tarafından yönlendirilen bir süreçle çeşitli kilise kararları alınmıştır.”—Denis Fortin, “The Holy Spirit and the Church,” Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church*, s. 321, 322.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Grubunuzla, Çarşamba günündeki Yedinci–Gün Adventistleri olarak hangi öğretilerin ve uygulamaların bizim için esas olup olmadığını ilgili olan sorunun cevabının üzerinden geçin.
- ❷ Bizim gibi İsa’nın ölüm ve dirilişine inanan diğer mezheplerdeki Hristiyanlarla nasıl ilişkiler kurmalıyız?

ÖZET: Birliğin en inandırıcı kanıtı, kız ve erkek kardeşlerin, İsa’nın yaptığı gibi birbirlerini sevmesidir. Adventistler olarak ortak paylaştığımız günahlarımızın bağışlanması ve kurtuluşumuz, paydaşlığımızın en iyi bağlarıdır. Mesih’te, dünyaya, birliğimizi ve ortak inancımızın tanıklığını gösterebiliriz. Bundan daha azı için çağrılmadık.

Sevgi En İyi İlaçtır

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

30 yaşındaki kadın ilerlemiş bir zatürre vakası ile Malavi'deki Blantyre Adventist Hastanesi'ne kabul edildi.

Antibiyotikler ile iyileşme sağlanamayınca, müjdeciler doktor Tiffany Priester bir HIV testi yapılmasını istedi. Sonuçlar pozitif. Kadının tam gelişmiş AIDS'i vardı.

Tiffany, kadının ailesine zatürreyi tedavi etmenin genellikle 3 haftayı bulduğunu ve iyileşme ihtimalinin yüzde 50 olduğunu açıkladı. Ama sonra hasta böbrek problemleri yaşamaya başladı ve hayatta kalma ihtimali yüzde 10'a düştü. Tiffany kadın için çok umut olmadığını aileye söyledi.

"Biz Tanrı'ya inanıyoruz," diye yanıtladı bir aile üyesi. "Mucizelere inanıyoruz. Dua edelim."

Tiffany aile üyeleri ile birlikte hastanın iyilişmesi için dua etti ve sonrasında onu solunum cihazına bağladı.

24 saat sonra kadının böbrekleri iflas etti. Tam tüm umutlar kaybolmuş gibi görünürken, iyileşmeye başladı. Hasta birkaç hafta sonra hastaneden yürüyerek çıktı.

"Tibbin sınırları vardır," diyor Tiffany. "Hastane yapabileceğini yapar, gerisi Rabbin işi."

Amerikalı bir kalp doktoru olan Tiffany, yaklaşık 1 milyonluk nüfusu ile Malavi'deki en büyük ikinci şehir olan Blantyre'de beş yıl çalıştı. 2011'de o gelmeden önce, altı müjdeciler doktor, iki müjdeciler dış hekim ve yedi Malavi'li doktorun çalıştığı Blantyre Adventist hastanesinin on yıl boyunca bir kalp doktoru yoktu, her 88.000 kişiye bir doktorun düştüğü ülkede yaygın sorunlardan biri de bu.

Malawi'nin 18 milyon nüfusu var ve bunun 483.000'i Yedinci Gün Adventisti.

Tiffany, kendisini müjdeciliğe en çok teşvik edenin, İsa'nın Yuhanna 13:35 ayetindeki sözleri olduğunu söylüyor: "Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır."

Bir gün Malavili bir kadın her gece yarısı kalp sıkışmaları ile uyandıktan şikayet ederek ona geldi. Test sonuçları normaldi ve kadının önceki doktorları da muhtemelen sebebin kötü rüyalar olduğunu düşünerek vakayı önemsememişlerdi. "Ama o gün galiba Kutsal Ruh beni daha fazla soru sormaya teşvik etti," diyor Tiffany.

Tiffany, kadının uyku sorunlarının, kendisine gece yarısı tecavüz edileceğini söyleyen sahte bir kahinle konuştuğundan sonra başladığını öğrendi. Kadına adamın mı yoksa Allah'ın mı daha güçlü olduğunu sordu ve "Allah'a güven," diye de ekledi.

Kadın, "Bana Allah'ın güçlü olduğunu söyleyen ilk doktorsunuz," diye yanıtladı.

Fiziksel, duygusal ve ruhsal iyileşme için fazladan çaba gösteren Tiffany (soldaki), "birbirini sevmenin" bu anlama geldiğini söylüyor.

"Bazen bizi ayıranlar, küçük şeylerdir."

Birlik ve Bozuk İlişkiler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 2. Tim. 4:11, Flm. 1-25, 2. Kor. 10:12-15, Rom. 5:8-11, Ef. 4:26, Mat. 18:15-17.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü biz Tanrı’nın düşmanlarıyken Oğlu’nun ölümü sayesinde O’nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu’nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir” (Romalılar 5:10).

Gördüğümüz gibi, Pentikost’tan sonra bile imanlılar arasındaki ilişki zaman zaman gerilmiştir. Yeni Ahit, kilise liderlerinin ve bireysel üyelerin bu tür zorluklarla uğraşma biçimlerinin tekrarlanan örneklerini kaydetmiştir. Bu ilkeler bugün kilise için son derece değerlidir. Bunlar, çatışmalarla başa çıkmak ve Mesih’teki birliğimizi korumak için Kutsal Kitap ilkelerini kullandığımızda ortaya çıkabilecek olumlu sonuçları gösterirler.

Bu haftaki çalışmamızda, onarılmış ilişkilere ve insanî ilişkilerimizin Mesih’teki birliğimizi nasıl etkilediğine odaklanacağız. Kutsal Ruh’un hizmeti, insanları Allah’a ve birbirine yaklaştırmayı da kapsar. Bu, Allah ile ilişkimizdeki engelleri yıkmayı ve birbirimizle ilişkilerimizdeki bariyerleri kaldırmayı içerir. Kısacası, müjdenin gücünün en büyük gösterimi, kilisenin söylediği şeyler değil, kilisenin nasıl yaşadığıdır.

“Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır” (Yu. 13:35). Bu sevgi olmadan, kilise birliği hakkındaki tüm konuşuklarımız hiçbir işe yaramayacaktır.

*8 Aralık Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Onarılan Dostluk

Pavlus ve Barnaba, İsa'ya tanıklık etmek için birlikte çalıştılar. Ama Markos denilen Yuhanna gibi korkak birine güvenip güvenemeyecekleri konusunda bir anlaşmazlık yaşadılar (*Elç 15:36-39*). Müjdenin vaaz edilmesinin olası tehlikeleri, bir noktada Yuhanna Markos'un Pavlus ve Barnaba'yı terketmesine ve eve dönmesine sebep olmuştur (*Elç. 13:13*).

“Bu terkediş Pavlus'un Markos'u bir süreliğine kötü, hatta sert bir şekilde yargılamasına neden oldu. Öte yandan Barnaba ise onu tecrübesizliğinden ötürü mazur görme eğilimindeydi. Markos'un hizmeti bırakmasından endişe ediyordu, zira onda kendisini Mesih için faydalı bir işçi olmaya uygun hale getirecek nitelikler görüyordu.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 154, 155.

Allah bütün bu adamları kullanmış olsa da, aralarındaki meseleler çözüme ihtiyaç duyuyordu. Lütfu vaaz eden elçi, lütfunu onu hayal kırıklığına uğratan genç bir vaize uzatmak zorundaydı. Affetmenin elçisi, affetmeliydi. Yuhanna Markos, Barnaba'nın onaylayıcı akıl hocalığı altında büyüdü (*Elç. 15:39*) ve nihayetinde Pavlus'un kalbi, değişimlerden açıkça etkilendi.

Pavlus'un, Timoteos'a ve Kolose'deki kiliseye yazdığı mektuplar, Markos'la olan yenilenmiş ilişkisini ve bu genç vaize yeni bir güven oluşturduğunu nasıl ortaya koyuyor? Kol. 4:10,11; 2. Tim. 4:11

Pavlus'un Markos ile uzlaşmasının detayları tam belli olmasa da, Kutsal Kitap'taki kayıtlar gayet açıktır. Yuhanna Markos, elçinin güvenilir yoldaşlarından biri olmuştur. Pavlus, Markos'u Kolose'deki kiliseye bir “meslektaş” olarak tavsiye etti. Pavlus'un hayatının sonunda, Timoteos'u Markos'u Roma'ya getirmesi için teşvik etti, çünkü “yapacağım hizmette bana yardım eder” (*2. Tim. 4:11*) demişti. Pavlus'un hizmeti, açıkça affettiği genç vaiz tarafından zenginleştirildi. Aralarındaki engel kalktı ve müjde yolunda birlikte çalışabildiler. Geçmişte aralarındaki meseleler ne olmuş olursa olsun, Pavlus, Markos'a karşı daha önceki tavrında haklı olduğuna inanmış olsa bile şimdi bunların hepsi geride kalmıştı.

Bizi incitmiş veya hayal kırıklığına uğratan kişileri affetmeyi nasıl öğrenebiliriz? Aynı zamanda, affetme neden her zaman önceki bir ilişkinin tam anlamıyla onarımını içermez? Neden her zaman bu gerekli değildir?

Kölelikten Oğulluğa

Pavlus, Roma'da hapsedilmişken, Kolose'den Roma'ya kaçan Onisimos adlı kaçak bir köle ile tanıştı. Pavlus, kişisel olarak Onisimos'un efendisini tanıdığını fark etti. Filimon'a mektubunda, kaçak köle ile onarılmış bir ilişki hakkında Pavlus'un arkadaşına yaptığı kişisel bir rica yer alıyor.

Pavlus için ilişkiler önemliydi. Elçi, kırılmış ilişkilerin ruhsal gelişim ve kilise birliğine zarar verdiğini biliyordu. Filimon, Kolose'de bir kilise lideriydi. Onisimos'a karşı kötü düşünceler beslemiş olsaydı, Hıristiyan olarak kendi tanıklığını ve kilisenin inanmayanlar topluluğuna tanıklığını çarpıtmış olurdu.

Filimon 1–25 arası tüm ayetleri okuyun. Onarılan ilişkiler hakkında hangi önemli ilkeleri burada bulabiliriz? Unutmayın, anahtar kelime *ilkeler*dir.

İlk bakışta Pavlus'un köleliğin kötülüğüne karşı daha sert konuşmuyor olması biraz şaşırtıcıdır. Ancak Pavlus'un stratejisi çok daha etkiliydi. Müjde, ideal olarak, tüm sınıf ayrımlarını bozar (*Gal. 3:28; Kol. 3:10, 11*). Elçi, Onisimos'u bir köle olarak değil, İsa'da oğlu olarak ve Filimon'un Rab'de "sevgili kardeşi" olarak Filimon'a geri gönderdi (*Filimon 16*).

Pavlus, kaçak kölelerin kasvetli bir geleceği olduğunu biliyordu. Her an yakalanabilirlerdi. Onlar yoksul ve sefil bir hayat yaşamaya mahkum edilirdi. Fakat şimdi, Filimon'un Mesih'teki kardeşi ve istekli bir çalışan olarak Onisimos'un daha iyi bir geleceği olabiliirdi. Yemeği, kalacak yeri ve işi, Filimon tarafından güvenli hale getirilebilirdi. Kırık bir ilişkinin onarılması, onun hayatında dramatik bir farklılık yaratabilirdi. O, Pavlus'la müjdede "güvenilir ve sevgili kardeş" (*Kol. 4:9*) olarak ortaklaşa çalıştı. Pavlus, onları uzlaştırma arzusunda o kadar gayretli ve kararlıydı ki, İsa'nın iki inanlısı arasında gerçekleşen olaylardan doğabilecek her türlü maddi meseleyi kendi cebinden ödemek için istekli olduğunu söyledi.

Burada görüldüğü gibi, müjdenin ilkelerinden yola çıkarak, başkaları ile olan ilişkilerinizde yaşayacağınız stres ve gerginliklere, hatta kırılmalara yardımcı olabilecek ne çıkarabilirsiniz? Bu ilkeler, yerel kilisenizin birliğindeki bozulmayı nasıl önleyebilir?

Birlik İçin Ruhsal Armağanlar

Daha önceki bir çalışmamızda gördüğümüz gibi, Korint'teki kilisenin derin sorunları vardı. Pavlus, kilise birlikteliği için hayati derecede önem taşıyan iyileşme ve yenilenme için 1. Korintliler 3:5-11, 12:1-11 ve 2. Korintliler 10:12-15'te hangi ilkelerin altını çiziyor?

Bu ayetlerde elçi, kilise birliği için kritik olan ilkelerin altını çizmektedir. Her birisinin Allah'ın krallığının inşası için birlikte çalışmasına rağmen, kilisesinde farklı hizmetleri gerçekleştirmesi için İsa'nın, farklı çalışanları kullandığını belirtmektedir (1. Kor. 3:9).

Rab, bizi rekabete değil işbirliğine çağırır. Her imanlı, işbirliğiyle Mesih'in bedenine hizmet etmek ve topluluğa hizmet etmek üzere Allah tarafından armağan almıştır (1. Kor. 12:11). Daha büyük veya daha az armağan yoktur. Tümü Mesih'in kilisesinde gereklidir (1 Kor. 12:18-23). Tanrı vergisi armağanlarımızı bencil gösteriş için değil, müjdenin yayılmasında hizmet etmesi için Kutsal Ruh tarafından verilir.

Başkaları ile yapılan tüm karşılaştırmalar akılsızcadır, çünkü ya bizim cesaretimizi kırar ya da kendimizi kibirli hissettirirler. Başkalarının bizden çok "üstün" olduğunu düşünürsek, kendimizi onlarla kıyaslarken moralimiz bozulabilir ve hangi hizmette bulunursak bulunalım kolayca cesaretimiz kırılabilir. Öte yandan, eğer İsa için emeklerimizin başkalarından daha etkili olduğunu düşünürsek kibirli olacağız, ki bu, herhangi bir Hıristiyanın barındırması gereken en son duygudur.

Her iki tutum da, Mesih'e ve birbirimizle sahip olduğumuz paydaşlığa olan etkimizi zedeleyecektir. Mesih'in bize verdiği etki alanı içinde çalışırken, Mesih'in tanıklığında neşe ve hoşnutluk bulacağız. Çalışmalarımız diğer üyelerin çabalarını tamamlayacak ve Mesih'in kilisesi, krallık için dev adımlar atacak.

Hizmetinin sağladığı armağanıyla sizi kıskandıran birini aklınıza getirebilir misiniz? (Çok zor değil, değil mi?) Aynı zamanda, başkalarınınkine kıyasla ne kadar çok kendi armağanlarınızla kendinizi kibirli hissediyorsunuz? Mesele şu ki, Pavlus'un endişeleri, düşmüş insanlarda hep mevcut olan bir gerçektir. Düşüğümüz tarafa bakılmaksızın, Mesih'teki birliğimizi sürdürmek için gerekli olan özverili tutumları nasıl öğrenebiliriz?

Bağışlama

Bağışlama nedir? Bağışlama, bize karşı korkunç bir şekilde hata yapmış birinin davranışını haklı çıkarır mı? Bağışlamam, suçlu kişinin tövbesine mi bağlıdır? Ya beni üzen kişi bağışlamamı hak etmiyorsa?

Aşağıdaki ayetler, Kutsal Kitap'taki bağışlamanın doğasını anlamamıza nasıl yardımcı olur? *Rom. 5:8-11; Luk. 23:31-34; 2. Kor. 5:20, 21; Ef. 4:26.*

Mesih, bizi kendisiyle uzlaştırmak için insiyatif aldı. "O'nun iyiliğinin seni tövbeye yönelttiği" (*Rom. 2:4*) yazıyor. Biz günahkârken, Mesih'te Allah ile uzlaştırıldık. Bizim tövbelerimiz ve itiraflarımız uzlaşma yaratmaz. İsa'nın çarmıhtaki ölümü bunu gerçekleştirdi; bizim yapmamız gereken, sadece bizim için yapılanı kabul etmektir.

Günahlarımızı itiraf edene kadar bağışlanma bereketini alamadığımız doğrudur. Bu, bizim itirafımızın Allah'ın yüreğinde bağışlamayı yarattığı anlamına gelmez. Bağışlama her zaman O'nun kalbindeydi. Buna karşın itiraf, onu alabilmemizi sağlar (*1. Yu. 1:9*). İtiraf çok önemlidir, çünkü Allah'ın bize karşı olan tavrını değil, bizim O'na karşı olan tavrımızı değiştirir. Pişmanlık duyup günahlarımızı itiraf etmek için Kutsal Ruh'un ikna edici gücüne izin verirsek, değişiriz.

Affetmek kendi ruhsal esenliğimiz için de çok önemlidir. Bağışlanmayı hak etmeseler bile, bize karşı hatalı davranmış birisini affetmemek, onları üzdüğünden daha fazla bizi incitebilir. Eğer bir kişi size haksızlık etmişse ve onu bağışlamadığınızdan dolayı bu acı içinizde yer etmişse, bunun size daha fazla zarar vermesine izin vermiş olursunuz. Bu tür hisler ve acılar, kilise içinde ne kadar çok bölünmelerin ve gerilimlerin sebebinin birliğine zarar verir.

Bağışlama, Mesih'in bizi Kendi kınamasından serbest bıraktığı gibi bizim de başkasını kendi suçlamamızdan serbest bırakmamız anlamına gelir. Bu, başkasının bize karşı davranışlarını haklı çıkarmaz. Bizi haksızlığa uğratmış biriyle uzlaşabiliriz, çünkü Mesih, O'nu haksızlığa uğrattığımızda bizleri kendisiyle uzlaştırdı. Affedebiliriz, çünkü affedildik. Sevebiliriz çünkü sevildik. Affetmek bir seçimdir. Diğer kişinin davranışlarına ya da tutumlarına rağmen affetmeyi seçebiliriz. İsa'nın gerçek ruhu budur.

Mesih'te sahip olduğumuz bağışlanmaya odaklanmak, başkalarını affetmeyi öğrenmemize nasıl yardımcı olur? Bu bağışlama neden Hıristiyan deneyimimizin çok zaruri bir özelliğidir?

Yenilenme ve Birlik

Matta 18:15–17’yi okuyun. İsa, başka bir kilise mensubu tarafından haksızlığa uğratıldığımızda çatışmaların çözümünü için bize hangi üç adımı öneriyor? Bu sözleri güncel durumlarımıza nasıl uygulamalıyız?

İsa’nın Matta 18’deki tavsiyeyi verme arzusu, kilisede kişilerarası çatışmayı mümkün olduğunca küçük bir grupla sınırlı tutmaktır. Onun gayesi, olaya dahil olan iki kişinin sorunu kendi aralarında çözmesidir. İşte bu yüzden, İsa şöyle der: “ ‘Eğer kardeşin sana karşı günah işlerse, ona git, suçunu kendisine göster. Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın’ ” (*Mat. 18:15*). İki birey arasındaki çatışmaya karışan kişi sayısı arttıkça, daha fazla çekişme ortamı yaratılacak ve diğer imanlıların paydaşlığı da daha fazla etkilenecektir. İnsanlar taraf tutabilir ve savaş hudutları çekilebilir. Fakat Hıristiyanlar farklılıklarını özel olarak çözmeyi denediğinde, Hıristiyan sevgi ve karşılıklı anlayışın ruhuyla bir uzlaşma ortamı yaratılır. Farklılıklarını çözmek için çabalarlarken, Kutsal Ruh’un onlarla birlikte çalışması için yaratılan ortam doğrudur.

Bazen çatışmanın çözümü için yapılan kişisel ricalar etkisizdir. Bu durumlarda İsa, bir veya iki kişiye danışmamızı tavsiye ediyor. Uzlaşma sürecindeki bu ikinci adım, her zaman ilk adımı takip etmelidir. Amaç insanları bir araya getirmektir, onları birbirinden daha fazla uzaklaştırmak değil. Rahatsız olmuş tarafa katılan bir veya iki kişi, kendi tarafının haklılığını kanıtlamak ya da diğer kişiyi suçlamak için gelmemelidir. Birbirine yabancılaşmış iki insanı bir araya getirme sürecine katılmak için danışman ve dua ortakları olarak Hıristiyan sevgisi ve merhameti ile gelmelidirler.

Sorunu çözmeye girişimlerinin işe yaramadığı zamanlar da vardır. Bu durumda, İsa sorunu kilisenin önüne getirmemizi belirtir. Şüphesiz ki, Sebt Günü sabah ibadet hizmetini kişisel sorunlarla kesintiye uğratmaktan bahsetmiyor. İlk iki adım, her iki tarafın uzlaşmasına yardım etmemesi durumunda, sorunu çözmek için en uygun yer kilise yönetim kuruludur. Yine, Mesih’in gayesi uzlaşmadır. Bir tarafı suçlamak ve diğerini temize çıkarmak değil.

“Kin kötülüğe dönüşüncüye kadar beklemeyin. Yaranın, işitenlerin zihnini kirlüten zehirli kelimelerle şişmesine ve patlamasına izin vermeyin. Acı düşüncelerin sizin ve onun aklını doldurmaya çalışmasına izin vermeyin. Kardeşinize gidin ve alçakgönüllülük ve içtenlikle onunla konu hakkında konuşun.”—Ellen G. White, *Gospel Workers*, s. 499.

EK ÇALIŞMA: “Forgiveness,” s. 825, 826, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümünü okuyun.

“İşçiler, kendi ruhlarında kalıcı Mesih’e sahip olduklarında, tüm bencilik öldüğünde, rekabet olmadığında, üstünlük için çekişme olmadığında, birlik mevcut olduğunda, birbirlerine duydukları sevgi görülüp hissedilecek şekilde kendilerini kutsadıklarında, o zaman Kutsal Ruh’un lütfunun sağanakları, tıpkı Tanrı’nın sözünün zerre kadar başarısız olmayacağı şekilde mutlaka onların üzerine yağacaktır.”—Ellen G. White, *Selected Messages*, kitap 1, s. 175.

“Eğer Rabbin büyük gününde sığınalım, yüksek kulemiz olan Mesih ile dayanmak istiyorsak, tüm kıskançlığı, üstünlük için tüm çekişmeleri ortadan kaldırmalıyız. Bu kutsal olmayan şeylerin köklerini tamamen kazımalıyız, öyle ki tekrar hayata dönmeyinler. Kendimizi tamamen Rabbin tarafına yerleştirmeliyiz.”—Ellen G. White, *Last Day Events*, s. 190.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Koloseliler 3:12–17’yi okuyun. Elçi Pavlus’un Kolose’deki kiliseyi peşinde koşmaya teşvik ettiği Hıristiyan vasıflarını tartışın. Bu nitelikler neden tüm çatışma çözümlerinin temelini oluşturur? Bunlar, İsa’nın Matta 18:15–18’de bize verdiği ilkeleri yerine getirmede bizlere nasıl rehberlik ederler?
- ❷ Koloseliler 3:12–17’ye ve bu ayetlerde bulunan öğretilere tekrar bakın. Bu şeyler neden kilisede birlik için son derece gereklidir?
- ❸ Kilisemize, yani Yedinci–Gün Adventist Kilisesi’ne baktığımızda, dünyaya erişebilmek açısından ihtiyaç duyulacak birlikten bizi alıkoyan en büyük şey nedir? Bu, bizim öğretilerimiz ve doktrinlerimiz mi? Tabii ki değil. Bunlar, Allah’ın, dünyaya ilan etmemiz için verdiği şeylerin ta kendisi. Belki de sorun sadece içimizde, kişilerarası ilişkilerimizde, küçük kıskançlıklarımızda, didişmelerimizde, bencilliklerimizde, üstünlük arzumuzda ve diğer birçok şeyde mevcuttur. Bütün kilisede birliği gözlemlemeden önce neden değişimin kendi içinizde meydana gelmesi için Kutsal Ruh’un gücünü rica etmelisiniz?

ÖZET: İsa Mesih’in müjdesi şifa ve dönüşüm ile ilgilidir. Ve bunlar olduğunda, başkalarıyla olan ilişkimizi etkilemede yardımcı olurlar. Kutsal Kitap bize, günah dünyasında bile, başkalarıyla iyi ve yakın ilişkilere sahip olabileceğimizin güçlü ilkelerini ve örneklerini vermektedir.

‘Okullar Bizim Kilisemiz’

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

Kilise liderleri, Yedinci Gün Adventist eğitiminin, Bangladeş'teki insanların kalbine giden yol olduğunu söylüyor.

“Bangladeş'teki kilisemiz temelde okullardır,” diyor Bangladeş Birlik Hizmeti'nin iletişim müdürü Milton Das. “Bangladeş halkına ulaşmak için en güçlü araç eğitimdir. Kilisenin olduğu her yerde bir okul vardır.”

Ülkedeki Adventist eğitiminin gelişmesine zemin hazırlayan ilk müjdecilik durağı, 1906 yılında Lal Gopal Mookerje ve Amerikalı bir öğretmen olan eşi Grace Kellogg tarafından, o zamanlarda Doğu Bengal olarak bilinen bölgede kurulmuştur.

Bugün, Adventist okulları 174 köy okulu, 10 şehir okulu, 9 yatılı okul ve yaklaşık 10.000 öğrencisiyle, 162 milyon nüfuslu ülkede, gelişen etki merkezleridir. Öğrencilerin yaklaşık yüzde 60-70'i Adventist değil ve bu sayı ülkenin başkentinde 1535 öğrenciye eğitim veren Dakka Adventist Okulu gibi şehirlerdeki okullarda yüzde 99'a çıkıyor.

Das, Adventist eğitiminin, çocuklarının Hristiyanlık değerlerini öğrenmesini isteyen çeşitli inançlara sahip ebeveynler arasında revaçta olduğunu söylüyor.

Beş yıldır Dakka Adventist İlahiyat'a Hazırlık Okulu'nun müdürlüğünü yapan ve Genel Konferans, Adventist destekleyici hizmeti Asya Yardım, ADRA'nın Çek kolu ve diğer organizasyonların ortaklığı aracılığıyla imkanları kısıtlı 3000 çocuğun yıllık eğitim ücretlerini karşılayan Bangladeş Birlik Hizmeti'nin bir şubesi olan Bangladeş Çocuk Sponsorluk Hizmetleri'ni yöneten Das, “Okula gitmeyi bekleyen daha bir sürü çocuk var,” diyor.

Das'ın kendisi de Avustralyalı bir kadının, Asya Yardım aracılığıyla 16 yıl boyunca okul masraflarını ödemesi sayesinde Adventist eğitimi almış. Yerel kilise liderlerinin yüzde 90'ının da çocukken kendisi gibi destek aldığını söylüyor.

76 yaşındaki emekli okul öğretmeni Shova Rani Bayen, Adventist eğitiminin, Bangladeş'in Myanmar sınırında yaşayan Santali insanların hayatlarını değiştirdiğine nasıl tanık olduğunu anlattı. 1960'ların başında müjdecisi eşi Narottom Bayen ile bu yere ilk geldiklerinde, insanların genital bölgelerini kapatmak için sadece küçük kumaş parçaları giydiklerini ve salyangoz, sıçan, kedi ve köpek dahil bulabildikleri tüm canlı varlıkları yiyerek yaşamlarını sürdürdüklerini söyledi. Farklı bir biçimde yaşamaya da hevesleri yokmuş.

“Fakat sonra bir kilise okulu açtık,” dedi Bayen. “Genç nesil değişmeye başladı. Çocuklar üçüncü sınıfı bitirdikten sonra onları yatılı okula gönderdik. Bu çocukların birçoğu şimdi birer kilise çalışanı, pastör ve müjdecisi.”

Fotoğrafta Milton Das, Dakka, Bangladeş'teki Adventist okulunu ziyaret ediyor.

İbadette Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Vab. 4:8, 11; Mat. 4:8, 9; Dan. 3:8-18; Vay. 14:9; Vab. 14:6, 7; Elç. 4:23-31.*

HATIRLAMA METNİ: “Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara—her ulusa, her oymağa, her dile, her halka—iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde’yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: ‘Tanrı’dan korkun! O’nu yüceltin! Çünkü O’nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapın!’ ” (*Vab. 14:6, 7*).

Pentikost’tan hemen sonra, ilk inanlı topluluğu zamanlarının çoğunu ibadetle geçirdiler. “Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (*Elç. 2:42*). İsa’yı Mesih olarak tanımaktan gelen sevinç, Eski Ahit’teki peygamberliklerinin yerine gelmesi, kalplerini Allah’a karşı minnettarlık ve şükran ile doldurdu. Bu muhteşem gerçeği bilmek ne kadar büyük bir ayrıcalık. Bu ilk inanlı topluluğu, İsa’nın hayatı, ölümü ve dirilişiyle ve onların yaşamında yaptığı şey ile Allah’ın vaadettiği müjde üzerine O’na şükretmek için paydaşlıkta, çalışmada ve duada birlikte vakit geçirme ihtiyacını hissetti.

İsa Mesih’in kilisesi, Allah tarafından “İsa Mesih aracılığıyla Tanrı’nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz” (*1. Pet. 2:5*) çağrısıyla tanımlanan ibadetkâr bir topluluktur. Topluluk ibadetine vurgulanan Allah’a şükran, insanların kalplerini ve akıllarını Allah’ın karakterine dönüştürerek onları hizmete hazırlar.

Bu haftaki çalışmamız, ibadetin anlamına ve bunun İsa’daki imanlıları-nın arasındaki birliği nasıl koruduğuna odaklanıyor.

*15 Aralık Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yaratıcımıza ve Kurtarıcımıza İbadet

İbadet konusundaki tartışmalarda, genellikle ibadet unsurlarını, neleri içerdiğini ve nasıl yapıldığını vurgularız. Fakat ibadetin derin anlamı nedir? Allah'a ibadet etmek ne anlama geliyor? Ve neden bunu yaparız? Mezmurlar 29:2'de Davut şöyle diyor: "RAB'bin görkemini adına yaraşır biçimde övün, Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının!" (Mez. 29:2). Bu mezmur bize ibadetin anlamını kavramamız için doğru yönü gösteriyor. Rab'be ibadet etmek, O'na hakettiği görkemi ve şerefi vermektir.

Vahiy 4 ve 5, İsa'nın cennete yükselişinde görevine başlayışını tarif eder. Cennetin sakinlerinin Allah'a ve Tanrı Kuzu'su İsa'ya ibadet etmeleri için hangi sebepleri vardır? Bkz. Vah. 4:8, 11; 5: 9, 10, 12, 13.

İsa'nın Tanrı Kuzu'su ve dünyanın Kurtarıcısı olarak tanıtılmasıyla cennetin taht odasında bulunan bu ibadet tasviri huşu uyandırıcıdır. Allah'ın yaratıkları, yaptığı şey için O'na hayranlık dolu sözlerle ve şükranla karşılık verdiğinde, ibadet gerçekleşir. İbadet, Rab'bin yaratışı ve sağladığı kurtuluşu için minnettarlık duyan insanın yanıtıdır. Zamanın sonunda, kurtuluşa erenler tapınmaya katılacak ve Allah'ın kurtuluşuna benzer şekilde karşılık verecektir. "Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı, senin işlerin büyük ve şaşılmalı işlerdir. Ey ulusların kralı, senin yolların doğru ve adildir. Ya Rab, senden kim korkmaz, adını kim yüceltmeyiz? Çünkü kutsal olan yalnız sensin. Bütün uluslar gelip sana tapınacaklar. Çünkü adil işlerin açıkça görüldü" (Vah. 15:3, 4).

Öyleyse ibadet, büyük işleri için Allah'a olan imanımızın yanıtıdır: Birincisi, bizi yarattığı için ve ikincisi, bizi kurtardığı için. İbadette O'nun almasına layık olduğuna inandığımız hayranlık, hürmet, övgü, sevgi ve itaati Allah'a vermekteyiz. Elbette, Yaratıcı ve Kurtarıcımız olarak Allah hakkında bildiklerimiz, Kutsal Yazılar'da bize bildirdiği şeylerden gelir. Dahası, Hıristiyanların Allah hakkında bildikleri, şahıs olarak İsa'nın kendisinde ve hizmetinde daha net olarak ortaya çıkmıştır (bkz. Yu. 14:8-14). Bu yüzden Hıristiyanlar İsa'ya Kurtarıcı ve Kefaretçi olarak ibadet ederler; zira O'nun kurbanlık ölümü ve dirilişi, ibadetin ana merkezinde yer alır.

Hıristiyanlar ibadette bir araya geldiklerinde, ibadetimizin devam etmesi işte bu huşu ve şükran duygusundan dolayıdır.

Bizim yerimize ölmeye razı olduğundan dolayı, Yaratıcımız ve Kurtarıcımız olan Mesih'te bize neyin verildiğini, bizi neyden esirgediğini ve bize sunduğu şey hakkında düşünün. Bu gerçekler neden tüm ibadetimizin temeli olmalıdır?

Sahte İbadet

Matta 4:8, 9'u okuyun. İsa'nın çöldeki üçüncü denemesi neydi?

Gurur ve kibirle birlikte, Şeytan sanki dünyayı yaratmışçasına, içerisinde barındırdığı tüm zenginliklerin ve görkemin sahibinin, içinde yaşayan herkesin hürmet ve saygısını talep ederek tüm dünyanın gerçek hükümdarının kendisi olduğunu ilan etti. İsa'nın Babası ve Yaratıcı olan Allah'a ne büyük bir hakaret. Şeytan, ibadetin neyle ilgili olduğunu tam olarak bildiğini açıkladı: evrenin gerçek sahibine saygı ve hürmet göstermek.

Daniel 3'teki üç İbrani arkadaşın deneyimi (özellikle 8–18 ayetleri) ile Vahiy 13:4 ve 14: 9–11'in ahir zaman gücünü karşılaştırın. Zamanın sonunda tehlikede olan şey nedir? Her iki durumdaki temel sorun nedir?

Kayin ve Habil'den, Babil'deki üç İbrani çocuğa, “canavarın işareti” ile ilgili son olaylara kadar, (Vab. 16:2), Şeytan, insanları gerçek Allah'tan uzaklaştıran sahte bir ibadet sistemi kurmaya çalışıp insanları kurnazca kendisine ibadet etmeye çekiyor. Ne de olsa, Düşüş'ten önce bile, Tanrı gibi olmak istemişti (Yşa. 14:14). Tıpkı üç gencin bir “imgeye” ibadet etmediği takdirde ölüm tehdidiyle karşılaşması gibi, son günlerde de, Allah'ın sadık insanların bir “imgeye” ibadet etmediği takdirde aynı şekilde ölüm tehdidiyle karşı karşıya kalmaları bir tesadüf değildir. Gerçek Allah'a ibadet etmemiz hususunda çağrı yapıyorken, bunun yerine neden herhangi bir “imgeye” tapalım ki?

“İbrani gençlerin Dura ovasındaki deneyimlerinden alınacak önemli dersler vardı...”

“Allah halkını bekleyen sıkıntı mevsimi sarsılmaz bir iman gerektirecektir. Allah'ın çocukları sadece Allah'a tapınmaktan ödün vermemeli, kendilerini sahte tapınmaya çeken her türlü etkene kararlılıkla karşı durmalıdır. Allah'a sadık olan bir yürek için günahlı, sınırlı insanların buyrukları sınırsız Allah'ın sözü yanında önemsiz kalacaktır. Sonuçta hapis, sürgün ya da ölüm cezası da olsa gerçeğe uyacaklardır.”—Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa*, 2. Cilt, s. 303.

Şimdi bile, ibadetimize layık olan tek Varlık'tan başka bir kimseye ibadet etmeye ayarlanabileceğimiz farklı yollar nelerdir? Sahte ibadet, fark edilemeyecek kadar gizli bir tehdit olabilir mi? Şu anda bile ibadet etmeye ayarlanabileceğimiz bazı şeyler nelerdir?

İlk Meleğin Mesajı

Yedinci–Gün Adventistleri, üç meleğin Vahiy 14: 6–12'deki mesajlarını, İsa'nın ikinci gelişinden hemen önceki görevlerinin ve mesajlarının özünü oluşturduğuna inanırlar (*Vab. 14:14–20*). Bunlar, dünyanın tüm sakinlerine “yüksek sesle” bildirilecek önemli mesajlardır.

Vahiy 14:6, 7'yi okuyun. İlk meleğin mesajı nedir ve Rab hakkında ne diyor? Bu mesajda neden ibadete bir atıf vardır?

Üç Meleğin mesajlarından ilki tüm dünyaya bir mesaj bildiriyor. Bu, İsa'nın Matta 24:14'teki önbildirisinin yerine gelmesidir. Bu üç meleğin tasvirinde ve görevlerinde bir aciliyet ve telaş hissi vardır. İlk mesaj insanları Allah'a odaklanmaları için zorluyor, çünkü “O'nun yargılama saati geldi” (*Vab. 14:7*). İsa'nın ikinci gelişi, yargının katalizörüdür.

“Tanrı'dan korkun,” diyor melek (*Vab. 14:7*). Allah'ı ciddiye almayanlar için, bu mesaj ve harekete geçme çağrısı akıllarında korku yaratacaktır. Fakat İsa'nın takipçisi olanlar için, bu çağrı huşu ve saygıya davet ediyor olacaktır. Allah'a saygı duyarlar ve verdiği vaatlerin yerine getirildiğini görürler. Allah'a karşı minnettarlıkla dolu bir hürmet duygusu onları kaplar.

“Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının” (*Vab. 14:7*). Bu dil, Yaratılış'la bağlantılı olarak, Sebt emrine yanılmaz bir şekilde gönderme yapmaktadır (*bkz. Çık. 20:8–11*). Sebt Günü'nü Yaratıcı gücünün bir anıtı olarak tesis eden Yaratılış Rab'bi, ibadet edilmesi ve saygı duyulması gereken tek Kişi'dir.

Zamanın sonunda, ibadetin, insan ırkının bağlılığı açısından büyük mücadelede anahtar bir husus olduğunu belirtmek ilginçtir. Dünya çapındaki bu bildiri, Yaratıcı'ya ibadet etmek için bir çağrıdır.

“Son krizdeki merkezi mesele ibadet olacaktır. Vahiy, sınavın ibadetin reddedilmesi değil, aksine kime ibadet edileceği olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Zamanın sonunda dünyada sadece iki insan grubu olacaktır: gerçek Allah'tan (*11:1, 18; 14:7*) korkan ve ibadet edenler ile hakikatten nefret edip, ejderha ve canavara ibadet edenler (*13:4–8, 14:9–11*)... ”

“Son çatışmada ibadet merkezi bir mesele ise, Tanrı'nın ahir zaman müjdesini, yeryüzü sakinlerinin onu ciddiye alması ve ibadete layık olan tek Yaratıcı olarak O'na ibadet etmesi için göndermesine şaşmamak gerekir.”—Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation* (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), s. 444, 445.

Kutsal Kitap Çalışması ve Paydaşlık

Elçilerin İşleri 2:42'yi okuyun. İlk inanlı topluluğunun ibadetinin bazı unsurları nelerdi?

“Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (Elç. 2:42). Kilisenin ilk anlarından beri ibadet, elçiler tarafından bize verilen Allah'ın Sözü'nün çalışılmasının merkezi oluşuyla karakterize edilmiştir. İlk Hıristiyanlar, Mesih İsa'dan bahseden Kutsal Yazıları incelemeye sadıktılar. Onlar, Allah'ın onlara verdiği bereketleri birbirleriyle paylaşmaları ve birbirlerini Allah ile ruhsal yürüyüşlerinde cesaretlendirmeleri için sürekli paydaşlık içindelerdi. Söz'den, dünyaya verecekleri mesajın temeli olan kutsal gerçekleri çıkardılar.

Aşağıdaki ayetler, Allah'ın Sözü'nün diğer imanlılarla paydaşlık içinde çalışılmasının önemi hakkında ne söylüyor?

2. Krallar 22:8–13 _____

Elçilerin İşleri 17:10, 11 _____

2. Timoteos 3:14–17 _____

“Müjdenin gerçeklerinin ilan edildiği her yerde, içtenlikle doğru olanı yapmak isteyenler Kutsal Yazılar'ı dikkatle araştırmaya yönlendirilirler. Bu dünyanın kapanış sahnelerinde, zor gerçeklerin kendilerine ilan edildiği kişiler Veriyalılar'ın örneğini izleyerek Kutsal Yazılar'ı her gün araştırsalar ve kendilerine getirilen mesajı Allah'ın sözüyle karşılaştırsalar, şimdi nispeten az olan Allah'ın yasasının ilkelerine sadıkların sayısı büyük bir sayıya ulaşırdı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 210, 211.

Bizler, Allah'ın Sözü'nde bulduğumuz gerçekleri beyan eden birlik içindeki insanlarız. Bu, ilk günlerde Allah'ın kilisesi için doğrudur ve bugün de doğrudur. Allah'ın Sözü'nün incelenmesi, hem Rab'be ibadetimiz hem de üç melek mesajını dünyaya duyurmak için çağrılmış bir halk olarak birliğimizin özünü oluşturur. İbadet ve paydaşlık için bir aile olarak bir araya geldiğimizde Kutsal Yazılar, görevimize ve İsa'nın ikinci gelişine hazırlanırken hayatlarımıza rehberlik etmesi için Allah'tan sözler verir.

İnanığımızı Kutsal Kitap üzerine ne kadar sağlam bir temeliniz var? Yani, üç İbrani genç gibi, ölümün karşısında dimdik duracak kadar sağlam bir temeliniz var mı?

Ekmegin Kırılması ve Dua

İlk inanlı topluluğunun karşılaştığı zorluklar ne olursa olsun, onlar İsa'ya olan ortak inançlarında ve dünyaya yaymaları için onlara emanet edilen gerçekte birleştiler. Petrus'un "sahip olduğunuz gerçek" dediği şey buydu (2. Pet. 1:12). Ve böylece, gerçekte birleşerek, birliklerini bir çok şekilde dile getirdiler.

"Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar" (Elç. 2:42). Ekmegin kırılmasına ilişkin bu referans, muhtemelen bir paydaşlık yemeğini ya da imanlılar arasında paylaşılan olağan yemekleri kastediyordu. Bir paydaşlık yemeği sırasında bir noktada, birisi ekmek ve içecek üzerinde İsa'nın ölümünün ve dirilişinin anısına, O'nun yakında dönmesi beklentisi içinde özel bir kutsama sunardı. İlk inanlı topluluğu böylece zamanlarını, İsa'nın yaşamı ve hizmetinin anlamını hatırlamaya adadılar ve paydaşlık yemeklerinde bunun hakkında konuşmayı severlerdi. Paylaştıkları yemekler, ibadet anlarına dönüştü. "Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu" (Elç. 2:46, 47). Kuşkusuz bu paydaşlık zamanı, İsa'da sahip oldukları birlik hissini güçlendirmeye büyük ölçüde yardımcı oldu.

İlk inanlı topluluğunun birlikte dua etmesi hakkında Elçilerin İşleri kitabında ne gibi örnekler var? Ne için dua ettiler?

Elçilerin İşleri 1:14 _____

Elçilerin İşleri 4:23-31 _____

Elçilerin İşleri 12:12 _____

İlk inanlı topluluğu, Allah ile doğrudan iletişim kurma fırsatına değer verdiler ve ibadet için bir araya geldiklerinde O'ndan isteklerde bulunmayı ihmal etmediler. Pavlus'un Timoteos'a yazdığı İlk Mektubu'nda, Hıristiyanların bir araya geldiklerinde dua etmelerinin öneminden bahseder (1. Tim. 2:1). Efesliler'e yazdığı mektupta da duanın ihtiyacını vurguladı: "Her türlü dua ve yalvarışla, her zaman Ruh'un yönetiminde dua edin. Bu amaçla, bütün kutsallar için yalvarışta bulunarak tam bir adanmışlıkla uyanık durun. Ağzımı her açtığımda bana gerekli söz verilsin diye benim için de dua edin; öyle ki, Müjde'nin sırrını cesaretle bildirebileyim" (Ef. 6:18, 19).

Ortak nedenler için ettiğimiz şefaath dualarımızın gücü ile daha derin bir birliği deneyimlemenin yolları nelerdir? Bu dua bizi bir kilise olarak nasıl birleştirir?

EK ÇALIŞMA: Şu bölümleri okuyun “Prayer,” s. 1044–1046, “Worship,” s. 1290, 1291, *The Ellen G. White Encyclopedia*.

“Şabat gününün yaratılışın anısı olarak önemi, Allah’ın ibadete layık oluşunun gerçek nedenini her zaman göz önünde bulundurmasıdır” – zira O Yaratıcı’dır ve biz O’nun yaratıklarıyız. “Bu nedenle Şabat günü ilahî ibadetin temelinde yer alır, çünkü onun harika gerçeğini en etkili biçimde öğretir, bunu başka hiçbir kurum yapmamaktadır. İlahî ibadetin, yalnızca yedinci günde yapılanın değil, tüm ibadetin gerçek temeli, Yaratıcı ile O’nun yaratıkları arasındaki ayırmada bulunmaktadır. Bu büyük gerçek hiçbir zaman geçersiz hale gelmez ve hiçbir zaman unutulmamalıdır.”—J. N. Andrews, *History of the Sabbath [Şabat Gününün Tarihçesi]*, 27. bölüm. Allah bu gerçeği her zaman insanların zihinlerinin önünde tutmak için Aden bahçesinde Şabat gününü tesis etti; O’nun Yaratıcımız olduğu gerçeği O’na ibadet etmemizin nedeni olduğu sürece, Şabat günü bunun işareti ve anısı olarak devam edecektir. Şabat günü herkes tarafından tutulmuş olsaydı, insanların düşünceleri ve sevgisi, saygı gösterilerek ibadet edilmesi gereken varlık olarak Yaratıcı’ya yönlendirilecekti ve putperest, tanrıtanımaz veya imansız bir insan hiçbir zaman olmayacaktı. Şabat gününün tutulması, gerçek Allah’a, “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana” sadakatin bir işaretidir. İnsanlara Allah’a ibadet etmeyi ve O’nun emirlerini tutmayı emreden mesajın, özellikle dördüncü emri tutmayı hatırlatacağı anlaşılır.”—Ellen G. White, *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş*, s. 440, 441.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kutsal Kitap’taki, ibadet, yaratılış ve kurtuluş ile ilgili kavramlar birbiriyle yakından alakalı olduğundan, Şabat kutlamalarının Allah’ın sahte ibadetlere karşı kullandığı nasıl bir panzehir olabileceğini düşünüyorsunuz? Vahiy 14:6, 7’nin ahir zaman peygamberliğinde Şabat ne gibi bir rol oynuyor? Şabat neden ilk meleğin mesajında ima ediliyor?
- ❷ Çoğu zaman ibadeti bir içerik meselesi olarak algılarız—yani ibadet sırasında yapmamız veya yapmamamız gereken şeyler olarak. Bu yeterli mi? İbadet aslında nedir? Yerel kiliseniz anlamlı bir ibadeti nasıl gerçekleştiriyor?
- ❸ Bazı toplumlarda, hatta Adventist cemiyetinde bile, Hıristiyan topluluğu ibadeti yavaş yavaş unutulmakta ya da terk edilmektedir. Yerel kiliseniz bu eğilime karşı ne yapabilir?

ÖZET: İbadet, Hıristiyan imanlının Allah’a kurtuluş armağanını verdiği için müteşekkir yanıtıdır. Aynı zamanda Hıristiyan topluluğunun birlik ve paydaşlık deneyiminin esaslı bir unsurudur. Dua ve Kutsal Kitap çalışması olmaksızın, Allah’ın gerçeğini anlama arzusuyla yola çıktığımızda, topluluğumuz Mesih’teki birliği deneyimlemekte başarısız olacaktır.

22 Kilise Kuran Ukraynalı

Andrew McChesney, Adventist Müjdeciliği

İnşaat şirketi yöneticisi Vladimir Vladovskyy, Kuzey Rusya'daki Arkhangelsk limanında bir Yedinci Gün Adventist Kilisesi inşa etmek için bir mucize gerektiğini biliyordu.

Proje için bir taslağı yoktu. Kiliseyi inşa etmek için önünde yalnızca birkaç ay süren yaz mevsimi vardı ve yetkili vali herhangi sebep göstermeden gerekli evrakları asla imzalamayacağına yemin etmişti.

Vlodovskyy kilisenin temeli için bir taslak oluşturdu ve çalışmaya başladı.

20 yıldır Rusya, Ukrayna ve Moğolistan'da toplam 22 Adventist kilisesi ve diğer kilise tesisleri kuran, doğma büyüme Ukraynalı Vladimir, "Arkhangelsk'te yazlar çok kısa sürüyor, o yüzden bürokrasi ile uğraşacak vaktimiz yoktu, biz de inşaata başladık," dedi.

Temelini attıktan sonar, Vladimir ikinci aşamanın taslağını da aldı ve inşaat ekibi duvarlar üzerinde çalışmaya başladı. Sonrasında da sıra bir sonraki taslağa ve çatıya geldi.

Şaşırtıcı bir şekilde valilikten hiç kimse inşaatı durdurmaya çalışmadı. Vladimir resmi belgeleri unutmamıştı. İnşaat alanında her sabah ekibini topluyor ve birlikte bir mucize olması için dua ediyorlardı.

Bir ay geçti. iki ay, üç ay. Arkhangelsk'in yazı sadece üç ay sürüyordu, Haziran'dan Ağustos'a kadar. Eylül'de ilk kar düşmeden önce kilisenin dış kısmı tamamlandı. İç kısmı Aralık'ta tamamlandı.

Vladimir belgeleri istemek için valiye gitti. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ama her gün dua etmiş olması ve havanın kiliseyi tamamlamalarına yetecek kadar uzun bir süre sıcak kalmış olması ona kendisini rahat hissettiriyordu.

Vali tek kelime etmedi, sadece belgeleri imzaladı.

"En sonunda hepsini imzaladı," dedi Vladimir. "Neden bilmiyorum. Bu bir mucizeydi."

Sovyet döneminden beri devlet inşaat şirketi için eski binaları yenileyen bir ailenin üçüncü nesil temsilcisi ve bir Adventist olan Vladimir, 1995'te Moskova'da Avrasya Birliği genel merkezini inşasıyla başlayan Adventist kilisesiyle olan birlikteliği boyunca, birçok mucize ile karşılaşmış. Şimdi Krasnoyarsk, Tomsk ve üçüncü bir Rus şehrinde yeni kiliseler inşa ediyor.

Fakat Ukrayna'nın başkenti Kiev'de yapılan röportajda, hiçbir mucizenin 1999'da Arkhangelsk'te olanlar kadar kayda değer olmadığını söyledi .

"Taslaksız ve izinsiz bir kilise inşa ettik."

Vladimir Vladovskyy, elinde Arkhangelsk kilisesinin bir fotoğrafını tutarken.

Kilise Organizasyonu ve Birlik

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Ef. 5:23–27; Mat. 20:25–28; Tit. 1:9; Mat. 16:19; Gal. 6:1, 2; Mat. 28:18–20.*

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, ötekilerin kulu olsun’ ” (*Matta 20:26, 27*).

Yedinci–Gün Adventistleri olarak, kurtuluşun yalnızca İsa Mesih’in insanlık için başardığı şeye iman etme yoluyla gerçekleştiğine inanan Protestan Hıristiyanlarız. Mesih’in bizim için yaptığı şeyin faydalarını almak için bir kiliseye ya da bir kilise hiyerarşisine ihtiyacımız yoktur. Mesih’ten aldığımız şeyi, doğrudan O’ndan alıyoruz, çarşıdaki Vekilimiz ve göksel tapınaktaki arabulucu Başkahinimiz olarak.

Yine de, kilise Allah’ın yaratışdır ve Allah, onu bizim için buraya bir kurtuluş aracı olarak değil, dünyaya kurtuluşun bildirilmesine ve açıklığa kavuşmasına yardımcı olan bir araç olarak yerleştirmiştir. Kilise, müjdenin dünyaya yayılması için İsa’nın yarattığı bir organizasyondur. Organizasyon, kilisenin hizmetini sağlamaştırdığı ve olanak sağladığı sürece önemlidir. Kilise organizasyonu olmadan, İsa’nın kurtarıcı mesajı başkalarına etkili bir şekilde iletilemezdi. Kilisenin liderleri de birliğe teşvik etme ve İsa’nın örneğini temsil etme açısından önemlidir.

Bu hafta kilise organizasyonunun hizmet açısından neden önemli olduğunu ve kilisenin birliğini nasıl teşvik ettiğini inceleyeceğiz.

*23 Aralık Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kilisenin Başı Mesih

Daha önceki bir çalışmamızda gördüğümüz gibi, Yeni Ahit'te kilise, beden metaforu ile temsil edilir. Kilise, Mesih'in bedenidir. Bu metafor, kilisenin çeşitli yönlerine ve Mesih ile halkı arasındaki ilişkiye işaret eder. Mesih'in bedeni olarak kilisenin varlığının esası O'na dayanır. O, Baş (*Kol. 1:18, Ef. 1:22*) ve kilise yaşamının Kaynağıdır. O'nsuz, kilise olmazdı.

Kilise aynı zamanda kimliğini Mesih'ten alır, zira O, kilise inanc ve öğretilerinin Kaynağı, Temeli ve Yaratıcısıdır. Oysa kilise, kimliği için her ne kadar önemli olsa da bundan çok daha fazlasıdır. Kilisenin ne olduğunu belirleyen şey, Kutsal Yazılar'da ortaya çıkan, Mesih ve O'nun Sözü'dür. Böylece, kilise kimliğini ve önemini Mesih'ten sağlar.

Efesliler 5:23–27'de Pavlus, Mesih ve kilisesi arasındaki ilişkiyi, karı koca arasında olması gereken ilişki türünü göstermek için kullanır. Mesih ve kilisesi arasındaki bu ilişkinin ana fikirleri nelerdir?

Yüzyıllar boyunca liderlerin suistimal etmelerinden dolayı, boyun eğme kavramı konusunda tereddüt etsek de, kilisenin yine de, Baş'a, Mesih'e ve O'nun otoritesine boyun eğmesi gerekir. Mesih'i kilisenin Başı olarak kabul etmemiz, nihai bağlılığımızın kime ait olduğunu hatırlamamıza yardımcı olur ve bu da Rab'bin ta kendisine olmalıdır, başkasına değil. Kilise organize olmalıdır, ancak bu organizasyon her zaman kilisemizin gerçek lideri olan İsa'nın otoritesine bağlı olmalıdır.

“İmanlı topluluğu O'nun temeli olarak İsa'nın üzerine kuruludur; ve önderi olarak İsa'ya itaat etmelidir. Ne insanlara bağımlı ne de onların kontrolü altında olmalıdır. Birçok kimse imanlı topluluğunda güvenilir bir konuma sahip olmanın, ne yapmaları ve neye inanmaları konusunda diğer insanları yönlendirme hakkı verdiğini iddia eder. Tanrı böyle bir iddiayı onaylamaz. Kurtarıcı şöyle bildirir: “Hepiniz kardeşsiniz.” Herkes Şeytan'ın ayartıcı gücüne maruz kalabilir ve hataya düşebilir. Hiçbir fani varlığın rehberliğine güvenemeyiz. İmanın Kaya'sı İsa'nın imanlı topluluğunda yaşayan varlığıdır. Buna en güçsüz olanlar bile güvenebilir. Kendisinin en güçlü olduğunu sananlar bu düşüncelerinden vazgeçip İsa'nın gücüne güvenmedikleri sürece kendilerinin en güçsüz kişiler oldukları kanıtlanacaktır.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 404.

Pek kolay olan herhangi bir “ölümlü varlığa” değil de, Mesih'e bağlı olmayı nasıl öğrenebiliriz?

Hizmetkâr Liderlik

Havarileri ile yaptığı hizmet sırasında muhtemelen onların sahip olmak istedikleri güç konusundaki kıskançlıklarından dolayı İsa'yı defalarca çileden çıkararak anlar oldu. Elçiler, İsa'nın krallığının güçlü liderleri olma konusunda hevesli görünüyorlardı (*Mar. 9:33, 34; Luk. 9:46*). Öğrenciler Son Akşam Yemeği'ni birlikte yedikleri sırada dahi, bu tahakküm ve üstünlük duyguları onların aralarında hissedilebiliyordu (*Luk. 22:24*).

Buna benzer bir durumda, İsa, O'nun halkı arasındaki ruhsal liderliğe ilişkin düşüncelerini açıkça dile getirdi. İsa'nın Matta 20:25–28'deki tavsiyesinden hangi liderlik ilkelerini öğreniyoruz? Bu ilkeyi hayatımızda ve özellikle kiliselerimizde nasıl gösterebiliriz?

“Bu özlü pasajda İsa, bize iki tip otorite modeli sunuyor. Birincisi Roma otoritesi fikridir. Bu modelde, elitler diğerleri üzerinde hiyerarşik olarak durmaktadır. Onlar karar verme yetkisine sahiptirler ve alttakilerin boyun eğmesini beklerler. İsa, ‘Sizin aranızda böyle olmayacak!’ diye belirttiğinde, bu otorite modelini açıkça reddetti. Bunun yerine öğrencilere olağanüstü bir şekilde, aşına oldukları hiyerarşik modelin tamamen reddedildiği ya da tersine çevrildiği yeni bir otorite modelini sundu.”—Darius Jankiewicz, “Serving Like Jesus: Authority in God’s Church,” *Adventist Review*, Mart 13, 2014, s. 18.

İsa'nın bu hikâyede sunduğu otorite kavramı iki anahtar kelimeye dayanmaktadır: *hizmetkâr* (*diakonos*) ve *köle* (*doulos*). Bazı çevirilerde ilk kelime geçiş *hizmetkâr*; genellikle “reis” olarak, ikinci, kelime ise “uşak” veya “kul” olarak tercüme edilir. Her iki sözcük de, İsa'nın niyetini vurgulamada yetersiz kalır. İsa tüm otoriter yapıları yıkmak istemese de, vurgulamak istediği şey, kilise liderlerinin her şeyden önce Allah'ın halkının hizmetkârları ve köleleri olması gerektiğidir. Onların konumları, insanlar üzerinde otorite kullanmak ya da onlara egemen olmak veya kendileri için prestij ve itibar kazanmak değildir. “İsa farklı ilkelere dayalı olan bir egemenlik kuruyordu. İnsanları yetkiye değil; Tanrı'ya hizmete çağırdı ve güçlülerin, güçsüzlere destek olmasını istedi. Güç, mevki, yetenek ve bilgelığe sahip olanlar, diğerlerinden daha büyük bir sorumluluk taşıyorlardı ve çevrelerindeki insanlara faydalı olmak için çaba harcamalıydılar.”—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 538.

Yuhanna 13:1–20'yi okuyun. İsa, havarilerine hangi liderlik örneğini verdi? İsa bu ayetlerde bizlere hâlâ ne öğretmeye çalışıyor? Buradaki ilkeyi, kilisenin içinde ve dışında başkalarıyla olan tüm davranışlarımızda nasıl açığa çıkartabiliriz?

Kilise Birliğini Koruma

2. Timoteos 2:15 ve Titus 1:9'u okuyun. Pavlus'un Timoteos ve Titus'a verdiği tavsiyelere göre, hangi önemli görevler imanlı bir kilise liderinin ve ihtiyarın sorumluluğudur?

Pavlus'un doktrin ve öğretileri saf bir şekilde tutmaya ne kadar önem verdiğine dikkat edin. Bu, özellikle birlik için çok önemlidir, çünkü her şeyden öte, öğretilerimizin kilisemizi birleştiren şey olduğunu iddia edebiliriz. Yine, Adventistler olarak, kültür, geçmiş ve hayatın farklı yollarından gelen insanlar olarak, Mesih'teki birliğimiz, Mesih'in vermiş olduğu gerçeğe olan anlayışımızda bulunur. Eğer bu öğretiler üzerinde kafalarımız karışırsa, özellikle de sona yaklaşırken, sadece kaos ve bölünme gerçekleşecektir.

"Tanrı'nın ve dirilerle ölüleri yargılayacak olan Mesih İsa'nın önünde, O'nun gelişi ve egemenliği hakkı için sana buyuruyorum: Tanrı sözünü duyur. Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklidir. Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını oksayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar. Kulaklarını gerçeğe tikayıp masallara sapacaklar" (2. Tim. 4:1-4).

Bu sözlerle Pavlus, ilham aldığı düşüncelerini İsa'nın ikinci gelişi ve ahiret günü üzerinde yoğunlaştırıyor. Elçi, bu önemli öğüdü Timoteos'a vermek için Allah tarafından ona verilen tüm otoriteyi kullanıyor (bkz. 1. Tim. 1:1). Sahte öğretilerin ve ahlâksızlığın arttığı son günler bağlamında, Timoteos, Allah'ın Sözü'nü vaaz etmek zorundadır. Ona yapılmış olan hizmet çağrısı budur.

Öğretim hizmetinin bir parçası olarak, Timoteos ikna etmek, azarlamak ve teşvik etmekle görevlidir. Bu fiiller, Kutsal Yazılar tarafından verilen rehberliği hatırlatmaktadır (2. Tim. 3:16). Açıkçası, Timoteos'un işi Kutsal Yazılar'da bulunduğu şeyleri takip etmek, öğretmek, uygulamak ve bunu cefakârlıkla ve sabırla yapmaktır. Sert ve şiddetli azarlamalar, bir günahkârı nadiren Mesih'e getirir. Pavlus'un yazdıklarını Kutsal Ruh'un rehberliğinde takip eden Timoteos, hizmetkâr-lider tavrıyla birlikte kilise içinde güçlü bir birleştirici güç olacaktır.

Kilise liderlerimizin kilisede birliği sürdürmelerine yardımcı olabileceğimiz pratik yollar nelerdir? Tartışmaların ortasında bile, bölünmeler karşısında her zaman birliğin gücü olduğumuzdan nasıl emin olabiliriz?

Kilise Disiplini

Kilise organizasyonunun ana konularından biri de disiplinle uğraşmaktır. Disiplinin, kilisenin birliğini korumak için nasıl yardımcı olduğu, bazen hassas bir konudur ve kolayca yanlış anlaşılabilir. Ancak, Kutsal Kitap'ın bakış açısıyla, kilise disiplini iki önemli alana odaklanır: öğretinin saflığını korumak ve kilise yaşamının ve uygulamaların saflığını korumak.

Daha önce de gördüğümüz gibi, Yeni Ahit, özellikle zamanın sonunda, irtidatın ve sahte öğretinin ortaya çıktığı zamanlarda, Kutsal Kitap öğretisinin saflığını korumanın önemini vurgulamaktadır. Aynı şey ahlâksızlığa, sahtekârlığa ve fesatlığa karşı korunarak topluluğun saygınlığını korumak için de geçerlidir. Bu sebeple Kutsal Yazılar için şöyle denilmiştir, “öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır” (2. Tim. 3:16).

Matta 16:19 ve 18:15–20’yi okuyun. İsa, kiliseye disiplinle ilgili olarak hangi ilkeleri verdi ve kusurlu olanlar konusunda uyardı?

Kutsal Kitap, disiplin ve ruhsal ve ahlâki hayatlarımızda birbirimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirme kavramını desteklemektedir. Aslında, kilisenin ayırt edici işaretlerinden biri, onun kutsallığı veya dünyadan ayrı olmasıdır. Kutsal Kitap'ta, kilisenin ahlâksız davranışlara karşı kararlı bir şekilde hareket etmesini gerektiren zor durumların birçok örneğini buluyoruz. Kilisede ahlâki standartlar korunmalıdır.

Bu ayetler, kilisede zor meselelere hitap ederken hangi ilkeleri takip etmemizi öğretiyor? Mat. 7:1–5; Gal. 6:1, 2.

Kilise disiplininin gerekliliği hakkındaki Kutsal Kitap öğretisini inkar edemeyiz. Bu olmadan Söz'e sadık kalamayız. Ancak bu uyarıların çoğunda olan kurtarıcı özelliğe dikkat edin. Disiplin, mümkün olduğunca kurtarıcı olmalıdır. Bizlerin de günahkâr olduğumuzu ve hepimizin lütfâ ihtiyacı olduğunu hatırlamamız gerekiyor. Bu nedenle, disiplini yönetirken, alçakgönüllülükle ve kendi zayıflıklarımızın bilinçli bir farkındalığıyla bunu yapmalıyız.

Hata yapanlarla kurduğumuz ilişkilerde, cezalandırmaktan çok bir kurtuluş tavrıyla hareket etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Hizmet için Organizasyon

Bu çeyrek yıl boyunca (ve tekrar tekrar) gördüğümüz gibi, bir kilise olarak, insanlara ulaşmak ve hizmet için organize ve birlik olmuşuzdur. Biz sadece benzer düşünen insanlarla bir araya gelerek birbirimizin inancını onaylayan bir sosyal kulüp değiliz (bu da önemli olsa da). Dünyayla, kendimizin de sevdiği gerçekleri paylaşmak için bir araya getirildik.

Matta 28:18–20’de, İsa havarilerine dünyevi hizmetleri için nihai talimatları verdi. İsa’nın buyruğundaki anahtar sözcükleri bulun. Bu sözcükler bugün kilise için ne ifade ediyor?

İsa’nın havarilerine verdiği büyük vazife, dört anahtar fiili içerir: gitmek, öğrenciler yetiştirmek, vaftiz etmek ve öğretmek. Bu ayetlerin Grekçe gramerine göre, ana fiil öğrenci yetiştirmektir ve diğer üç fiil ise bunun nasıl yapılabileceğini gösterir. Tüm uluslara müjdeyi duyurunca, insanları vaftiz edince ve İsa’nın söylediklerini araştırmayı öğretince, imanlılar yetiştirilir.

Kilisenin bu vazifeye yanıt vermesiyle, Allah’ın krallığı genişler ve tüm milletlerden daha fazla insan, İsa’yı Kurtarıcı olarak kabul edenlerin safalarına katılır. Vaftiz olma ve O’nun öğretilerine uyma konusunda İsa’nın emirlerine itaat, yeni bir evrensel aile oluşturur. Yeni öğrenciler, kendileri de daha fazla öğrenci yetiştirdiklerinde, İsa’nın gündelik varlığından emin olurlar. İsa’nın varlığı, Allah’ın varlığının bir vaadidir. Matta’nın müjdesi, İsa’nın doğuşunun “Tanrı bizimle” (*Mat. 1:23*) olduğuna dair ilanla başlar ve ikinci gelişine kadar İsa’nın bizimle olan varlığını sürdürmesi vaadiyle son bulur.

“Mesih öğrencilerine işlerinin kolay olacağını söylemedi. . . Onlara, kendileriyle birlikte olacağına dair güvence verdi; ve imanla ilerlemeleri halinde, Her Şeye Kadir Olan’ın kalkanının koruması altında hareket edeceklerdi. Onlardan cesur ve güçlü olmalarını istedi; zira meleklerden daha kudretli olan Kişi saflarında olacaktı – göğün ordularının Generali. O, işlerinin devamı için her şeyi sağladı ve başarısının sorumluluğunu kendi üzerine aldı. O’nun sözüne itaat ettikleri ve O’nunla bağlantılı olarak çalıştıkları sürece, başarısız olamazlardı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 26.

İsa’nın ikinci gelişine dek halkıyla mevcut olması vaadinin anlamı üzerine düşünün. Bu vadin gerçekliği, İsa tarafından bize verilmiş olan emri yerine getirmeye çalışırken bizi nasıl etkilemelidir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Individual Responsibility and Christian Unity,” s. 485–505, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*; “Unity in Diversity,” s. 483–485, ve “Church Discipline,” s. 498–503, *Gospel Workers*. Read the articles “Church,” s. 707–710, ve “Church Organization,” s. 712–714, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümlerini okuyun.

“İyi liderliğin ilkeleri, kilise de dahil olmak üzere tüm toplum biçimlerine uygulanır. Ancak, kilisedeki lider, bir liderden daha fazlası olmalıdır. O ayrıca bir hizmetkâr da olmalıdır.

“Lider olmakla hizmetkâr olmak arasında bariz bir çelişki vardır. Bir kişi nasıl aynı anda hem liderlik edip hem de hizmetkâr olabilir? Lider onurlu bir pozisyonu işgal etmiyor mu? Başkalarının ona itaat etmesini emretmiyor ve beklemiyor mu? O halde, bir hizmetkâr olma, emir alma ve onları yerine getirme gibi alçak bir pozisyonunu nasıl yerine getirir?

“Bu paradoksu çözmek için İsa’ya bakmalıyız. O hizmet eden bir liderlik ilkesini müthiş bir şekilde temsil etti. Tüm hayatı bir hizmetti. Ve aynı zamanda dünyanın gördüğü en büyük liderdi.”—G. Arthur Keough, *Our Church Today: What It Is and Can Be* (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), s. 106.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Hizmetkâr–lider fikri üzerinde daha fazla durun. Eğer varsa, bunun örneklerini seküler dünyada bulabilir miyiz?
- ❷ Matta 20:25–28’i tekrar okuyun. Bu ayetler, Allah’ın büyük (*Mat. 20:26*) kelimesinin dünya tarafından anlaşıldığının aksine Kendi anlama biçimi hakkında bize ne diyor?
- ❸ Kilise liderlerinin görevlerinden birisi birlikteliği korumak ise, onların insanî yönleri mükemmel bir örnek olmalarını engellediğinde ve bocaladıklarında bizler ne yapmalıyız?
- ❹ Kilise disiplini yönetirken, hata yapanlara lütufkâr ve sevgi ruhuyla yaklaşmamız neden çok önemlidir? Matta 7:12, bu süreçte neden hep aklımızda olmalıdır?

ÖZET: Kilisenin hizmeti ve imanlıların birliği için iyi bir kilise organizasyonu şarttır. Mesih, kilisenin Baş’dır ve kilise liderleri, Allah’ın halkına liderlik ederken O’nun örneğini takip etmelidirler. Birlik, Allah’ın Sözü’nün sadık bir şekilde öğretilmesiyle ve bu Söz’e sadık bir şekilde yaşamakla korunur.

Eşim Kiliseden Ayrıldı

Daniel Gatan

Eşim Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne gitmeyi bıraktı ama ben umudumu kaybetmedim. İşte nedeni.

Baskıcı Komünist döneminde ülkem Romanya'da bir kadın, Adventist Kilisesi'ni öğrenmiş ve düzenli bir şekilde Sebt ibadetlerine katılmaya başlamıştı. Bu durum eşini çok öfkeliyordu.

"Her Sebt gününde aynı saatte nereye gidiyorsun?" diye sordu eşi.

"Canım, Adventist kilisesine gidiyorum," diye cevapladı kadın.

"Bunu zaten biliyorum," diye parladı adam. "Oraya gitmeye devam edebilirsin ancak bir şartla: Vaftiz olamazsın. Vaftiz edildiğini duyarsam, öğrenirsem seni öldürürüm."

Kadın Kutsal Kitap'ı okuyup İsa hakkında daha fazlasını öğrendikçe, vaftiz olup İsa'nın savunucusu olması gerektiğine dair sorumluluk hissetmeye başladı.

Sebt töreninden sonra kilise üyeleri yeni vaftiz olmuş üyelerin etrafını sardılar. Onlara sarılarak renkli çiçekler sundular. Herkes gülümsüyordu, bir kadın hariç. Kocasının ne tepki vereceğinden emin değildi.

Öğleden sonra eve elinde çiçeklerle döndüğünde kocası ön bahçedeydi. Oturduğu masanın üzerinde keskin bir bıçak duruyordu.

"Çiçekler nereden?" diye sordu.

"Bugün vaftiz oldum," diye yanıtladı kadın.

Adamın yüzü öfkeden mosmor oldu.

"Sana vaftiz olursan seni öldürürüm dediğimde bana inanmadın mı?" dedi masanın üzerindeki bıçağı alarak. "Ölmeye hazır ol," dedi ve kadının üzerine saldırdı.

Kadın evin arkasındaki büyük bahçelerine kaçtı. Kocası mısırların arasında kadını yakaladı. Bıçağı yukarı doğru kaldırırken kadın son bir isteği için ona yalvardı: dua etmek. Kocası kabul etti ve diz çökmüş dua ederken onu izledi. Kadın Allah ile konuşurken, eşi elinde bıçakla üzerine çöktü.

Aniden bıçak sapından kurtuldu ve zararsızca yere düştü. Adamın yüzü bembeyaz oldu. Bedeni titremeye başladı ve bıçağın yanına yere yığıldı. Kadın ayağa kalktı, kocasına yardım etti. Hiç konuşmadan eve girdiler.

Adam çok geçmeden vaftiz oldu. Allah onun yüreğini değiştirdi.

Eğer Allah bu adamın yüreğini değiştirebiliyorsa karımın yüreğine de dokunabileceğini biliyorum. Tüm umutlar kaybolmuş gibi görüldüğü zamanlarda bile güvenebileceğim Allah var.

68 yaşındaki Daniel Gatan, Plosca, Romania'da emekli bir inşaat işçisi.

Birliğin Nihai Restorasyonu

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yu. 14:1–3, Ysa. 11:1–10, Vab. 21:1–5, 1. Sel. 4:13–18, Vab. 22:1–5, Ysa. 35:4–10.

HATIRLAMA METNİ: “Ama biz Tanrı’nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz” (2. Petrus 3:13).

Kutsal Kitap’ın en büyük vaatlerinden biri, İsa’nın tekrar gelmesi vaadidir. Bu olmadan, hiçbir şeyimiz yoktur, çünkü umutlarımızın merkezinde o vaat ve bizim için ne anlama geldiği yer almaktadır. Mesih, göklerden bulutlarla geri döndüğünde, dünyevi, insani ve dolayısıyla geçici ve zaman zaman anlamsız olan her şey ortadan kaldırılacaktır. Göklerin görkemindeki milenyumdan sonra, savaşları, kıtlıkları, hastalıkları ve trajedileriyle dolu olan bu dünya yenilenecek ve en sonunda Rab ve birbirleriyle yeniden bir araya gelecek şekilde kurtulmuş olanların konutu haline gelecektir.

Mesih’in ikinci gelişi üzerine umut, Yeni Ahit’in önemli bir temasıdır ve yüzyıllar boyunca Hıristiyanlar bu vaadin yerine gelmesini özlemle beklemişlerdir. Yedinci–Gün Adventistleri olarak bizler de O’nun dönüşünü bekliyoruz. Aslında ismimizin kendisi bu umudu ilan etmektedir.

Bu son çalışmamızda, bu vaade bakacağız ve Hıristiyan birliği için ne anlama geldiğini inceleyeceğiz. Mesih’teki birliğimiz, genellikle insani sınırlarımız ve zayıflıklarımız tarafından engelleniyor. Ama parçalanmışlığımıza çözüm aramaya artık gerek kalmayacaktır, çünkü parçalanmışlık olmaya-caktır. İkinci Geliş’te, Rab ile bir olacağız, sonunda yeniden bir araya gelmiş ve yenilenmiş bir aile olacağız.

*29 Aralık Sebt Günü’ne hazırlık için bu hafta için konusunu çalışın.

Mesih'in Dönüşünün Kesinliği

Yuhanna 14:1–3, İsa'nın ikinci gelişine yönelik en iyi bilinen vaattir. Bu vaat size, yeni dünyanın üzerinde yaşayacak kurtulmuşların yaşam tarzı hakkında ne anlatıyor?

İlk inanlı topluluğu Mesih'in dönüşünü “mübarek umut” (*Tit. 2:13*) olarak nitelendirmişti. Hıristiyan hac yolculuğunun amacı olduğundan, Kutsal Kitap'ın tüm peygamberlikleri ve vaatlerinin İkinci Geliş'te yerine gelmesini beklemişlerdi. İsa'yı seven herkes, O'nunla yüz yüze paydaşlık yapabilecekleri günü dört gözle bekler. Bu ayetlerdeki sözleri, sadece İsa'nın kendisiyle değil, birbirimizle de paylaşacağımız yakınlık ve samimiyete işaret ediyor.

Hıristiyanlar bu vaade inanırlar, çünkü Kutsal Kitap bize bu durumun gerçekleşeceğini garanti eder. Bu güvenceye sahibiz, çünkü İsa'nın şu sözlerine inanıyoruz, “Yine gelip sizi yanıma alacağım” (*Yu. 14:3*). Mesih'in ilk gelişi önbildirildiği gibi, O'nun ikinci gelişi, Eski Ahit'te bile önceden bildirilmiştir. Tufan'dan önce Allah, ata Hanok'a Mesih'in zafer içinde gelişinin günahı sona erdireceğini söyledi. O şöyle peygamberlik etmişti: “İşte Rab herkesi yargılamak üzere on binlerce kutsalıyla geliyor. Tanrı yoluna aykırı, tanrısızca yapılan bütün işlerden ve tanrısız günahkârların kendisine karşı söylediği bütün ağır sözlerden ötürü Rab, bütün insanlara suçluluklarını gösterecektir.” (*Yah. 14, 15*).

İsa, bu dünyaya gelmeden bin yıl önce, Kral Davut da Mesih'in, Allah'ın halkını bir araya getirmek için Mesih'in geleceğine dair peygamberlik etmişti. “Tanrımız geliyor, sessiz kalmayacak, önünde yanan ateş her şeyi kül ediyor, çevresinde şiddetli bir fırtına esiyor. Halkını yargılamak için yere göğe sesleniyor: ‘Toplayın önüme sadık kullarımı, kurban keserek benimle antlaşma yapanları.’” (*Mez. 50:3–5*).

İsa'nın ikinci gelişi, O'nun ilk gelişi ile yakından ilişkilidir. O'nun doğumunu ve hizmetini önceden bildiren peygamberlikler (*örneğin, Yar. 3:15; Mik. 5:2; Ysa. 11:1; Dan. 9:25, 26*), O'nun ikinci geliş vaadinin bizde oluşturduğu umut ve güvenin temelini sağlıyor. Mesih, “kendisini bir kez kurban ederek günahı ortadan kaldırmak için çağların sonunda ortaya çıkmıştır... Mesih de birçoklarının günahlarını yüklenmek için bir kez kurban edildi. İkinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir” (*İbr. 9:26, 28*).

Şu anda bile İkinci Geliş vaadinden umut ve teselli çıkartmanın yolları nelerdir?

Yenilenme Vaadi

Yeşaya 11:1–10'u okuyun. İsrail'e hangi vaat veriliyor ve kurtulmuş olanların ebedi konut yeri hakkında ne söyleniyor?

Kutsal Kitap, yeryüzünün Yaratılış hikayesi ile başlar (*Yaratılış 1, 2*). O, ilk ebeveynlerimiz Adem ve Havva'ya emanet edilen güzel ve ahenkli bir dünyanın tarifidir. Allah'ın yarattığı insan ırkı için mükemmel bir dünya ve yuva. Kutsal Kitap'ın son iki bölümü de, Allah'ın, kurtarılmış insanlık için kusursuz ve uyumlu bir dünya yaratacağını söylemektedir (*Vahiy, 21, 22*), fakat bu kez dünya günahın yıkımından kurtarıldığından buna yeniden yaratılış demek daha doğru olacaktır.

Kutsal Kitap'ın pek çok yerinde, kurtarılmış olanların bu ebedi yuvasının imgesel bir fantezi veya rüyadan ibaret değil, gerçek bir yer olacağı ifade edilir. Kurtarılmış olanlar yeni bir deneyim, yeni bir hayat görebilecek, duyabilecek, koklayabilecek, dokunabilecek ve hissedebileceklerdir. Yeşaya 11'in peygamberliği, yeni bir dönem yaratacak olan Mesih'in gelişini önbildiren güzel bir pasajdır. O bütün şiddeti sona erdirecek ve sonsuz barışı getirecektir. Bu yeni dünyada Allah'ın hakimiyeti evrensel uyumu tesis edecektir.

Vahiy 21:1–5'i okuyun. Bu yeni uyumun sonucu olarak ebediyen kaybolacak olan şey nedir?

Ellen White, kurtulmuş olanları neyin beklediği konusunda şunları yazdı: "Sonsuzluk yılları geçtikçe, onlar Tanrı ve Mesih'in daha zengin ve daha görkemli vahiylerini getirecekler. Bilgi progresif olduğundan, sevgi, saygı ve mutluluk da artacaktır. Ne kadar çok insan Tanrı'yı öğrenirse, O'nun karakterine olan hayranlıkları da o kadar büyük olacaktır. İsa onların önüne, kurtuluşun zenginliklerini ve Şeytan'la büyük mücadelede elde edilen muhteşem başarıları serdikçe, fide ile satın alınanların kalpleri daha güçlü bir bağlılıkla çarpacak ve altından harplarını daha güçlü bir elle çalacaklar: On binlerce on binler ve binlerce binler övgü dolu muhteşem bir koro eşliğinde bir araya gelecek."—Ellen G. White, *The Story of Redemption*, s. 432, 433.

Şu anda bile Allah'ın karakterini anlayabileceğimiz yollar nelerdir? Başkalarıyla uyum ve birlik içinde yaşamak, şimdi bile Allah'ın karakteri ve doğası hakkında neyi ortaya çıkarmaktadır?

Diriliş ve Yenilenmiş İlişkiler

Kilisenin ilk günlerinden, Mesih'in dönüşünün vaadi, belki de her şeyden çok, Rab'bin sadık insanların yüreklerine, özellikle de sıkıntı zamanlarında cesaret vermişti. Korkunç mücadeleleri ne olursa olsun, avutulamayan acıları ve kederleri ne olursa olsun, Mesih'in dönüş umuduna ve İkinci Geliş'in beraberinde getireceği tüm harika vaatlere sahiplerdi.

1. Selanikliler 4:13–18'i okuyun. Bu ayetler hangi vaatleri içermektedir? Yenilenmiş ilişkilerin umudu hakkında ne söylemektedir?

İsa'nın ikinci gelişi tüm insanlığı derinden etkileyecektir. Allah'ın egemenliğinin kurulmasının önemli bir yanı, seçilmişlerin bir araya getirilmesidir. “ Kendisi güçlü bir borazan sesiyle meleklerini gönderecek. Melekler O'nun seçtiklerini göğün bir ucundan öbür ucuna dek, dünyanın dört bucağından toplayacaklar ” (*Mat. 24:31*). Bu toplanma anında, aklanmış olan ölümler diriltilecek ve ölümsüzlüğü alacaklardır (*1. Kor. 15:52, 53*). “Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek” (*1. Sel. 4:16*). Bu, hepimizin beklediği andır. Dirilenler, varlıkları ve sevgileri için özlem duyduklarıyla yeniden bir araya geleceklerdir. Bu olay karşısında Pavlus'un sevinci şöyle olmuştur: “ Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede? ” (*1. Kor. 15:55*).

Dirilişte ortaya çıkan, mezarın içine giren hastalıklı, yaşlı, biçimsiz bedenler değildir, artık onların çürümelerine neden olan günahın işaretine sahip olmayan yeni, ölümsüz, kusursuz bedenleri olacaktır. Dirilen azizler, Yaratılış'ta amaçlanan Allah'ın kusursuz görüntüsünü yansıtan İsa'nın yenileme çalışmasını deneyimleyeceklerdir (*Yar. 1:26, 1. Kor. 15:46–49*).

İsa'nın ikinci gelişinde, kurtarılan ölümler dirildikten sonra, yeryüzünde aklanmış olan yaşayanlar değiştirilecek ve onlara yeni, mükemmel bedenler verilecektir. “Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir” (*1 Kor. 15:53*). Böylece, bu iki kurtarılmış, dirilmiş ve dönüştürülmüş grup, “birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürülecek. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacaklar” (*1. Sel. 4:17*).

Bilim çağımızda, bazı Hıristiyanlar bile her şey için doğal bir açıklama getirmeye çalışırlar, hatta “mucizeler” dahi. Diriliş vaatleri, sadece Allah'ın doğüstü eylemlerinin bizi kurtarabileceğine dair bizlere neyi öğretir?

Kurtarılmış Olanlar için Yeni Bir Dünya

“ ‘Çünkü bakın, yeni bir yeryüzü, yeni bir gök yaratmak üzereyim; geçmiştekiler anılmayacak, akla bile gelmeyecek’ ” (Yşsa. 65:17). Hem Yeşaya hem de Yuhanna (Vab. 21:1) vaat edilen yeni dünyayı bir görümde görmüşlerdi.

Vahiy 21:2, 9–27’de, Yuhanna’nın muhteşem şehir, Yeni Yerusulim hakkındaki tasvirini ele alalım. Bu ayetler, bu şehirde var olacak birlik ve uyum hakkında neyi ima ediyor?

Vahiy 22:1–5’i okuyun. Allah’ın tahtından akan yaşam ırmağı ile onu çevreleyen yaşam ağacı, yeni şehrin diğer iki önemli özelliğidir. Yeni dünyadaki gayeleri ne olacaktır?

Adem’in günahı nedeniyle erişimini kaybettiği yaşam ağacı (Yar. 3:22–24), Yeni Yerusulim’de Mesih tarafından yenilenecektir. Bu ağaca erişim, galip gelenlere verilen vaatlerden biridir (Vab. 2:7). Her ay yeni bir çeşit vermek suretiyle on iki çeşit meyveyi taşıyan ağaç, yeni dünyadaki ibadete işaret ediyor olabilir, “ ‘Yeni Ay’dan Yeni Ay’a, Şabat Günü’nden Şabat Günü’ne bütün insanlar önüne gelip bana tapınacaklar’ diyor RAB” (Yşsa. 66:23). “Ulusların iyileşmesi” ile yapılan atıfta Allah’ın, insanlar arasındaki tüm engelleri ortadan kaldırma ve insanlığı asıl amacına geri getirme niyeti vurgulanmaktadır: bütün insanları yenileyerek, kabileleri ve ulusları uyum ve barış içinde yaşayan, birlik içinde Allah’a övgüler sunan tek bir bölünmemiş aile haline getirmek.

“Ulusların iyileşmesi” mecazi olarak tüm ulusal ve linguistik engellerin ve ayrılığın kaldırılmasını ifade eder... Hayat ağacının yaprakları, uluslar arasındaki bozulmaları iyileştirir. Uluslar artık “diğer uluslardan olanlar” olarak değil, Tanrı’nın gerçek halkı olarak tek bir ailede birleştirilirler (21: 24–26 ile karşılaştırmız). Mika’nın yüzyıllar önceki beklentisi şu anda yerine getirilmiştir: “Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak, savaş eğitimi yapmayacaklar artık. Herkes kendi asmasının, incir ağacının altında oturacak. Kimse kimseyi korkutmayacak.” (Mika 4:3–4; Yşsa. 2:4 ile karş.). Kurtulmuş olanlar yaşam ırmağının kıyısında yaşam ağacının altında “komşusunu oturmaya çağırarak” (Zek. [3:]10). Ağacın yapraklarının şifa verme vasfı, çağlar boyunca insanlığı ayıran ve parçalayan ırksal, etnik, kabilevi ya da linguistik her türden yaraları iyileştirecektir.—Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*, s. 593.

Yeni Dünyada Yaşam

Yeşaya 35:4–10, 65:21–25’i okuyun. Hayat şimdi yaşadığımızdan ne kadar farklı olacaktır?

Yeşaya kitabında birkaç defa yeni bir şeyler okuyoruz: “yeni şeyler” (42:9, 48:6), “yeni bir ilahi” (42:10), “yeni bir şey” (43:19), “yeni bir ad” (62:2). 65. bölümde yeni olan şey, yeni bir düzendir. Allah’ın tüm yaratıkları arasında barış ve uyum vardır. *İtaatsizlik* ve isyan nedeniyle antlaşma lanetiyle lanetlenmiş toprakların laneti (bkz. Lev. 26:14–17, Yas. 28:30) sonsuza dek iptal edilecektir, çünkü günah artık olmayacaktır. Bunun yerine, bereketlerin, içinde yaşanacak evlerin ve tadı çıkarılacak yemeklerin bolluğu olacaktır.

Böyle güzel bir yerde yaşam nasıl olacaktır? Bazı insanlar, bedenlerimiz ölümsüzlüğü kazandıktan ve Allah’ın benzerliğinde tam olarak geri döndürüldükten sonra, arkadaşlarımızı ve ailemizi tanıyıp tanıyamayacağımızı merak ederler. Mesih’in dirilişinden sonra, havarileri O’nu tanıyabildi. Meryem sesini tanıdı (Yu. 20:11–16). Tomas, İsa’nın fiziksel görüntüsünü tanıdı (Yu. 20:27, 28). Emmaus’lu iki öğrenci, yemek masasında O’nun tavırlarını tanıdılar (Luka 24:30, 31, 35). Öyleyse, eğer bedenlerimiz İsa’nın diriltiilmiş bedenine benzeyecekse, kesinlikle birbirimizi tanıyabileceğiz ve yenilenmiş ilişkilerimizin sonsuzluğunu özlemle bekleyebiliriz. Tanıdığımız, sevdiğimiz ve bizimle birlikte orada olanlarla ilişkilerimizi sürdürüleceğimizi güvenle söyleyebiliriz.

“Kurtarılanlar, bilindikleri gibi bilecekler. Allah’ın cana kendisinin ektiği sevgiler ve duygudaşlıklar, orada en gerçek ve en tatlı şekilde uygulanacak. Kutsal varlıklarla saf birliktelik, kutsal meleklerle ve tüm çağlardan gelen, kaftanlarını Kuzu’nun kanında yıkayarak bembeyaz eden sadıklarla birlikte uyumlu toplumsal yaşam, “yerde ve gökte her aile”yi bağlayan kutsal bağlar (Efesliler 3:15)—tüm bunlar kurtarılanların mutluluğunu pekiştirecek.”—Ellen G. White, *Allah ve Şeytan Arasındaki Savaş*, s. 682.

“Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz... Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır” (2. Kor. 4:16–8). Bu kadar geçici, bu kadar uçucu olan bir dünyada, görünmeyene ve ebedi olana uzanıp kavramayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Behold, I Come Quickly,” s. 355–359, *Counsels for the Church*. “Resurrection,” s. 1082–1084, ve “Heaven and New Earth,” s. 863, 864, *The Ellen G. White Encyclopedia* bölümlerini okuyun.

“Rabbimizin dirilişi ve yükselişi, Tanrı’nın azizlerinin ölüm ve mezara karşı zaferinin kesin bir kanıtıdır ve karakter elbisesini yıkayanlara ve Kuzu’nun kanında beyazlatanlara cennetin açık olduğuna dair bir sözdür. İsa, Baba’ya insan ırkının bir temsilcisi olarak yükseldi ve Tanrı, O’nun imajını yansıtanları ve O’nun yüceliğini paylaşanları yanına getirecektir.

“Dünyanın hacıları için evler vardır. Doğrular için, kaftanlar, görkemli taçlar ve zafer dalları vardır. Tanrı’nın tedbirlerinde bizi şaşırtan her şey, dünyaya basitleştirilerek gelecektir. Anlaşılması zor olan şeyler o anda açıklanacaktır. Lütfun gizemleri önümüze serilecektir. Sınırlı olan akıllarımız sadece kafa karışıklığını ve bozuk vaatleri keşfettiklerinde, en mükemmel ve güzel uyumu göreceğiz. Sonsuz sevginin en zahmetli gibi görünen deneyimleri yoluna koyduğunu bileceğiz. Her şeyin bizim iyiliğimiz için hep birlikte çalışmasını sağlayan Kişi’nin şefkatli himayesinin farkına vardığımızda, hiç görülmemiş bir sevinçle ve tam bir lütufla sevineceğiz.”—Ellen G. White, *Counsels for the Church*, s. 358.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Diğer Hıristiyanlar (fakat hepsi değil) İsa’nın ikinci gelişine inansalar da, Mesih’in ikinci gelişinde Adventist umudunu benzer-siz kılan nedir?
- ❷ İki balık yüzerken biri diğerine “Su nasıl?” diye sordu. Diğer balık: “Su nedir?” diye cevapladı. Mesele şu ki, alıştığımız şeylerin ne kadar yaygın olduğunun farkına varamayabiliriz. Örneğin, günahkâr olarak doğan, günahla dolan ve günahla dolu bir dünyada yaşayan varlıklar olarak biz, yeni cennette ve yeni dünyada ne gibi yeni bir varoluşa sahip olacağımıza dair iyi bir kavrayışa nasıl sahip olabiliriz? Neden, sınırlamalar ne olursa olsun, yine de neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışmalıyız?
- ❸ Yeni dünyada varlığımız nasıl olursa olsun, herkes ile birlik içinde yaşayacağımıza dair şüphe yok. Şu anda, bunun gerçekleşeceği zamana kendimizi hazırlamak için ne yapabiliriz?

ÖZET: Kutsal Kitap, bu dünyanın yeniden yaratılacağı ve sonsuza kadar günahın yıkımlarının silineceği zamandan emin bir şekilde bahseder. Sonunda insanlık asıl amacına geri döndürülecek ve tüm insanlar uyum içinde yaşayacaklardır. Mesih’teki şu anki ruhsal birliğimiz, şimdi tam olarak anlaşılmamış olsa da, o zaman canlı ve ebedi bir hakikat olacaktır.

Ölmeden Önce Yapılacaklar Listem

Bob Stuart

Doktor gözümün içine baktı.

“Ameliyat edilmesi mümkün olmayan bir prostat kanserine yakalandınız,” dedi. “18 aylık ömrünüz kaldı.”

Eve döndüğümde ailemle birlikte oturup kalan 18 ayımda yapmak istediğimiz şeylerin listesini yaptık. Dört oğlumdan biri benimle birlikte dağ bisikleti sürmeye gitmek istediğini söyledi. Bir diğer oğlum Seattle’da yarı maraton koşmaktan bahsetti. Kızım ise birlikte bir müzik CD’si çıkarmak istiyordu.

Daha sonra kendi kendime düşündüm, “Ben ne yapmak istiyorum?” Cevabı basitti. Müjdeyi yaymak için daha çok çalışmak istiyordum. Her ay kiliseye en az bir kişi getirmeye karar verdim.

Birini davet etmek için ilk fırsatı, iki gün sonra birisi bana, “Bob, kanserin nasıl?” diye sorduğunda yakaladım.

Ona ölmeden önce yapılacaklar listemden ve insanları kiliseye davet etme planımdan bahsettim. “Gelecek Sebte gününde kiliseye gelerek listemi tamamlamamda bana yardım etmek ister misin?” diye sordum.

Kadın bana şefkat ile baktı. Bunu son bir istek olarak gördü. “Elbette gelirim,” dedi.

Yılda 2200 müşterim oluyor. Yani iyi olup olmadığımı sorduklarında elime harika bir fırsat geçmiş oluyor. Onları kiliseye davet etmek çok kolay.

Şimdilik iki kişi, evli bir çift, vaftiz oldu ve en büyük kızları da birkaç hafta içinde vaftiz olacak. Kadın, şimdiden çocukların Sebte Okulu derslerini yönetmeye başladı ve diğer insanları kiliseye davet ediyor.

“Armağanınızı devam ettireceğim,” dedi bana. “Çocuklarım var ve onların aileleri de kiliseye gelecek.”

Herkesin ölmeden önce yapılacaklar listesi olabilir. Yaşamak için belki yirmi yılınız ya da çok daha fazlası da olabilir fakat kiliseye her ay insanları davet ederek listenizi bugünden tamamlamaya başlayabilirsiniz. Bütün kiliselerdeki 20 milyon üyenin her biri yılda sadece bir kişi bile getirirse Yedinci Gün Adventist Kilisesi’nin ne kadar hızlı büyüyeceğini hayal edin. Kilisemizin üye sayısı 12 ay içinde ikiye katlanabilir.

Doktor bana yaşamak için 18 ay verdiğinden beri 27 ay geçti. Kiliseye pek çok insan çağırdım ve neredeyse yarısı geldi.

Ölmeden önce yapılacaklar listem çok eğlenceli oldu. İnsanların, “Tabii, kilisenize mutlaka geleceğim,” dediğini duymak muhteşem bir şey. Ama en tatmin edici an kiliseye gerçekten geldikleri zaman. Size sarılıp kilisede sizinle birlikte oturuyorlar. Ailenizin bir parçası oluyorlar.

68 yaşındaki Bob Stuart, College Place Washington’da yaşayan bir girişimci.